

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PUCK & Prejudice

Rink meets Regency

A
NOVEL

LIA RILEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PUCK & *Prejudice*

ROMAN

I I Y

HarperCollins Puùlishsrs'in Künyesi Olarak

Adanmışlık

MYG'ye: □ Gelecek İyi Olacak

Ve Lexi: İnternette bir yabancıyla arkadaş olduğu ve
pek çok önemli şeyi beğendiği için

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
İthaf

Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm On Birinci
Bölüm On İkinci
Bölüm On Üçüncü
Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm
On Dokuzuncu
Bölüm Yirminci
Bölüm
Bölüm Yirmi Bir

Yirmi İki Bölüm Yirmi
Üç Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm
Sonsöz

Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca
yazan: Lia Riley
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Birinci Bölüm

Tucker Taylor masaya ikinci tur içkileri taşıyarak yapış yapış zeminde yürüdü. Barın en güzel günleri muhtemelen birkaç yüzyıl önceydi ama bu gerçek Loş ışıklı kulübeden yükselen sesleri arkadaşlarını korkutmuş gibi görünüyordu.

Küçük kız kardeşi Nora, başıyla üstünkörü bir selam verdi. bir bira bardağına uzandı ve tartışmasına devam etti.

"Açıkça,

Jane Austen'ın etkisi en geniş kapsamlı olanıdır. Toplumsal meselelere dair içgörülerini zamanının çok ötesindeydi ve Sınıf ve toplumun keşfi, on dokuzuncu yüzyılda olduğu gibi bugün de geçerliliğini korumaktadır."

"Oh, yapma!" Arkadağı Pip arkasına yaslanmıĞı, çilli yüz hatları buruĞmuĞtu. "Brontë kardeşler edebi asiler. Bize en kötü çocuk olan Bay Rochester'ı ve kötü çocuk fikrini ortaya atan Heathcliff'i verdiler. durumdışlık."

Bu ikisi kırk dakikadır ölü yazarlar hakkında dönüp duruyorlardı. Tuck koltuğuna kaydı ve dalgın bir şekilde telefonunu bilmem kaçınıcı kez kontrol etti.

Belki su altı hokeyi numaraları, yavru kedi kurtarma sortları ya da Peru'nun dev sarı bacaklı kırkayaklarının çiftleşme alışkanlıkları gibi havalı bir şey ortaya çıkabilirdi. Bu noktada, dürüst olmak gerekirse, hava durumu güncellemesine razı olurdu.

"Zekâ, çekicilik ve finansal istikrar yerine kasvet ve karamsarlığı mı tercih ediyorsun?" Nora alay etti. "Kimin akli başında olmayan Şakalaşarak rahat bir evlilik yapmak varken tutku mu? Abi . . ." Eliyle bir ağırlık hareketi yaparak onu işaret etti. "Kimi seçerdin: Seni taciz eden ve tavan arasında kilitli bir karısı olmayan patronu mu?"

"Ya da," diye araya girdi Pip, "sana aÇık olduğu için utanan züppe herif mi?"

"Uh?" Tuck donakaldı, far ışığına tutulmuş bir geyik gibi görünmemeyi umuyordu. "Hiçbiri mi?"

Her iki kadın da inledi ve tartışmalarına devam etmeden önce gözlerini devirdi.

Bath Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı okuyan Nora, Tucker sürpriz ziyaretini yaptığında Hallow's Gate köyüne kısa bir arkadaş gezisi için rezervasyon yaptırmıştı bile. Onun da peşine takılması için ısrar etmişti. Bu gece hep birlikte Ye Olde King's Head'de Yule'yi kutlamaya gitmişlerdi.

Kasaba meydanı.

"Yeni kralın kafasına ne oldu?" Tucker'ın ön tarafa park ettiklerinde mırıldandı. Nora'nın bölümünden başka bir öğrenci olan Pip ılık bir sırıtışla Yüz kasları zar zor hareket ediyordu. Bu yüzden, hangi edebiyat eserini yarı yarıya dinlediğini unutmaya karar vermişti.

simgesi GOAT'tı . . . Jane Austen ya da Brontë kardeşler. En iyi kaleci için kimi seçerdi? Brodeur? Hayır, muhtemelen Hasek. En tuhafı mı? Söylemesi zor. Belki Bryzgalov - bu adam formaya sarılmış bir torba yabani kediymi, aynı zamanda

zaman yolculuğu üzerine düşünürken ayılar hakkında konuşmaya başladı.

Biradan bir yudum aldı, kehribar rengi sıvı kayboldu üst dudağına yapışan köpüğü temizlerken boğazına kaçtı. Aklının tekrar uçak moduna geçmesi uzun sürmedi.

Bir saat sonra, Nora ve arkadaşı hâlâ hava almaya çıkmamışlardı. Zamanını, kalın kesilmiş, altın sarısı

kızarmış patateslerle - pardon, cipslerle - ezilmiş
balıkları paketleyerek geçirmişti.

bezelye ve dev bir kase yapışkan şekerleme pudingi yerken takım arkadaşlarına kaçamak mesajlar gönderiyor.

Binlerce mil ötede, maç günüydü - Austin Regals, Denver Hellions'a karşı - ve o oynamıyordu. Tekrar. Maç öncesi şanslı yemeğini yiyor olmalıydı- tereyağlı papyonlu makarna ve bir kola- bu sırada batıl inançları olan çizgi film aksolotlu boxer'larını giyiyordu. Takım arkadaşları alışkanlıklarından dolayı onunla dalga geçerken, gizliden gizliye onlara saygı duyuyorlardı. Ne de olsa kaleci olmak, tuhaf olmaya zımnen izin vermeyi de beraberinde getiriyordu. Ancak hiçbir ritüel onu geçen bahar takım doktorunun koltuk altında bir yumru bulmasına ya da 1A evre Hodgkin lenfoma teşhisine hazırlamamıştı. İyi haber mi? Lenfoma kolayca tedavi edilebilirdi. Ancak tedavi cehennem gibiydi ve sezonun tamamında olmasa da büyük bir kısmında sahalardan uzak kalacaktı.

"Hey." Nora uzandı ve onu dürttü. "Seni sıkıyoruz, ha?"

"Hayır, her şey yolunda." Çenesini çatlatan bir esnemeyi yuttu. "Ama katkıda bulunacak pek bir şeyim yok."

Pip'in dudakları yana doğru kıvrıldı. "Bize diske nasıl süper sert vurduğunu anlatmayı mı tercih edersin?"

Kadının şaka mı yaptığını yoksa baş belası mı olduğunu anlayamadı. Belki ikisi de. "Aslında benim işim onları durdurmak."

Nora barış işareti yaparak, "Haydi çocuklar," diye yalvardı.

"Burada Venn diyagramında konuşmaya değer bir nokta olduğuna eminim."

Tuck Pip'le kısa bir bakıştı ve ikisi de Aralarındaki farklılıkların, çamaşırhanede her zaman kaybolan bir çorap gibi gizemli ve çözümsüz kalmasına sessizce karar verdiler.

"Neden siz ikiniz burada kalıp gönlünüzce kitap kurdu olmuyorsunuz? Ben B ve B'ye geri yürüyeceğim ve biraz z's. Sabah çörekler ya da buralarda kahvaltılık olarak sayılan her neyse onun için yeniden bir araya geleceğiz."

"Gerçekten mi?" Nora kaşlarını çatı. "Pip ve ben de gidebiliriz. Yorgun görünüyorsun."

"Hayır. Ben iyiyim." Yalan kolayca yuvarlandı. Bunu yeterince söylemişti.

"Haftanın herhangi bir günü hokeyi Güney Hampshire'a tercih edeceğini biliyorum." Nora onun omuzlarını sıkarak yarı sarıldı. "Ama birlikte turistçilik oynayacağımız için heyecanlıyım. Arenanın dışındaki dünyayı görme şansın pek olmadı. Burası çok güzel. Söz veriyorum."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Kızın saç örgülerinden birini şakacı bir şekilde çekti.

Elini kaydırды. Arabasının anahtarlarını ona uzattığını fark etmesi bir saniyesini aldı.

"Hayır." Cevabı kesindi. "Ben yürüyeceğim."

"Bana bir iyilik yapmış olursun," diye yalvardı Nora. "Romantik şairlere başlamadan önce daha çok içmemiz gerekiyor ve sen sadece bir buçuk bira içtin."

Pip bardağına doğru, "En azından Percy Bysshe Shelley'nin en kötüsü olduğu konusunda hemfikiriz," diye mırıldandı.

"İkinci karısı Mary'nin bekâretini annesinin mezarı üzerinde aldı," diye açıkladı Nora, sanki her şeyi açıklığa kavuşturmuş gibi. "Sonra aynı Meryem gitti ve Frankenstein."

"Huh." Yalan söylemeyeceğim, yürüyen bir Wikipedia ile akraba olmak çok havalıydı.

"Neyse, konudan sapıyorum. Arabayı al." Nora'nın ses tonu kesindi. "Sonra sana mesaj atarım ve gelip bizi alırsın."

"Anlaştık." Anahtarları yumrukladı. "Uslu dur. Yabancılarla konuşma."

Nora ona iki kez başparmağıyla onay verdi. "Eğer biri bize lolipop verirse, onun kışına tekmeyi basarım."

Tucker gülümsemesini yüzünde tutmaya devam etti. kapıdan içeri girdi. Meydanda, ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, ayak seslerinin ritmik vuruşları kaldırım taşlarında yankılanıyordu. Gece sisi alçakta asılı duruyordu, odun dumanı ve toprak kokusuyla doluydu. Çürüyen yapraklar - Zamboni dumanlarından ve klorlu buz. Etrafını çevreleyen tuğla sıra evler

Dört tarafı bir hikaye kitabından olabilirdi.
peri masallarına inanır. Sadece acı gerçekler aklının bir köşesini tırmalıyordu.

Burada
olmamalıydım.

Burada
olmamalıydım.

Nora'nın Mini Cooper'ına doğru ilerledi. O kadar
Tost makinesi gibi kutu gibi. Kapıyı açtı ve kaşlarını çatarak
yolcu koltuğuna baktı. Kahretsin. Yanlış taraf. Etrafta
dolanırken aklına bir not düştü: Soldan sür.

İçeride, anahtarı kontağa sokarken dizleri direksiyon
simidine çarptı ve elindekini bırakmak zorunda kaldı.
çenesini göğsüne kadar indirdi. Homurdandı. Bu abartılmış
bir go-cart'tı. Emniyet kemerine uzanırken dirseği kornaya
basınca sıçradı. Bu bir palyaço arabasıydı.

Yürümek daha kolay olabilirdi. Soğukta bile.

Vites küçültüp debriyayı bırakarak boş sokağa girdi. Buğu
camları örtüyordu,

görüşünü engelliyordu. İsteksizce yüzünü buruşturarak
pencereyi açtı ve davetsiz bir misafir gibi içeri giren
Aralık ayının acı havasına karşı kendini destekledi.

Kasabanın eteklerindeki bir derenin üzerindeki taş köprüden
geçerken, tam radyo kadranına uzanmıştı ki, bir çığlık
kayaların üzerinden akan suyun sesini bastırdı.

Tepedeki çiftlik evinden fırlayan bir çoban köpeği doğruca
yola yöneldi. Peşinde pazen pijamalı ve çok büyük lastik
çizmeli bir çocuk vardı. Tucker'ın midesi
frene bastığında içi boşaldı. Kahretsin. Kara buz. Farların
aydınlattığı köpek ve çocuk gözleri fal taşı gibi açılmış bir
halde önünde donup kaldı. Lastikler gıcırdadı. Bu iş
yürümeyecekti.

Onlara vuracaktı. İkinci bir düşünce olmadan, o şiddetle
direksiyonu sağa kırdı ve onu vahşi bir boğanın üstündeki
rodeo kovboyu gibi yolun dışına fırlattı. Kontrolden çıkmış
bir şekilde karların arasından donmuş bir gölete doğru
savruldu ve zıpladı.

Araba bir takla atarak sürücü tarafına çarptı ve kırılan
buzdan şiddetli bir çatırtı duyuldu. Buz gibi su

açık pencereden. Ellerini sıkıp açarken

Yumruklarını sıkarak rahatlamak için mücadele etti. Tırnaklarının avuçlarına batma hissine odaklandı, hafif sızı onu şimdiki ana çekmeye yardımcı oluyordu. Sakin ol. Önemli bir şey değil. Bu, soğuk suya daldırma terapisi gibiydi.

Zorlu maçlardan sonra kasların iyileşmesine yardımcı olmak için PT personeli ona bunu yaptırdı. Yavaşça nefes alması gerekiyordu.

Sabit. Hızlı bir hareketle emniyet kemerini çıkardı ve tam zamanında. Araba hızla batıyordu.

Kapıyı tıkırdatırken bu düşünciyi bir kenara itti. Sıkıştım. Lanet olsun. Pencereden içeri girmek zorunda kalacaktı.

Profesyonel bir atletti ve kardiyo kondisyonunu en üst düzeyde tutmak için kutu atlayışları, merdiven alıştırma, sprintler ve bisiklet sürmeye alışkındı. Ancak geçen hafta koşuya çıkmış ve çeyrek mil koşuktan sonra yürüyüşe geçmek zorunda kalmıştı.

Kanseri siktir et.

Yine de zihinsel dayanıklılığına sahipti. Baskı altında soğukkanlı kalması için para alıyordu. Kendini kükreyen bir ateşin başında, kuru ve sıcak bir halde Nora'ya hikâyeyi anlatırken hayal etmesi gerekiyordu. Bunu prova etti, gözünde canlandırdı ve kararlı bir sürünmeyle, kemeri bir şeye takılmadan önce açık pencerenin yarısına kadar geldi.

İtti ama kolları ıslak eriştenden yapılmış gibi görünüyordu. Gücü her saniye azalıyordu.

Başarısızlık bir seçenek değildi. Bu şekilde gitmeyecekti. Yaşadığı onca şeyden sonra olmazdı. Yanağını ısırды, dikkatini toplaması gerekiyordu. Her hareketi kontrol etmek ve verimli bir şekilde uygulamak zorundaydı - hataya veya boşa harcanan çabaya yer yoktu.

Sonunda serbest kalıp yüzeye doğru yüzmeye başladığında kalbi kulaklarında çınlıyordu. Başının tepesi donmuş tavana çarparak çatladı. Boyun eğmez. Hiçbir şekilde

Dışarı. Her şey çok soğuktu ama ciğerleri bir ateş fırtınasıydı ve şiddetle yanıyordu. Şiddetle yumrukladı. Parmak eklemleri buzdan bir duvarı sıyırdı. Tırnakları

yırtıldı, koptu ve kırıldı. Çıkış yok. Kahretsin! Hücreleri oksijen için çığlık atarken gücünün azaldığını hissetti. Kara su her taraftan bastırıyordu. O

dürtüye karşı koyamadı. Nefes almak zorundaydı. Refleks olarak soluduğunda, karanlık hızla içeri girdi. Yoğun bir boşluk, dönen bir kaos ve her şeyin sonunda olduğu hissiyle birleşti. Ve sonra ... hiçbir şey.

İkinci Bölüm

Benim En İhmalkar Çocuğum,

Bir önceki mektubumu takip eden dikkat çekici sessizliği ele almak için kalemi kâğıda koydum. Tahmin edebiliyorum ki boş zamanlarınız yazışmak için çok az zaman bıraktı.

Geçtiğimiz Pazartesi günü Lavinia Throckmorton'la birlikte Kensington Bahçeleri'nde bir gezintiye çıkma zevkini tattım. Bu çiçek cümbüşünün ortasında sevgili Lavinia çok şaşırtıcı bir ifşaatta bulundu: Augusta henüz on sekiz yaşındayken nişanlanmıştı. Senin, canım, tek başına ihtişamla güneşin etrafında yedi yirmi tur attığın düşünülürse, bu bir mucize.

Lavinia her zamanki nazik tavrıyla sizden iyi olduğunuza dair haberler istedi, ben de kırsal havayı çok canlandırıcı bulduğunuzu ilettim. Sevgili kaçağım, kuzenini ziyaret etmek için çıktığın kır gezisine iki hafta kalacağına dair söz vererek başladın. Şimdi iki katı.

Sizin yokluğunuzda, kardeşiniz (yine) her şeye rağmen uygun beyefendileri belirleme görevini üstlendi.

Bekar. Birliktelik için fırsatların her geçen gün azaldığını hatırlatmama gerek yok. Bir an önce dönmenizi sabırsızlıkla bekliyorum.

Derin bir şefkat ve biraz da annelik
kızgınlığıyla,
Sevgili Annen

İpucu mu? Bir ipucu! Lizzy bir homurtuyla mektubu kucağına bıraktı. Cehennem dişleri. Kendini sevgi dolu ilan eden annesi, "Lütfen Kızımla Evlen" sözlerini bir

ailenin Mayfair'deki evinin ön penceresine asmak için çarşaf.

Denizde yüzen ördeklere yumruk sallamamak için ellerini üzerine tünediği battaniyeye düğümledi. göletin aşağısında. Yaban ördekleri su teresi avlıyor, kendi işlerine bakıyorlardı. Annesi bir tane alabilirdi onlardan ders almak.

Kadının bir hobi geliştirmesinin tam zamanıydı. Okçuluk, belki? Ya da narin suluboya sanatı? Muhtemelen iyi seçilmiş bir kitabın tesellisi, tercihen skandal bir kitap? Dikkatleri kızının evlilik ihtimalinden, daha doğrusu evlilik ihtimalinin yokluğundan başka yöne çekecek herhangi bir şey.

İşte bunlar.

Kuzeni Georgie şanslı olandı. Kocasını gömmesine rağmen özgürlüğüne kavuşmuştu. Burada, Hallow's Gate'te, neşeli bir dulun bağımsız hayatını yaşadı - mümkün olan her şeyin parlak bir örneği. Bir gün

Bir önceki akşam, Georgie'nin efsanevi akşam yemeği partilerinden birinde, balık yemeği sırasında Lizzy'nin aklına bir şey gelmişti. O kadar acı verici bir şekilde açıktı ki başını arkadaşı Jane'e doğru çevirdi ve mırıldandı, "Sessizce kabul edilen bir gerçektir ki, bekar bir adam "İyi bir talih, akli başında her kadını dul bırakabilir."

Jane bir lokma alabalık yerken boğulmuş, ayakkabısının sivri ucuyla masanın altına tekme atmıştı: sessiz bir terbiye emri.

Ama yalan neredeydi? Yas kıyafetleri ilk tercihi olmasa da -siyah kesinlikle onun rengi değildi- gerçekleri hızlıca gözden geçirdiğinde dulluğun pek çok avantajı olduğunu gördü.

Birincisi: finansal bağımsızlık. Şanslı dullar mülk ve geliri miras olarak alabilir ve daha sonra kendi gelirlerini kontrol edebilirlerdi.

İşler. Artık kardeşine ya da annesine yalvarmak yok.

-İğne parası için müstakbel bir koca.

İki: saygınlık. Dul kadınlar daha az inceleme ve kısıtlama ile seyahat edebilir ve sosyalleşebilir.

Üç: özgürlük. Dul kadınlar evleri, mali durumları ve sosyal yaşamları hakkında kararlar alırlardı. Onlar değildi. Bir kocanın otoritesine veya sıkıcı evlilik yükümlülüklerine tabiydi ve bundan böyle sonsuza kadar bekar kalma gücüne sahipti.

Elbette, insan duygularının işin içine karışmasına izin verirse, dulluk deneyimi, babasının on yıl önceki ani ölümünden sonra kendi annesi için olduğu gibi, keder ya da korkuyla lekelenebilirdi. Ama anne, nasıl idare edeceğinden emin değildi.

kocasız olmayan, kendi halinde zengin biriyle yeniden evlenmişti.

önemli iş adamı Rufus Alby, böylece bağımsızlık fırsatını heba etti.

Şunu da kabul etmek gerekir ki, daha düşük gelirli bir adamla evlenildiğinde, ileride dul kalacak bir kadın dezavantajlı duruma düşecektir. Bu yüzden tek gerçek çözüm

Saygın bir serveti olan biriyle evlenin ve sonra ...

Ne? Ölmelerini mi bekleyeceğiz?

Lizzy alt dudağını sıktı. O kesinlikle bir katil değildi. Örümcekleri öldürmeye bile cesaret edemiyordu.

Kardeşinden, araştırmasını hastalıklı olduğu bilinen erkeklerle sınırlamasını isteyebilir miydi? Ne güzel bir konuşma olurdu.

Henry, lütfen bana zengin bir koca bul, ama bir iyilik yapıp ileri derecede veremli olmasını sağlayabilir misin?

Dirseklerinin üzerinde arkasına yaslandı, ensesindeki sanatsız düğümden çözülen saç tutamlarını görmezden geldi ve kilerden aşırıldığı elmadan bir ısırık aldı.

Henry'yi dahil etmek korkunç bir hata olurdu. Henry Kuşkusuz bu bilgiyi doğruca anneme götürecekti ve o da durmadan bu konuyu tartışmaya devam edecekti.

Lizzy bir ısırık daha aldı, yutkunurken yüzünü buruşturdu. Elmanın eti unlu bir dokuya sahipti, tadı daha çok

Meyvenin uzak hatırası, ama çiğnemek ona
İçindeki sıkışık duyguyla, onu süslü bir kafesteki
kanaryadan başka bir şey olarak tutmayan kuralları
çiğnemek isteyen duyguyla ilgili bir şey.

Londra'ya dönmek ve sıkıcı erkeklere ilgi gösteriyormuş
gibi davranmak zorunda kalması haksızlıktı.

Hava durumu, avlanma ya da akşamki yemek menüsü gibi
konuların ötesinde bir sohbet. Şanslıysa tabii. Aksi
takdirde, atlar hakkında ahkâm kesenleri dinlemek
zorunda kalacaktı.

Üreme ya da en kötüsü, beyefendinin rahatsızlıkları, gutlu
ayak parmağı ya da sulu bağırsaklar.

Zihinsel çürüme hakkında konuş.

Georgie köpek yetiştirdi ve kadınların tabaklarından zarif
atıştırmalıklar almaya teşvik edilmediği sadece kadınlara
özel partiler düzenledi. Hayır, zevkle şımardılar. Yakın
zamanda

tamamen tatlılardan oluşan bir öğle yemeğine ev sahipliği
yaptı! Masanın üzeri trifle'lar, jöleler, makaronlar, irili
ufaklı pastalar, blancmange, syllabubs ve crème brûlée ile
doluydu. Onlar

hepsini İrlanda viskisi, Madeira ve rom ile yıkadı.

Ta ki kadınlardan biri bir keman alıp canlı bir melodi
çalıncaya kadar... Bu melodi onları uygun adımlardan
yoksun, sınırsız bir dansa sürükledi. Sonunda duvarlara
çarparak ya da yere yayılarak, kahkahalar ve nefes nefese
kaldılar.

Dönen odada yankılanıyor.

Ve bir başka Güney Hampshire köyünde, arkadaşları Jane
sadece kitap yazmakla kalmamış, bir kitap bile yayınlamıştı:
Sense

ve Duyarlılık. Mahremiyetini korumak için resmi olarak

"By A Lady" takma adıyla basılmış olabilir, ancak

O yapmıştı. Ve Jane, sevimli olduğu için son ana karakterine
Lizzy ile aynı ismi vermişti.

Elizabeth Bennet.

Geçen Noel'de Jane, Lizzy'nin parşömen defterlerinden
birindeki küçük karalamalarından birini okumuştı. Büyülü
Bahçe'de, olağanüstü zekâya sahip genç bir kadın olan

Leydi Genevieve Devereux
yaz geçirmek için. Yanında

ailesinden gelen toplumsal beklentilerin ağırlığı
avantajlı bir eşleşme yapması için ona baskı yaptı. Bir kader
akşamı, Leydi Genevieve ay ışığının aydınlattığı bahçelerde
dolaşırken, bir eve açılan gizli bir kapıya rastladı.
büyülü bir bahçe. Orada, pırıl pırıl parlayan bir
dilekleri yerine getirdiği söylenen bir çeşme. Leydi
Genevieve dileğinin mahiyetini düşünürken, lord ya da
servet sahibi bir beyefendi olmayan, sadece mütevazı ama
güçlü kuvvetli bir bahçıvan olan gizemli bir adamla
karşılaştı.

Jane karalamalarının "umut vaat ettiğini" söylemişti.

Lizzy bu iltifatı kalbinin bir cebinde sakladı.

Söz veriyorum.

Sonunda tozlu bir evde bir adamın yatağını ısıtmak için
sıkışıp kalmazsa, bu sözünü yerine getirecekti.

Ne yazık ki, görünüşe göre

Evren bu sonucu kaçınılmaz kılmak için komplo kuruyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık atarak elma
çekirdeğini

sonra başını eğerek donakaldı. Garip bir ses duymuştu.

Neydi o ses? Bir ördek mi? Ölmekte olan bir ördek mi?

Çok büyük, çok ölmekte olan bir ördek mi?

Zavallı, çırpınan bir su kuşunun görüntüsü zihnine hücum
etti ve tüylerini ürpertti.

Ördeklerden nasıl da nefret ederdi.

Ayağa fırladı ve eteklerini topladı,

Uzun yeşil sapları üzerinde salınan sazları, kadifemsi
kahverengi tohum kabuklarını süzerek

Neşeyle.

Kürek kemikleri bir parça açıldı. Boş ver. Belki de
rüzgârın bir oyunuydu. Ya da köyden gelen bir yankı. Ya da

...

İşte yine oldu.

Kan ayak parmaklarının ucuna kadar aktı.

Ördek sesine benzemiyordu. Tabii o ördek inleyen bir
adam değilse.

"Alo?" İleriye doğru belli belirsiz bir adım attı, boğazı tozdan daha kuruydu. "Her şey yolunda mı?" Tamamen saçma bir soru. Sesi her kim çıkardıysa bulanık gölet. Tabii ki iyi değillerdi. Hem de hiç.

Kaşlarını çattı. Bir çiftçi Ye Olde King's Head'de çok fazla bira mı içmişti? Ya da belki daha önce Birisi tepeden aşağı kaymış ve suya yuvarlanmıştı.

Tereddüt etmenin anlamı yoktu. Mektubu korsesinin içine soktu ve ilerledi. Bir peni için girdiyse, bir pound da yapabilirdi.

Kıyıya doğru sürünerek ilerledi, aşırı hevesli bir Keten botları çamurda gıcırdayıp yaklaştığını gizlemeyi imkânsız hale getirdiğinde yusufçuk sineği. Kollarının arkasındaki tüyler diken diken oldu ve o da Sanki biri gelip onu bu zorunluluktan kurtaracakmış gibi etrafına bakındı. Ama boş ver. Bunu iyi idare ederdi. Eğer Tehlikeli bir şey ortaya çıkarsa, burnuna yumruğu indirirdi. Georgie ona boks öğretiyordu. Ya da En azından ona öğrenmesi gerektiğini söylüyorum.

Lizzy kollarını sazların arasına sokup onları birbirinden ayırırken nefesi kesildi. Bakışları acımasız görünümlü bir adamın delici gözlerine kilitlendi. Köşeli yüz hatlarına bulaşmış kan, görünüşüne çiğ ve tehlikeli bir hava katmış, ona dik dik bakarken bakışlarındaki karanlığı daha da yoğunlaştırmıştı.

"Ne oldu?" Kelimeleri çıkardı, sadece, temkinli ama net.

Belirgin bir çabayla kendini oturur pozisyona itti ve burnunun ucunu silerek yüzünü buruşturdu. "Burnumdan vuruldum lanet bir elma ile yüz."

Aksan. Gitarla çalınan o tını. Kasabada daha önce de duymuştu ama pek sık duymamıştı.

Amerikalı.

Tanrım, adam çok iriydi. Ayakta durduğunda kendisinden bir baş daha uzun olacağına bahse girerdi ve kendisi de hiç narin bir menekşe değildi.

Düzinelerce soru birikti. Sağını neden bu kadar kısa kestirmişti? Ceketini siyahtı ama kumaş neden tuhaftı -çok parlak ve çok kabarıktı- ve ortadaki dikiş boyunca onu bir arada tutan garip metal dişler vardı? Ve onun Uzun, yayvan bacakları koyu maviye boyanmış, sağlam görünümlü bir pamukla kaplıydı.

O da lavanta rengi yürüyüş elbisesine bakakaldı. Yoğun bakışlarını bir aşağı bir yukarı gezdirirken yüz ifadesi soğukkanlı bir kızgınlıktan inanmazlığa dönüşüyordu. Bakışlarının derinliği kadının vücudunda beklenmedik bir ürperti yarattı.

Daha önce hiç böylesine tek bir düşüncenin nesnesi olmamıştı.

dikkatini çekmişti. Bu his onu garip bir şekilde Savunmasız ama bir o kadar da neşeliydi, çünkü Medusa'ninkine rakip olabilecek saçlarını düzeltme dürtüsüne direniyordu. Bunun yerine onun bakışlarını üzerinde tuttu, sessiz bir meydan okuma hissedilir gerilim arttıkça aralarında asılı kaldı. Sessizce saydı: Bir ... iki ... üç ... dört ...

Çenesini kaplayan kirli sakalın esmer gölgesinin altında bir kas seğirerek durgunluğu bozdu.

Lizzy önce gözlerini kırptırdı. Yüzünün neden birdenbire alev aldığını bilmiyordu.

"Efendim." Durakladı, sesini sabitlemek için yutkundu. "Tamamen iyi olduğunuzdan emin misiniz?"

"Ne giyiyorsun?" diye ağzından kaçırdı.

Üçüncü Bölüm

"Ne giyiyorum ben? Kusura bakmayın ama bence bu tencere dibin kara seninki benden kara." Kadın, sanki yerinde olmayan oymuş gibi onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

Tuck'ın kulaklarında, yüksek gerilim hatlarının altında durmayı andıran hafif bir uğultu vardı. Ne olmuştu böyle?

Hâlâ konuşuyordu, ona sorular soruyordu, kelimeler dakikada bir mil geliyordu, ama konsantre olamıyordu, bir mide bulantısı dalgası onu dört ayak üzerine düşürdüğünde değil, midesi sanki sıkılıyormuş gibi bükülüyordu

Nemli bir bez gibi. Kustu, çamur ve yosun tadında bir su kustu.

"Aman Tanrım." Kadın acı bir çığlık attı.

"Bunlardan hiçbiri, lütfen. Ah canım. Sanırım ... yapacağım." Elleriyle kalçalarını destekleyerek döndü ve öğürdü.

"Hanımefendi?" Tucker topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve birkaç acı gerçek ortaya çıkınca ağzını sildi: gündüzdü,

Soğuk yerine sıcaktı, sıırılsıklamdı ve etrafta bir gariplik vardı. Eski taş köprü

Tepedeki çiftlik evi aynı görünse de sokak lambaları ve yol işaretleri gitmişti. Nora'nın arabası da öyle.

Burnunu buruşturarak arkasını döndü. "Bitirdin mi? Neredeyse yemeğimi döküyordum."

Çukurları terden sıırıslıkıam olmuştı. Hafif esinti taze ot kokusu. Bir kuş süzülerək geldi ve bataklık otunun ucuna tünedi. Gri-kahverengi tüyler? Turuncu göğüslü mü? Bir çeşit Euro robin mi? Kalbi küt küt atıyordu. göğüs kafesinin arkasında. Bunlar yaz kokularıydı. Yaz manzaraları. Dünya çok sıcak, çok parlaktı.

Kar neredeydi? Buz? Soğuk gece gökyüzü? Halüsinasyon mu görüyordu? Yoksa o lanet gölette mi ölmüştü?

"Sen . . . ?" Bakışlarını güneşten koruyarak elini sabit tutmak için mücadele etti. "Sen bir çeşit Melek mi?" Tilkiye benzeyen gözleri, uzun kirpikleri ve yuvarlak yanaklarıyla çarpıcı bir duruşu vardı.

"Eğer bir şair olmak istiyorsanız, daha çok çalışmanızı tavsiye ederim."

İfadesi tedirginliğini korusa da alçak sesine eğlence karışmıştı. "Bu korkunç cümle asla işe yaramaz."

Tamam, en azından ölmemişti. Zihinsel olarak bu seçeneği kısalan olasılıklar listesinden sildi.

"Neler oluyor o zaman?" Hayal kırıklığı had safhaya ulaşmıştı. Bunu anlamlandırması gerekiyordu. Mevsimsel değişimi. Onun hakkında. Aklına bir fikir geldi ve bu fikre tutunmaya çalıştı.

onu akıl sağlığına geri taşıyacak. "Bekle." Parmaklarını şıklattı. "Bu şu tarihi canlandırmalardan biri mi? Hani şu eski zaman kostümleri giyip demirci dükkânı işlettiğin dükkân ya da her neyse?"

"Demirci mi?" Kaşlarını yukarı kaldırdı. "O elmayla sana tam olarak ne kadar sert vurdum?"

Çenesinde bir kas seğirdi. Onunla dalga geçiyor olmalıydı.

"Anladım," diye homurdandı. "İyi iş. İşinde iyisin. On üzerinden onluk bir performans. Ama rol yapmayı bırak. Araba nerede? Kız kardeşimi bulmalıyım."

"Araba mı?" Kadın boş boş baktı. "El arabası mı demek istiyorsunuz, efendim?"

"Hayır, tabii ki bilmiyorum." Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Yaz olamaz." Başının arkasındaki zonklama

bazen bir kale direğine çarptıktan sonra nasıl hissettiğini yansıtıyordu.

"Bugün Yaz Ortası Günü."

Mide bulantısı geri döndü. "Aralık ayına ne oldu böyle?"

Dilini şaklattı. "Belki bir doktor çağırırsam ve

."

"Hayır!" Bir elini havaya kaldırdı, düşünmeye, bunu mantıklı hale getirmeye çalışıyordu. "Bekle! Tamam. Bir saniyeliğine

ve aslında yaz mevsimindeyiz. Burası hala İngiltere, değil mi?"

"Gerçekten de öyle. Hallow's Gate'deyiz efendim. Ropley ve Bentworth'un ortasındayız."

Tamam, tamam. Mekan aynıydı. Bir sonraki soruyla kendini aptal yerine koyacaktı. Ama yapmak zorundaydı.

"Hangi yıldayız?"

"Benim üzerimden eğlence mi sağlamaya çalışıyorsun?" diye tersledi.

"Eğer öyle olsaydım, bunun için bir düzine daha iyi yol bulabilirdim.

aptalca sorular sorarken kıcımın ıslanmasını gerektirmezdi."

"Demek istediğin iyi anlaşıldı." Küçük bir omuz silkmeden önce onun sözlerini gözden geçirdi. "1812 yılındayız."

Garip elektrik uğultusu kesildi. Dünya hareketsiz kaldı. -Rüzgâr, kuş sesleri ve göletin kıyısına vuran sudan başka bir şey yoktu. Eğer bu bir rüyaysa, bir an önce uyansa iyi olacaktı.

"Haberlerden memnun görünmüyorsun," dedi.

"Hayır, ben-" Bir kahkaha attı - içinde mizah yoktu ama patlamaktan daha iyiydi. "Öyle olduğumu söyleyemem."

"Düşüncelerimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var." Topuzunu açtı, koyu kahverengi saçları uzun dalgalar halinde omuzlarına döküldü. "Midenizi boşalttınız ve yılın belirsizliği. Ancak, kızgın ya da kupalarınızda görünmüyorsunuz."

"Fincanlarım mı?"

"Turşu. Rüzgâra karşı üç yaprak. Bir lord kadar sarhoş." Çenesine vurarak durakladı. "Çok garip bir şey olmuş gibi görünüyor."

"Az bile söyledin." Ağzını mizahsız bir gülümsemeye dönüştürdü. "Ama evet. Yanılmıyorsun. Ben daha yakın zamanlardanım."

Bunu sindirdi; beyninin onun sözlerini çiğnediğini neredeyse duyabiliyordu. "Ne zaman? 1912?"

Yüz yıllık bir sıçrama.

Kafasının arkasını kaşıyarak homurdandı. "Bir yüz yıl daha ekle ve sonra biraz değişiklik yap."

"Ah." Omurgasını sertleştirmeden önce yüzünün rengi soldu. "Kanıtla."

"Nasıl?" Homurdandı. "Cebimden bir gazete çıkarmamı ister misin?" Kıyafetini işaret etti. "Buralarda insanlar benim gibi mi giyiniyor?"

"Hayır." En azından bu noktada hiç tereddüt etmedi.

Öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Yani?"

"Gerçekten de tuhaf giyinmişsiniz. Ancak, tuhaf Kıyafetler gelecekte gelen bir adam olduğunuz anlamına gelmez. Beni ikna etmek istiyorsan daha iyisini yapmalısın."

"Ben sihirbaz değilim." Gözleri irileşirken ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Bekle. Biliyorum." Telefonunu çıkarıp dokundu ve ekran aydınlandı. "Evet," diye mırıldandı, çoğunlukla kendi kendine. "Telefon kılıfım neredeyse yok edilemez." Kıkırdadı. "Hâlâ seksen dokuz tane yüzde pil. Wi-Fi yok tabii ki." Cep telefonu bağlantısı da kesilmişti. Hadi canım.

Kadın bir adım daha yaklaştı. "Nedir o?"

"Bir telefon. Onunla insanları arayabilirsin. Böyle numaraları tuşla, gördün mü? Bu kız kardeşimin, Nora'nın numarası. Şu yeşil düğmeye basarsam onun telefonunu arayacak ve konuşabileceğiz. Ya da şunu yapabilirim ..." Mesajları yukarı çekti.

"Buraya yazın ve ona bir mesaj gönderin. Çoğunlukla bunu yaparız. Kimse soğuk aramayı sevmez."

Telefondan adamın yüzüne baktı ve tekrar telefona döndü. "Korkarım anlamıyorum."

"Bekle." Telefonu kaldırdı ve bir fotoğraf çekti. "Bak, bunu da yapabiliyor."

Ona ekrandaki görüntüsünü gösterdiğinde, zayıf bir sesle yere çöktü, kollarını dizlerine doladı. "Gerçekten gelecekten mi geliyorsun? Nasıl oldu da buraya gelmeyi başardın

mı?" "Evet. Ve bilmiyorum."

Uzun bir süre öylece kaldılar, her biri diğerine boş boş bakıyordu. Sonunda bir iç çekti ve bir eliyle saçlarını düzelterek tekrar ayağa kalktı. "Çiftçi Pennycook'un inek havuzunda kalamazsın, değil mi? En iyisi sana doğruca kuzenime kadar eşlik edeyim. Georgie ne yapacağını bilir. Onun her zaman bir fikri vardır."

Kadın haklıydı. Burada kalamazdı.

"Bekle!" Adam kıpırdandığında parmağını kaldırarak uyardı. "Dur.

Sana bir kılık bulmam gerekecek, değil mi? Peki bunu nereden bulacağım? Bu kadar büyük olmak zorunda mıydın?" Ses tonu

Sanki boyu kişisel bir hakaretmiş gibi sinirlenmişti. "Boş ver," diye devam etti ve adam, kızın onunla konuşup konuşmadığından emin değildi.

kendisi. "Ama bu kıyafetlerle görünemezsiniz."

Ceketine, kot pantolonuna ve spor ayakkabılarına baktı. Yani evet. Dışarıda kalırdı. "Onlar, uh, insanları yakmazlar 1812'de büyücülük ... öyle mi?"

"Cadı ne?" Tam bir şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. "Getir Kendine hakim ol. Burası 1600'lü yıllar değil. Şimdi sakıncası yoksa, bir plan yapmaya çalışıyorum. Ama eğer sözümü kesmeye devam ederseniz, bunun yerine bir balta tedarik edip tam bir Sekizinci Henry olabilirim."

Ona attığı bakış, onunkinden daha baharatlıydı. en sevdiği acı sos. Ama bu ona güvenmesini sağladı; kadın bir çözüm bulmaya hazırdı.

Tekrar bakmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Bunun için hiçbir şey yok." Sözlerinde kesin bir ton vardı. "Ben dönene kadar burada beklemeniz gerekecek."

"Sen ciddi misin? Burada çamurun içinde durup ne yapmam gerekiyor? Küçük balıkları izleyip en iyisini mi umalım? Hayır.

bir şekilde. Yardım etmek istiyorum."

"Bu şekilde görünemezsin." Bir el salladı, Kıyafetlerini işaret ederek. "Köyde bir daha başka bir şey konuşulmayacak. Hayır, beklemeli ve sesinizi çıkarmamalısınız, Bay . . ." Sözünü yarıda kesti. "Pardon. Adınızı duyamadım."

"Taylor. Tucker Taylor. Ama sen bana Tuck diyebilirsin. Çoğu insan öyle der."

"Tucker Taylor." Adını hafifçe kaşlarını çatarak söyledi, sanki yeni ve garip bir lezzeti tadıyormuş gibi. "Ne kadar da Amerikalı."

Gözlerini devirmemek için tüm iradesini kullandı. "Ve sen?"

Doğruldu. "Bayan Elizabeth Wooddash. Arkadaşlarım bana Lizzy der ama Bayan Wooddash şimdilik yeterli, Bay Taylor." Ellerini eteklerine sildi ve gitmek için döndü. "Bir saat içinde döneceğim. Eğer biri yaklaşırsa, bir kurbağa gibi davran ve vırakla."

Dördüncü Bölüm

Lizzy köy yoluna doğru koşarken ellerinin tersini yanaklarına bastırdı, aslında yosun kaplı taşların sıralandığı dar bir şeritten başka bir şey değildi. Kır çiçeklerinden oluşan bir goblen, meşe ve huş ağaçları gibi tarlayı örtüyordu.

Yakındaki ormanda nöbet tutuyordu ama Londra'nın curcunası içinde onların cazibesini fark etmemişti bile.

Kalbi şiddetle çarpıyor, ritmik gümbürtüler kulaklarında yankılanıyordu. Yakındaki evlerden birinin çıkıp, sanki bir alay civardan geçiyormuş gibi gürleyen sesi merak etmesini bekliyordu. Kadın

nemli korsesini sabırsızlıkla çekiştiriyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun

Korsenin tek bir görevi vardı - göğsünü kaldırmak ve ayırmak - ama şu anda daha çok ter toplamakla meşguldü. Nemli hava bir battaniye gibi tenine yapışıyor, sabununun etkinliğini test ediyordu.

Yavaşça yürümeye başladı, nefes nefese kalmıştı ve rahatsızlık içinde kıvrınmamaya çalışıyordu. Ya dünyanın en yakışıklı adamlarından biriyle birlikteyken ahır gibi kokmaya başlarsa? karşılaştığı beyler?

Tuck'ın kırpılmış saçları alışılmadık bir tarz olabilir ama Yüz hatlarının cesur yapısına, o dar gözlere, kaşlarının eğimine ve o düz, parlak dişlerine yakışıyordu. Bir de cüssesi vardı - omuzlarının büyüklüğü, kalın yara bantlı iri elleri

Bir parmak eklemi, gömleğini dalgınca çekiştirdiğinde kendini gösteren köprücük kemiğinin çıkıntısı. Garip bir his karnında kıvrılıyordu. Gerçekten de, bir insanın dişleri nasıl bu kadar beyaz, bu kadar mükemmel olabilirdi?

Dudaklarını birbirine bastırdı. Daha gülünç olabilir miydi? Daha bu sabah en büyük endişesi, bir parça ipeğe sarılmış, lavanta ve kekikle aşılanmış sabun kalıbının azalan durumuydu. Kasabadan daha fazla gönderilmesini isteyip istemeyeceğinden emin olamamıştı.

evlenmemiş bir kadının tutumluluk göstermesi gerektiğine dair bir mektup yazması için annemi teşvik edecektir.

başkalarına yük olmak. Bu özel derse katlanma fikri, bir eşek arısı yuvasının üzerinde uyuklamak kadar keyifli geldi.

Bala bulanmış.

Çıplak.

Eski inek havuzundan gelecekte gelen bir adam çıkmışken fahiş sabun fiyatları kimin umurundaydı? Onun Hayat birkaç dakika içinde yeniden düzenlenmişti. Ve her şeyi eski haline getiremiyordu. İnce bir değişim havayı doldurdu, çatırdayan bir enerji

keşfedilmemiş olasılıklar. Ulaşılabilecek bir sihir, gelişmekte olan bir macera fısıldıyordu. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Hayatında ilk kez, yarının ne getireceği konusunda en ufak bir fikri olmadığını söyleyebiliyordu. Ve o değildi

Bu fikrin heyecan verici mi yoksa korkutucu mu olduğundan emin değildim.

Tucker Taylor ne tür bir isimdi? Belki de Amerika'da yeterince yaygın olan bir isim. Ama burada? Yola ulaştığında yumuşak, gergin bir kahkaha attı. Kendisine Beasley Weaselwood da diyebilirdi.

Kavrulmuş dudaklarını yalarken rüzgâr yüzünü tüylendiriyor, ince tabanlarına batan çakıllara konsantre olmaya çalışıyordu. Toprağı hissetmeye, kalbini midesine doğru döndürmekle tehdit eden baş dönmesini yatıştırmaya ihtiyacı vardı.

Bekle.

Yeni bir fikir ortaya çıktı. Cıldırılmış ve her şeyi uydurmuş

olamazdı, değil mi? İmkansız. Kaydı

elini kalın saç tutamının altına soktu ve sıkı boyun kaslarını yoğurdu. Başlangıç olarak, deli insanlar endişelenmez

kızgın olmak hakkında. Bir zaman yolcusunu omuz silkerek kabul eder ve papatya zincirleri yapmaya giderlerdi.

Kendini çimdikleyerek çürük riskine girmesine gerek yoktu. Nadiren rüya görürdü ve uyurken hayallere dalıp gittiği nadir durumlarda da rüyalarında dişlerinin döküldüğünü ya da Westminster'ın etrafında uçtuğunu görürdü. Asla bir zaman yolcusunun suratına elmayla vurmazdı.

Tek geçerli seçenek, onun çılgın iddiasının doğruluğunu kabul etmek ve meselenin çözümüne yardımcı olmaktı. Georgie'nin malikânesi bir mil kadar uzaktaydı. Tuck'ı oraya kazasız belasız götürmesi

uygun erkek kıyafeti yaratma yeteneği. Bunun nasıl olması gerekiyordu? Bir parmak şıklatması mı? Şans mı?

Gözüne bir hareket ilişti ve içgüdüsel olarak döndü, hangi koruyucu ruh onu izliyorsa sessizce teşekkür etti. Sarı kapının ardında bir çiftlik vardı - mütevazı bir tuğla yarısı sarmaşıklarla kaplı ve canlı çiçeklerle çevrili ve sebze bahçeleri. Ahırın yakınındaki çitin üzerinde keten önlükler, birkaç çift yün çorap, düzgünce yamalanmış kahverengi bir palto, birkaç sade gömlek ve iki çift pantolon asılıydı. Çiftçinin yıkama günü olarak bugünü seçmiş olması ne büyük şanstı; bunlar tam da onun ihtiyacı olan şeylerdi.

Tabii kapıya yaklaşp şöyle diyemezdi: "Selamlar efendim, şu anda ne güzel bir yaz havasının tadını çıkarıyoruz, öyle değil mi? Şimdi, lütfederseniz, pantolonunuza acil ihtiyacım var."

Ancak güpegündüz herhangi bir giysiyi çalmaya cesaret ederse ve suçüstü yakalanırsa, kendini mahkeme önünde bulacaktı.

"Greensleeves "i mırıldanmadan yerel yetkililer tarafından tutuklanacaktı. Sonra annem utancından onu Mayfair'deki tavan arasına kilitler ve Tuck da kurbağaya dönüşene kadar o kokuşmuş bataklıkta kalır.

Ne yapmalı, ne yapmalı?

Düşünceli bir şekilde iç yanağını kemirdi. Dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı -büyük bir şey değil, sadece dikkatleri çitten uzaklaştırmaya yetecek kadar. Sonra da Tuck'ı Georgie'lere götürmek üzere giydirecek kadar kıyafet alırdı; kuzeninin rahmetli kocasının kıyafetleriyle dolu bir gardırop onu bekliyordu. Birkaç gün içinde, çaldığı eşyaları bulmuş gibi yaparak iade edecekti. yol kenarına saçılmış.

Bu iyi bir plan mıydı? Bu tartışmaya açıldı. Ancak, tek planı bu olduğuna göre, yeterli olması gerekiyordu.

Etrafı taradı ve çok sıkı bir nefes aldı. Kümeste bir düzine tavuk gagalıyor ve

Üretken mavi-yeşil kuyruk tüyleri esintiyi yakalayan bodur bir horozun dikkatli bakışları altında kaşınıyordu. Onun tipik erkek kendini beğenmişliği karşısında gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Sol tarafta, yaşlı bir çoban köpeği ahırın gölgesinde uyukluyordu.

Tereddüt edecek zamanı yoktu. Her an biri ortaya çıkabilir ve planı mahvolabilirdi. Çabucak oraya koştu, Kümesin kilidini açtı, en yakındaki tavuğu yakaladı ve tombul halini avluya fırlattı. Köpek yarı uyanık bir şekilde birkaç tavuk daha onu takip etti, mutlu bir şekilde çiftliği keşfediyor ve uzun otların üzerinde gıdıklıyorlardı.

"Devam et," diye tısladı köpeğe. "Kovala onları."

Bir saniye geçti. Ve sonra beş saniye daha. Kuyruğu bir kez gümlledi. İki kez. Ağzı geniş bir esnemeyle açıldı.

"Yap şunu, patlat!"

Hayvan pençelerinin üzerine fırladı ve bir havlama kakofonisine dönüştü. Horoz haremmini toparlamaya çalışırken, ürkmüş ve dağınık haldeki tavuklar panik içinde gıdıklıyordu. Başarısız bir şekilde onları bir araya topladıktan sonra

meydan okuyan bir kargayla köpeğe doğru yöneldi. Ahırın arkasından küfürler yükselirken, Lizzy öne atılarak bir önlük ve bir çift pantolon giydi. Panik içinde damarlarında dolaşarak açık kapıya doğru aceleyle ilerledi.

Giysileri sıkı bir bohça haline getirerek kolunun altına sıkıca sıkıştırdı.

Özgürlüğe sadece birkaç adım kalmıştı. Ama rahatlaması kısa sürdü. "Merhaba? Hanımefendi?" diye seslendi çiftçi.

ahırın yan tarafında. "Yardımcı olabilir miyim?"

Çifte patlama! Döndüğünde kahvaltısı neredeyse ortaya çıkıyordu, sakın ve sadece biraz meraklı görünmek için elinden geleni yapıyordu. "Ah, evet. Oradan geçiyordum, kargaşayı duydum ve ..." Ve ne oldu? Zihni dondu.

"Telaşlanmanıza gerek yok, sadece benim bunak köpeğim her zamanki gibi ortalığı karıştırıyor." Çiftçi açık kalpli bir sırıtışa sahipti. Kırmızı yüz hatlarında şüpheden eser yoktu.

"Tanrım." Aşırı hevesli ses tonundan, şu anda ondan hırsızlık yaptığı gerçeğini gizlemek için zayıf bir girişimde bulunma dürtüsüyle savaştı.

Adamın gözleri tanıdık bir parıltıya büründüğünde, içini bir rahatlama dalgası kapladı. Bu, görünüşünü dikkatle inceleyen beyefendilerden sık sık aldığı bakışların aynısıydı. saçından burun deliklerinin boyutuna kadar her ayrıntıyı inceleyen eleştirel bir göz. Birkaç dakika içinde güvensizlik uyandıracak kadar dikkat çekici olmadığı, aksine gardlarını indirmelerine yetecek kadar hoş olduğu sonucuna vardılar.

Bu hayal gücü olmayan adamlar onun hayatının hedeflerini

ailesiyle ilgilenmek, bakımlı bir evden zevk almak ve gelecekteki ebeveynlik sevinçlerini düşünmek etrafında şekillenmiştir. Kıtayı gezme arzusu, yazarlığı ve hatta ebeveynliği gibi bu ev içi alanların ötesinde konuşmalar yapmak isteyebileceği düşüncesi

Köpekler yerine kedileri tercih eden bu kız, onların dikkatinden tamamen kaçmış gibi görünüyordu. Onu görmediler; sadece kabuğunu, dış görünüşünü algıladılar, umutlar, hayaller ve özlemlerle dolu iç dünyasının zenginliğinden habersizdiler.

Pekala. Bu adam da baksın ve hiçbir şey görmesin.

Yanlış yönlendirirdi.

Lizzy başını iki yana salladı, önceki gece saçlarını kıvrıcık kâğıtlara sarmak için harcadığı çabaya şükrederek birkaç zıplayan lülenin yardımını sağladı. O

Kirpiklerini kırptırdı ve ön dişlerinin alt dudağının köşesine kenetlenmesine izin verdikten sonra duyulabilir bir patlamayla serbest bıraktı. Ve bu basit hareketle çiftçinin odak noktası tamamen değişti. Kendini endişelendirmeyi bıraktı

Kolunun altına sıkıştırılmış giysileri tamamen görmezden gelerek gezinen tavuklara baktı.

"Küçük bir sırrı da itiraf etmeliyim." Sesini değiştirdi, perdesini yükseltti ve kelimelere nefesli, komplocu bir ton kattı. "Gelmeden duramadım Çiçeklerinize bir göz atmak için yaklaştım. Çok güzeller. Bahçede oldukça yeteneklisiniz."

"Çalmak" kelimesini kullandığı için gizliden gizliye küfretti. Ama çiftçinin ağzı nehir kenarında yeni yakalanmış bir alabalık gibi açılıp kapandı.

Gamzeler için şükürler olsun.

Kızarmış teninin ağırbaşlı bir izlenime katkıda bulunacağını umuyordu. Boşta kalan eliyle gevşek bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı ve bunun etkiyi artırması için dua etti. "Ama yabancılara karşı utangacımdır. Sanırım şimdi ayrılmam en iyisi olacak." Sesine hafif bir titremenin girmesine izin verdi. Küçük bir salınımla dönüp yürümeye devam etti ve içinden gelen kaçma dürtüsüyle savaştı.

Ama hile işe yaradı. Takip etmedi.

Bu gece, yatak örtülerinin altında kıvrılmış, erkeklerin kadınları ne sıklıkla hafife aldıklarını düşünebilirdi. Öyle ki, biri burnunun dibinden çalıntı mallarla sıvışabilir, fark edilmeden kaçabilir, tüm bunlar olurken esrarengiz bir gülümsemeyle süslenir ve yumuşak bir konuşma tarzı kullanırdı.

Ancak şu anda ahlaki kaygılara yer yoktu. Tepeden inip adımlarını gölete doğru geri çekerken gözlerini kısarak etrafını inceledi. Huzur neredeyse kusursuz görünüyordu -İki karatavuk uçuşuyor, bir kurbağa vıraklıyor.

Gölgeler. Hâlâ orada mıydı? Adımlarını hızlandırdı ve dudaklarını büzerek alçak bir ısıklık çıkardı.

Tuck sesle birlikte ortaya çıktığında soğukkanlılığını korumak çaba gerektirdi. Çenesindeki sıkı tutuş bir parça gevşedi, yüz hatları hafif bir rahatlamaıyla gevşedi. yüz ifadesini kasıtlı olarak gizledi. Adamın hareketinin tanıdıklığı onu hazırlıksız yakaladı ve garip bir şekilde ilişkilendirilebilir hissettirdi.

Gerçek duygularını gizlemek o kadar sık yaptığı bir uygulamaydı ki artık alışkanlık haline gelmişti. Bu jestin bir başkasında taklit edildiğini görmek rahatsız ediciydi. "Geri döndün." Derinden gelen sesi, hafif bir twang, minnettarlık ve kızgınlık karışımı bir sesle yankılandı.

Boğazı düğümlendi, kelimeler bal gibi yapıştı. "Tabii ki. Söz verdim, değil mi?"

"Güzel." Altın, gözbebeklerini bir güneş patlaması gibi çevreliyordu. "Güzel."

Kadın nefes alamadan, adam arkasını dönüyordu. "Oyun planı nedir?"

"Birincisi" -kaşlarını çattı- "bu bir oyun değil. İkincisi, işte." Botunun topuğu çamura battığında yüzünü buruşturarak ilerledi. "Bunları giyebilirsin."

Giysiyi açtı ve hareketsiz, okunamaz bir hale geldi.

"Hayır." "Hayır mı?" Şaşkınlık hızla öfkeye dönüştü. "Neye hayır,

tam olarak?" Zaten zayıf olan sabrı son bir saat içinde sınırına ulaşmıştı. Bu adam, her şey bittikten sonra bile nezaketsiz davranmaya devam mı edecekti?

tavukları kümeden kurtardığını ve çapkın çiftçiyle uğraştığını biliyor muydu? Tucker Taylor, çamurdan yuvarlandığı yerden ona hayır mı diyecekti?

Kesinlikle hayır.

"Bunlar gerçek pantolon bile değil," dedi. "Onlar kapriler. Şaka gibi görüneceğim."

Söylediklerinin hepsini anlamadı ama kısılmış gözlerinin arkasında kırmızı bir ışık parladı.

"Açık konuşmama izin verin." Bakışları adamın kıyafetleri üzerinde onaylamaz bir şekilde gezindi. "Seni haklı

çıkaramayız

eğer biriyle karşılaşırsak güncel kıyafet. Anladığım kadarıyla
bu kıyafet seçimleri stil veya incelikten yoksundur, ancak

Şu anki kıyafetinizle yakalanırsanız buradaki tek şaka siz olacaksınız. Kuzenimin evine ulaşmak için iki tarlayı ve koca bir ormanı geçmemiz gerekiyor, bu arada kimsenin çok yaklaşmamasını umuyoruz. Senin için çorabım bile yok."

Rüzgâr hızlandı ve yağmur kokusunu taşıdı. Bir omzunun üzerinden baktı ve burnunun kenarını sıktı. Kara bulutlar belirmişti. Sadece şansları.

...

Kasvetli düşünceleri anında yok oldu - evet, yağmur bulutları!

Şanstı.

Havanın kötüye gitmesiyle birlikte, keyifli bir gezintide ya da sosyal bir görüşmede başka biriyle karşılaşma olasılıkları azalacaktır.

"Efendim." Yakışıklı bir yabancı ya da bir zaman yolcusundan ziyade kötü davranan bir çocuk gibi yüzünü ona döndü. "Eğer desteğimin devam etmesini istiyorsanız, ben zamanımı ve havanızı boşa harcamamanız konusunda ısrar edeceğim.

Giysileri giyememenizin tüm nedenlerini bana anlatın ve aslında sadece onunla devam edin. Bu bulutlara bakılırsa, yağmurun ciddi bir şekilde başlaması uzun sürmeyecek. Yapamayız. kalsın."

"Bu şeyleri nasıl takacağımı bilmiyorum," diye homurdandı.

Elleri kalçalarına gitti. Bir erkek gibi davranıyor olabilirdi. bebekti, ama onun annesi değildi. "Eğer şımartılmaya ihtiyacın varsa,

Bay Taylor, başka bir yere baksanız iyi olur. Sizi giydirmek için o bataklığa tek bir adım bile atmayacağım."

"Tuck. Tucker." Şaşırmış gibi başını kaldırıp baktı. sözlerinin gücüyle kendini kaybetti. "Lütfen. Bana adımla hitap edin."

"Önümüzdeki iki dakika içinde sıralanırsan sana istediğin isimle hitap edeceğim." Ama demezdi. Pek sayılmaz. Bir yabancıyı kendi ismiyle çağırmayı hayal bile edemezdi.

Gözlerini hafifçe kısmadan önce kırptırdı. "Hiç saçmalamıyorsun, değil mi?"

Saçmalık mı? Kelimenin anlamını hatırlamaya çalışırken kaşları çatıldı. "Hurdalar gibi mi?" Başıyla onayladı. Bu terim yaygın olarak kullanılmıyordu. "Hayır, önemsizmişim gibi davranılmasına ya da fikirlerimin gelişigüzel bir şekilde göz ardı edilmesine müsamaha göstermeyeceğim. "Hayır, önemsizmişim gibi davranılmasına

Elimden gelse böyle saçmalıkları kimseden duymam. Sen çocuk değilsin." Bakışlarının adamın omuzlarında gezinmesine izin vermedi. Tanrım, Manş Denizi'nden daha geniş görünüyorlardı.

"Hayır, değilim." Çiftçininkine hiç benzemeyen bir tavırla onu inceledi. Buklelerinin kabarıklığına ya da burnunun kıvrımına odaklanmıyor, daha derine inmeye, daha uzağı görmeye çalışıyordu.

Bir adım geri atma dürtüsüyle savaştı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu o alçak ses tonuyla, o sesini çıkararak, neredeyse kelimeyi yoğurarak.

Kadınların yaşlarını saklamasının bir anlamı olduğunu hiç düşünmemişti. "Yedi ve yirmi. Sen?"

"Otuz."

"Yaşına göre davranman için bir sebep daha." Sesinin titremesini engellemek imkansızdı. Muhtemelen bayılması mı yoksa onu boğması mı gerektiğinden emin değildi. Muhtemelen ikisini de.

"Ben daha çok utanç verici bir şekilde yaşlanmayı seven bir adamım."

Adam yabancı otların arasında kayboldu ve kadın gizlice tek bir bakış bile atma isteğine direndi. Belki bir, ama kesinlikle ikiden fazla değil.

Kısa süre içinde, kendine özgü kabarık ceketini dışarı fırladı, yanında bir yığın halinde duruyordu. Islanmadan önce onu çabucak yakaladı. Ardından lacivert-beyaz bir gömlek belirdi, uzun kolları tuhaf bir parlak dokuya sahipti. Ön yüzünde bir taç ve "Austin" yazarken, arka yüzünde "13" ve "Taylor" yazıyordu. Yine de ayrıntılar üzerinde duramıyordu çünkü adam

sazlıklar . . . neredeyse çıplak.

Beşinci Bölüm

Lizzy'nin berrak mavi gözleri adamın gövdesine odaklandı, bakışları derisine gizli bir mesaj yazıyordu. Tuck onun dilini üst dişlerinin arkasına sakladı ve göğsünü kapatmamak için bilinçli bir çaba sarf etti. Bu ani utangaçlık neden? Kadınların ilgisine yabancı değildi. hayranlarından kemoterapi hemşirelerine kadar her şey DM'lerine düştü. Belki de bu kadar kontrolden çıkmış hissetmeye alışık olmadığı içindi. Burada, nasıl soğukkanlı davranacağını ya da bir sonraki oyunu için.

1812'de miydi? Ne oluyor lan?

Mikro pantolonunu yukarı kaldırdı ve gerginliğini azaltmak için omuzlarını yuvarladı, göğsündeki kasları esnetti ve gevşetti.

Lizzy bir köpeğin oyuncağına basmakla bir balonun havasını boşaltmak arasında bir ses çıkardı.

Tuck günün karmaşası içinde üçüncü bir meme ucunun çıkıp çıkmadığını görmek için aşağıya baktı ama her şey her zamanki gibi görünüyordu; koyu renkli kıllar göğsünde dalgalanıyordu. "Ne?"

"Sen bir ... bir ... bir ... içindesin." Yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi, kollarını çırparken nabızı boğazında çırpınıyordu

Hiperaktif bir sinek kuşu gibi.

Kaşlarını kaldırdı. Hayal görmüyordu. Lizzy bir rahibe kadar ilkel görünebilirdi ama onu az önce kontrol etmişti.

Peki ya o zamanki kadar parçalanmış değilse?

NHL formunun zirvesinde mi? Kasları iyileşme antrenmanlarına cevap veriyordu.

"Doğa durumundasın," diye ağzından kaçırdı.

Bu yeni bir şeydi ama ne olduğunu tahmin edebiliyordu. ulaşmaya çalışıyordu. Ve onu bu küçük çırpınma dansını yaparken görmek biraz şirindi.

Etkilendiği belirli bir kadın tipi yoktu; belirli bir görünüşü ya da ilgisi de yoktu. Anlar

Kimya, kişilik ve atmosferin karışımında bir tür simya olduğu zaman ve yerde gerçekleşti.

Şu an bunların hiçbirisi için uygun bir zaman değildi. Yine de ... işte buradaydı, o sıcak merak omzuna dokunuyordu.

"Belirttiğim doğa nedir?" diye sordu, herhangi bir komedi puanı kazanmaktan çok bir çentik sakinleştirmek için.

"Gerçekten bu kelimeyi ifade etmemi mi istiyorsunuz? Çıplak." Gök gürültüsü bulutların arasından dramatik bir noktalamayla şakladı. "Sen. Çıplaksın!"

Neden hiç gömleksiz bir adam görmemiş gibi davranıyordu?

Buradaki insanlar her zaman tamamen örtülü olarak mı dolaşıyorlardı? Bu doğru olamaz. Peki ya plajda? Ya da egzersiz yaparken?

Ama nefes nefese kalmaya devam ederse bayılacaktı - bir kadın bayıldığında gururunun okşanması zordu.

"Shhhh. Bak. Senin küçük pantolonunu giyiyorum, tamam mı?" İçine girebilmişti, sadece. Ama nefes almak zor olacaktı.

Ona yan yan baktı, ellerini gözlerine götürmeden önce bakışları göbeğinden aşağıya, mutlu izine doğru iniyordu.

Sıcak his, bıkkınlık etkisini gösterdikçe azaldı.

Tanrım. Sanki burada rüzgârda sikini sallamıyordu. "Bir dakika. Asıl konuya dönebilir miyiz?" O

ona verdiği dökümlü beyaz keten gömleği yumrukladı.

"Dikkat çekmemek için bana bir elbise almış olman gibi mi? Amacını biraz boşa çıkarıyor."

Parmaklarının arasından bakmaktan ellerini kalçalarının üzerine koymaya geçti ve itirazları kesildi. Taş gibi Sessizlik bir süre devam etti, sadece yakındaki bir ineğin böğürmesiyle bozuldu. Onun kraliçe arı tavrının geri dönüşüyle bir sırtışı bastırdı. Ele avuca sığmayan biri olabilirdi. Ama çok tatlı olduğu da inkâr edilemezdi.

"Lütfen bana, ben büyük risklere girerken ve hiç de azımsanmayacak

Bu kılık değiştirmeyi utanç verici mi buldun?" İşaret parmağıyla çenesinin ortasına vurdu. "Oh, evet, hatırlıyorum.

Orada öylece kaldın, çamurun daha da derinlerine battın."

Kendini tam boyuna çekti. "O benim değildi."

Alaycı bir öfkeyle sözünü kesti ve onu susturmak için elini kaldırdı. "Şu anda konuşuyorum ve başlangıç olarak, bir elbise çalmadım." Sarkan gevşek giysiyi işaret etti Yumruğundan. "Bu bir önlük. Çiftçiler giysilerinin geri kalanını hava koşullarından korumak için giyerler. Ayrıca, ne kadar gevşek olduğunu görüyor musunuz? Çok daha rahat hareket edeceksin.

Kadınların yaptığı gibi, korselerin içine o kadar çok balina kemiği ya da kordonla bağlarız ki nefes almakta zorlanırsınız."

"Ben modayı takip eden biri değilim," diye mırıldandı.

"Daha çok kot pantolon ve tişört giyerim."

Kızın boş yüzü ona bilmediğini söyledi. Tabii ki bilmiyordu. Daha ilk valsde horlamasına neden olan kostümlü dramalardan birinde oynuyormuş gibi giyinmişti.

Burada erkeklerin mikro pantolon giymesi normaldi ve Tanrı göğsün çıplak görünmesini yasaklamıştı. Regals soyunma odasının içini görseydi, felç geçirirdi. Bu sefer dönem çok farklıydı. Çok tutucuydu. İki yüz yıl önceydi. Ne yapacaktı ki? Bir düzine

Sorular dilinin ucuna kadar geldi ama onları geri yuttu.

Buradan hemen çıkması gerekiyordu. Eğer bir yol geçmişte açıldıysa, diğer yönde de açılması mantıklı olurdu. O sırada içeri dalmayı denemişti.

giysi aramaya başladı ama suyun altında çamur ve yabancı otlardan başka bir şey yoktu. Kimse kurtarmaya gelmiyordu; nasıl kaçacağını bulmak ona kalmıştı.

Dilini yanağının kenarına soktu.

Başı ağrıyordu. Bir yerlerde, görünüşe göre başka bir boyutta, bir şişe ibuprofen B and B'deki şifonyerinin en üst çekmecesinde duruyordu.

sadece bara gitmeden önce ceketinin cebine sıkıştırdı.

Biraz ağrı kesiciye ihtiyacı olacağını hissediyordu.

geliyor . . . Lanet olsun, burada daha ne kadar mahsur kalacaktı? Sıradan insanlar saat ya da takvime göre yaşırdı.

O profesyonel bir sporcuydu. Bir programa göre yaşıyordu.

Antrenman günleri. Maç günleri. Takım yemekleri. İzin

günleri. Tıbbi izinli olduğundan beri,

kafası karışmıştı. Günleri ve bazen de amacını unutmuştu.

Ve şimdi bu . . .

"Oh, acele edin," diye tersledi, omzunun üzerinden bakarak. "Şu anki halinizle biri bize rastlarsa, doğruca en yakın mihraba götürülürüz. Ve sizi temin ederim ki evlilik benim niyet listemde yer almıyor."

"Gerçekten mi?" Durakladı. İsteyeceği son şey onu riskli bir duruma sokmaktı. "Özür dilerim. Ben ciddiylim.

Bunu siz istemediniz ve ben de herhangi bir soruna yol açmak istemiyorum."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve sonra gözlerini kaçırdı.

"Özür

Bu noktadan sonra bunu anladığınız sürece kabul edilir, Kıyafetinizin bir parçasını bile çıkardığınızda bana haber vermenizde ısrar ediyorum. Bana nezaket gösterip kendim."

"Bu kesinlikle adil." Kıyafetler kimin umurunda? Onun endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı ve o da gerçek bir

Bu önlüğü kim bilir nereden bulmaya çalışıyordu, o yüzden çenesini kapama zamanı gelmişti. Buraya uyum sağlama şansı yoktu ama öyle görünmek için elinden geleni yapabiliirdi.

Giysiyi başının üzerinden geçirdi. Göğsünü sıkıca sarıyordu ve kolları vücudunu örtmüyordu.

bilekler. "Sıgmiyor."

Lizzy, "Bu yeterli olacaktır," diye emretti, her türlü önleyici bir saldırıda daha fazla şikayet. "Ve eğer böyle kalırsan, bir kuş dudağına konacak."

Geri çekildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu annemin ben ne zaman

Bir çocuk gibi huysuzsun. Ve ağzını böyle tutman." Alt dudağını dışarı iterek somurtkan bir ifadeyi taklit etti. "Nereden geldiğin umurumda değil. Bu her türlü surat asma zaman."

Adam homurdandı. "Sen ne dersen o."

"Evet, ben de somurt diyorum," diye mırıldandı, yürümeye başlamak için dönerken. "Eşyalarını topla."

Regals gömleğini ve kot pantolonunu ceketinin içine soktu ve kovalamaya başlamadan önce hepsini tek kolunun altına sıkıştırdı. Eğer kader diye bir şey varsa, o zaman ne halt etmeye kurtarmak için değil, iki yüz küsur yıl yolculuk yapmaya zorladı.

Bu kadınla didişmek için dünyayı mı terk edecekti ya da kahramanca bir şey mi yapacaktı? Ama hakkını vermek gerekirse, tüm bunları olağanüstü bir şekilde kabulleniyordu.

Kavgacıydı.

Mücadeleyi

severdi.

"Kayalık alandan geçeceğiz. Bekle. Bu olmaz.

Yedi çocuklu bir çiftlik var. Hayır.

ormana. Bu havada patika daha çamurlu olacaktır, ama doğrudan doğruya." Kaşları çatılmış bir halde şöyle bir baktı. "Ben seçiyorum

gözlemlenmeden hareket etmenin en iyi yoludur." Adam spor ayakkabılarını giyerken eliyle işaret etti. "Çünkü o ayakkabılar buraya ait değil."

"Hiçbirim bilmiyor."

Birkaç saat önce en büyük endişesi sezon boyunca yedek kalmaktı. Şimdi ise bir Rönesans festivalindeymiş gibi giyinmiş, bir Tom ve Jerry rutinine kapılmıştı.

Genetik olarak tüm düğmelerine basmak için tasarlanmış gibi görünen bir kadın. Nereye gittiği ya da bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Şimşek gökyüzünde çatallandı ve gök gürültüsü bu sefer daha yakından tekrar çatırdadı.

Ormanın kenarına doğru ilerlerken, sokak lambalarının, dur işaretlerinin, arabaların ve telefonların yokluğunu fark etmekten kendini alamadı. Boynunun arkası karıncalandı. Sanki burası hem tanıdık hem de yabancıydı, bir çeşit Mars ve evinin yakınındaki parka benzediğini keşfetti. Bu düşünce beynini acıttı. Belki de dün gece sarhoş olmalıydı.

Lizzy'nin ona değerlendirci bakışlarından birini daha atması da işe yaramadı. "Herkes ..." Ağzını kapattı. "Boş ver."

"Eğer bir takım olacaksak, birbirimize güvenmemiz gerekir."

Lizzy burnunu kıvrarak küçük bir akordeon gibi görünmesini sağladı, bu da yeni bir tartışma başlatmak istediğini gösteriyordu ama yağmur damlaları kalın damlalar halinde düşmeye başladı.

İrkildi ve kendine sarıldı. "Kusuruma bakmayın. Fırtınalar pek umurumda değil."

Adam kızın gözlerine baktı ve göğsü gerildi. eskiden canlı olan yüz ifadesinin korkuyla gölgelendiğini fark etti. Onu sakinleştirmek için düşünebildiği tek yol, konuşmayı sürdürmek, sessizliğe ya da bir şey söylemeye yer bırakmamaktı.

Düşüncelerinin kontrolden çıkması için bir şans.

"Hey, ne kadar uzağa gittiğimizi bana tekrar hatırlatır mısın? Biraz

kıyafet heyecanı yüzünden dikkatim

dağıldı." "Yaklaşık bir mil," diye kekeledi.

Saçlarındaki nemi temizledi. "O zaman ıslanacağımızı kabul etsek iyi olur. Sen zaten gördün

yarı çıplak. Sır yok, tamam mı?" Espri denemesi biraz beceriksizceydi ama niyeti iyiydi. "Bir dakika önce ne diyecektin?"

Normalde bir odayı, bir pisti ya da bir insanı okuma becerisine sahipti. Yaklaşımı keskin bir gözlem, olası oyunları analiz etme ve bir sonraki hamleyi tahmin etmeyi içeriyordu, özellikle

Pakın yörüngesi söz konusu olduğunda. Diğerlerinin ondan ne beklediğini biliyordu: taraftarlar galibiyet istiyordu, takım arkadaşları

yenilmez olmasını beklerken, basın başka bir gariplik umuyordu.

iyi ses çıkaran bir kaleciydi, aşıklar onun insanüstü olmasını istiyordu. Ama bu kadın farklıydı. O değildi ondan bir şey almaya çalışıyordu. Ve bugün kozmik bir kaos temizleyicisi olmak için kayıt yaptırmamıştı.

"Zekice ya da büyüleyici bir şey değildi. Sadece bir kısacık bir düşünce." Utangaç gülümsemesiyle birlikte bir gamze belirdi. "Gördüğünüz gibi oldukça uzun boylusunuz, karşılaştığım çoğu beyefendiyi geride bırakıyorsunuz. Ve daha fazlası- Bunu nasıl ifade edebilirim incelikle . . . ?" Adamın göğsünün genişliğini işaret etti. "Memleketinizden gelen erkekler genellikle sizin kadar heybetli midir?"

Hâlâ onun konuşma tarzına alışmaya çalışırken sorusunu değerlendirdi.

Yağmur damlalarının yumuşak pıtırtıları havada fısıldıyordu.

Bir süre sonra, onun evindeki erkekleri sorduğunu anladım.

onun kadar yırtık pırtıktı. Altı-iki boyunda, NHL standartlarına göre ortalama biriydi. "Çoğundan daha uzunum," dedi, yüzünü göstermemek için yüzünü nötr tuttu.

ve onu kapattı. "Ve diğer soruna cevap vermek gerekirse, hayır, herkes bu kadar kaslı değil." Yağmura, günün kafa karıştırıcı tuhaflığına rağmen ağzının kenarı seğirdi ve bir gülümseme belirdi. Her şey söylenip bittiğinde, bu tuhaf adamdan hoşlanmıştı.

Nora da öyle. Lizzy onun tipinde biriydi.

Kahretsin.

Lizzy onun yüzünü okudu, saçları ıslak dallar halinde yanaklarına yapışmıştı. "Sorun nedir?"

Her zamanki gibi "Hiçbir şey" demek istedi ama kendini tutamadan gerçek ağzından kaçtı. "Kız kardeşim Bana ne olduğunu bilmeyecek. Çılgına dönecek ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Ve onun sahip olduğu tek şey benim, çünkü ailelerimiz, şey, onlar gerçekten ..." Kelimeleri geri yuttu. Onların saçmalıklarının hiçbirini buraya getirmeyecekti.

Başını çevirdi ve onu şaşkınlıkla inceledi. "Kız kardeşine

büyük saygı mı duyuyorsun?"

"Evet, ama bunu her zaman göstermiyorum," diye itiraf etti. "Soğuk, mesafeli ve hatta-

"Her zaman en iyisini bildiğine mi inanıyorsun?" diye araya girdi.

"Hayır, beyin o." Tuck geniş bir eliyle yüzünü sildi. "Senin de belirttiğin gibi kas gücüm var. O ise Burada okuyorum aslında. İngiltere'de. Bath Üniversitesi."

"İleri düzeyde eğitim almasına izin mi var?" Lizzy sanki olağandışı bir Geymiği gibi bu gerçeği nefesinin altında tekrarladı. "Ama Bath Üniversitesi diye bir yer yok."

"Bilmiyorum." Tuck omuz silkti. "Sonradan inşa edilmiş olmalı. Ama kesinlikle benim zamanımda var ve o orada İngiliz edebiyatı üzerine yüksek lisans yapıyor."

"İngiliz edebiyatı mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Sürekli bir yazardan bahsediyor... Austen gibi bir şey."

Yağmur şiddetini artırdı, yüz yüze durduklarında iri damlacıklar tenlerine vuruyordu.

"Austen," diye boş boş tekrarladı, nefesi kesildi. "Özür dilerim, yazarın adının geri kalanı neydi?"

Hatırlamaya çalışarak hafifçe kaşlarını çattı. "Sanki gibiydi.

Janette ya da öyle bir şey. J ile başladığına eminim."

"Jane." Yanaklarının rengi soldu.

"Bingo." Kaşlarını çatmasına sessizce küfretmeden önce parmaklarını şıklattı. Onun anlamayacağı kelimeler söylemeyi bırakması gerekiyordu.

"Jane Austen. Emin misiniz?" Sorunun arkasında anlamadığı bir enerji, bir aciliyet vardı.

"Evet. Neden? Jane Austen da büyük bir olay mı şimdi?" Başını salladı. "Bu abartı da neyin nesi?"

Altıncı Bölüm

"Jane Austen'ı tanıyor musun?" Lizzy sordu.

Başını daha çok döndüren neydi, arkadaşının şöhretiyle ilgili ani bilgi mi yoksa Tuck'ın niyetli bakışları mı? Nasıl olmuştu da kirpikleri gözden mi kaçtı? Ya da gözbebeklerinin kahverengiden çok bakır renginde olduğu gerçeğini? Üç penilik madeni para mı?

"Sanırım göletteki kurbağalar bile onu tanıyor. Dur tahmin edeyim, sen de mi hayranısın?"

O da mı? "BEN-BEN-BEN." Kekelemesini narin bir öksürükle gizledi. "Jane'i çok iyi tanıyorum; yakın arkadaşız. Çok yakın. Sense and Sensibility (Duygu ve Duyarlılık) adlı bir kitabı takma adıyla tamamlamıştır. Londra'da bir yayınevi

Yayınevi geçen sonbaharda kitabı üç cilt halinde dağıttı, ancak baskı masraflarını ve- Oh!"

Lizzy orman zeminindeki çamurlu çalılıkların yarı gizlediği bir mantar tarlasında kaydı. Kollarını savurarak yakındaki bir meşe ağacının gövdesine tutunmaya çalıştı ama Tuck daha hızlı hareket ederek bir eliyle Lizzy'nin üst kısmını sardı.

diğer kolunu belinin altından geçirerek dengesini yeniden kazanmasını sağladı.

"Dur bakalım, Cep Roketi." Beklenmedik dokunuşu geldiği gibi hızla yok oldu, ama bunun şoku, Jane hakkındaki bilgisiyle birleşince, onu dengesiz tuttu.

Neyse ki, Jane'in fiziksel durumu hakkında yaygara koparmamayı tercih etti.

temas. Şu anki kafa karışıklığı durumunda, onun eksikliği Adab-ı muâşeret kurallarını ihlal ettiğini kabul etmek ona çok uygun gelmişti. Sarsılan sinirlerini yatıştırmak için biraz zamana ihtiyacı vardı, onu yatıştırmak zorunda kalmaya değil.

Ancak, kadın ona doğru baktığında, adam bu temastan dolayı hiç de telaşlanmış gibi görünmüyordu; daha ziyade

Bir şey düşünüyordum.

"Ne oldu?" Beklenmedik kucaklaşmalarından etkilenmediği için kızgın değildi. Hiç de değil. Aslında, o kendini çok daha iyi hissediyordu. Bu bir şey olmalı. Günün heyecanının getirdiği anlık baş dönmesi nöbeti.

"Özür dilerim." Dilini şaklatarak dikkatini tekrar topladı. "Anlamayacağın kelimeler kullanıp durduğumun farkındayım. Bir roketi tanımlamak zordur. Demek istediğim-"

"Roketlerin ne olduğunu biliyorum." Öfkelendi. Gelecekte gelmiş olabilirdi, ama bu onun bir sofistike olmayan rustik. "Üvey babam üç yıl önce bizi havai fişek gösterisini izlemek için Hyde Park'a götürdü. Kral Üçüncü George'un jübilesi anısına. Bando çalarken kırmızı, altın, yeşil ve mavi roketler gökyüzüne fırlatıldı ve renkleri Serpentine Gölü'nden yansıdı."

"Gerçekten mi? Huh. Havai fişekler," diye mırıldandı neredeyse kendi kendine. "Onlardan sende de var, öğrendiğim iyi oldu." Bir an için baktı Tıpkı olduğu gibi... Evinden ve arkadaşlarından uzakta kaybolmuş bir adam.

Lizzy derin bir nefes aldı, yağmur ve ıslak toprak kokuları onu sakinleştiriyordu. Hava sisi getirmişti; orman sisten hayalet gibi görünüyordu.

"Şuradaki tümsekler de neyin nesi?" Budaklı ağaçların arasına yerleşmiş alçak toprak tümseklerini işaret etti, kıvrık dalları benekli ışıktan yoğun bir yeşil gölgelik oluşturuyordu.

Bilinçli bir çabayla kollarını kavuşturdu. Onun iri kemikli ellerinden birine uzanma dürtüsü. Ani

arzusunun mantıklı bir açıklaması yoktu.

"Bunlar mı? Onlara barrow denildiğini duymuştum. Kökenlerinden ya da amaçlarından emin değilim, ama oldukça

Kadim," diye mırıldandı, dikkati adamın yaralı parmak eklemi ile dilini pürüzlü çizginin üzerinde gezdirmek için garip bir eğilim arasında bölünmüştü.

Çılgınca bir dürtü, içinde kalın ve sıcak bir şeyin damladığı soğuk bir utanç nehri gibi içinden akıyordu gül rengi dalları vardı. Alnını ovuşturdu sanki bu fikri silebilirdi. Elleri olduğunu unutup konu değişikliğine odaklanmak daha iyiydi. "Nasıl hissediyorsun?" boğazını temizledikten sonra sordu. "Eğer bir göletten tamamen farklı bir çağa çıksaydım kendim."

"Fazla seçeneğim yok gibi. Artı . . ." Yarım bir omuz silkmeye sözlerini tamamladı. "Dürüst olmalıyım. Her an uyanmayı bekliyorum. Belki de kendimi arabanın tekerleğine vurmuşumdur. Cehennemden gelen bir semptom olabilirsin sarsıntı."

Bu kelimeyi daha önce de kullanmıştı. Kadın başını eğdi. "Araba nedir?"

"Uh." Ağzını açtı ve sonra kapattı, dudakları sıkıydı. "Boş ver. Ne kadar çılgınca görünse de, beynimde rastgele bir elektrik zaplaması gibi görünmüyorsunuz. Ve eğer Siz gerçeksınız ve bu durum gerçekten yaşanıyor, o zaman muhtemelen fazla bir şey söylemek iyi bir fikir değil."

"Pardon?" Bu geri çekilme bir yanıt gerektiriyordu. "Bununla tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

"Size gelecek hakkında çok fazla şey söylemek tehlikeli." Kaşlarının arasında iki derin kırışıklık belirdi. "Yeterince film izledim ve hep-

"Moo-vies?" İşte yine bilmediği bir kelimeyle çıktı.

"Kahretsin. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Ayağının altında bir dal kırıldı. Yükseklerde bir yerde bir sincap huzuru bozdukları için onları azarladı. "Zamanı karıştırmak ya da söylememem gereken bir şey söyleyip olaylar zincirini başlatmak istemiyorum

Evreni ya da her neyse onu yok edebilecek bir şey. Tekrar yürümeye başlayabilir miyiz? Ve konuşmak yok. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Direnmek, meydan okumak için duyduğu yoğun arzuya rağmen,
ve geleceği ondan öğrenmek -sahip olabileceği içgörülerini toplamak- bir huzursuzluk ürpertisi içinde kaldı. O Şehrin bir köşesinde para arayan bir falcı gibi değil, gerçekten ne olacağını biliyordu.

"Pekâlâ." Birlikte yürürken Lizzy yağmurun toprak kokusunu içine çekti ve onun tuhaf sözlerini düşündü. Araba. Film. Bununla birlikte, eşsiz içgörülerini kendi tehlikesini de beraberinde getiriyordu. Eğer başkaları onun bilgisinden haberdarsa, onu elde etmek için ne gibi aşırılıklara başvurabilirlerdi ondan? İçinde koruyucu bir içgüdü kabardı. Hayatında gördüğü en heybetli kişilerden biri olsa bile bu adamı korumaya kararlıydı. Karşılaştı. Onu burada, kendi dünyasında güvende tutmanın bir yolunu bulacaktı.

Bay Taylor'la ilgili her şey sürprizdi. Ve hayatında bunlardan çok azına sahip olmuştu. Çoğu gün, çamura bulanmış bir suluboya sahnesi gibi birbirine karışıyordu, tek tek unsurları ayırt etmek imkansız hale gelene kadar aşırı karışıyordu. Bu sabah, bugünün bir istisna olacağına dair hiçbir ipucu vermemişti. Her zamanki mor yürüyüş elbisesini giydi ve kahvaltısını her zaman yaptığı gibi ballı kek, haşlanmış yumurta ve souchong çayı ile yaptı.

Daha sonra odasına ve çalışma masasına çekilir, defterinin boş sayfalarıyla yüzleşirdi. Paradoksal olarak, kırsal kesimde geçirilen zamanın fazlalığı onu hareketsiz bıraktı. Sınırsız sükunet ve sessizliğe rağmen, ona bolca zaman tanınması gerekirdi. Kendini çağrısı gibi hissettiği şeye adadı. tökezliyordu. Elindeki görevi yerine getirmek için gerekli motivasyonu toplayamazsa, ailesini zanaatını sürdürmek için özgür bir hayatı hak ettiğine nasıl ikna edebilirdi?

Hayır, bu da doğru değildi.

Göz korkutucu olan kelime ya da motivasyon eksikliği değildi. Bir şeyi tamamlama ve çok iyi olmadığını keşfetme fikriydi.

Ve şimdi, sevgili arkadaşının gelecekte de hatırlanacak hikâyeler yazdığını keşfetmek? Bu düşünce Lizzy'nin kalbinin derinliklerinde bir kıskançlık kıvılcımını ateşledi. O onu da hor görüyordu. Kıskançlıktan daha kötü bir şey varsa, o da sevgili bir arkadaşına karşı bu aşağılık duyguyu hissetmekti.

İyi şansın ve başarının her zerresini hak ediyordu.

"Sorun nedir?"

Tuck'ın derin sesi onu yağmurdan sırlıslıklaam olduğu ve tahmin edilebilir küçük hayatının altüst olduğu şu ana geri çekti.

"Hiç kendi değerinizi anlaşılması zor bir standarda göre ölçtüğünüzde sonsuza dek hedefin gerisinde kaldığınızı hissettiğiniz oldu mu?"

Adam, onu devam etmesi için cesaretlendiren düşünceli bir mırıltı gibi, kayıtsız bir ses çıkardı.

"Çünkü ben yaptım. Sürekli. Bu bir gezinti algılanan eksikliklerin portre galerisi. Her kusur altınla çerçevelenmiş ve çabam ne olursa olsun asla yeterli olamayacağım fikrini pekiştiriyor."

Ona kuşku ve eğlence dolu bir bakış attı, ama kötü niyetli değildi. "Bunların hepsi kafanın içinde dışarı çıkmayı mı bekliyor?"

"Oh, hiçbir fikrin yok." Ona acımasız bir gülümseme attı. "Düşünceleriniz size ne söylüyor?"

"Ben kelimelerle düşünmem. Hele ki az önce paylaştığın gibi."

"Nasıl?" Kaşlarını çattı. "O koca kare kafanın içinde ara sıra bir düşünce dolaşıyor olmalı."

"Kare, ha?" Güldü, gözleri onun yüzünden hiç ayrılmıyordu. "Ben resimlerle düşünürüm ve eğer Bunu duygularla da anlatabilirim. Yani, kendimi zorlamak zorunda kalsam bunu yapabilirdim ama bu can sıkıcı olurdu."

"Daha önce nasıl düşündüğümü hiç düşünmemiştim."

"Bu, insanların etrafta dolaşıp yaptığı tipik bir konuşma değil.

Ama bu sizi neyin üzdüğünü açıklamıyor."

Kafası boşaldı. Mazeret ya da espri yok. Sadece çirkin gerçeği söyledi. "Bu utanç verici."

"Söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim. Sadece sen olduğun için

1812'de tanıdığım bir kişi olarak, sözümü tutma ihtimalim yüksektir."

Kader onları bir araya getirmişti. Birbirlerine güvenmek zorundaydılar. En azından dürüstlüğü paylaşacak kadar.

"Pekâlâ." Omuzlarını dikleştirdi. "Arkadaşımın adını tanıdınız. Yazar. Jane."

"Jane Austen." Boğazının arkasından bir ses çıkardı.

"Yani, bak. Tam açıklama. Yazdığı tek bir kelimeyi bile okumadım. Ama kız kardeşim ... Bu onun olayı. Jane Austen en sevdiği yazarlardan biridir."

"Kız kardeşin bundan iki yüz yıl sonra Jane'imizi okuyacak." Böyle bir etki yarattığınızı hayal edin.

"Kitaplarından yapılmış filmler olduğunu biliyorum - ki bunlara oyun da diyebilirsiniz. En azından Nora'ya göre, insanlar onun yaşadığı yerleri görmek için seyahatlere çıkıyorlar."

"Ve bu harika. Gerçekten. Olabilecek en kötü insanlardan biri gibi konuşacak olsam da ciddiylim.

Bu ..." Gözlerini sıkarak kapattı ve olabildiğince hızlı bir şekilde, "Ben de bir kitap yazmaya çalışıyorum. Ama henüz tatmin edici bir ilk bölüm bile yazamadı. Kimsenin Senin zamanındaki Lizzy Wooddash'ı tartışıyorlar, değil mi?" Tek gözünü açıp kontrol etti.

Bir an için düşündü. "Adını duyduğumu söyleyemem ama bu seni endişelendirmesin. Ben de pek okuyucu sayılmam, en azından eski kitapları. Ama bak, yazıyor musun?

Bu sizin de bir oyuncu olduğunuz anlamına geliyor. Belki sekiz yıllık, seksen milyon dolarlık bir sözleşme imzalamıyorsunuz ama bu

oyunda olmadığınız anlamına gelmez. Önemli olan da bu."

"Özür dilerim. Kim neyi ne zaman imzalıyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Hokey benzetmesi yapmaya çalıştım,

özür dilerim." "Hokey mi?"

"Bu başlı başına bir konuşma konusu." Kk bir i geçirdi. "Hokey benim işim. Dürüst olmak gerekirse hayat da yle."

"Ah, anlıyorum." Yalanın zahmetsizce düşmesine izin verdi. Aslında, ne kadar az şey gördüğüne bakılırsa gece yarısı da olabilir.

Yine de bilgisiz görünmekten nefret ediyordu. "Hokey bir çeşit ticaret mi?"

"Bir spor."

Gözlerini iki kez kırpıştırarak bildiği sporları gözden geçirdi: avcılık, balıkçılık, yarışılık, atıcılık. Ama hiçbir beyefendi para için böyle şeyler yapmazdı. Belki boks - belirsiz şeyler duymuştu

Kasabada para karşılığı yasadışı maçlar yapan boksrlerle ilgili hikayeler. Kollarını kavuşturdu, hem kızgınlıktan hem de

Bu yağmurda ısınmak için bir girişim. "Anlamıyorum."

"Bilmiyorum, bu konuda konuşmamın bir önemi var mı?"

O

başının üstünü ovuşturdu, büyük eli kısa saçlarını dzleştirdi. "Hokey ğrenmenin çok büyük bir etkisi olacağını sanmıyorum. Tamam, hadi yapalım şunu. Benim zamanımda

bir sürü spor. Eğer bir tanesini oynamakta başarılıysanız - ve demek istediğim

Gerçekten mükemmel olmak, sadece iyi olmak değil - o zaman evet, bu içten para kazanabilirsiniz."

"Bu hokey nasıl oynanıyor?"

"Buz zerinde. Basitçe anlatmak gerekirse, oyuncular bir pakı ağa sokmaya çalışırlar. Bunu en çok yapan takım kazanır."

"Puck." Nemli eteğini dzelitti. "Bir Yaz Gecesi Rüyası'nda Puck diye biri var. Shakespeare. Ama sanırım bir periden bahsetmiyorsunuz?"

şaşkın bir kahkaha attı. "Bu bir hayır olurdu. Disk yuvarlaktır, siyahtır ve sürtünme maddesinden yapılır- Bir dakika, o madde henüz icat edildi mi bilmiyorum. Buz üzerinde kaymak için tasarlanmıştır."

"Ve sen vurdun."

"Benim işim topu ağlardan uzak tutmak."

Çenesini yüksek tuttu, tamamen şaşkın olduğunu kabul etmek istemiyordu. "Bandy gibi mi?"

Başını iki yana salladı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Kışın hava yeterince soğuk olduğunda, bazen erkekler eğlenmek için buz üzerinde toplara vururlar. Bu oyuna bandy diyorlar."

"Yani, belki bu biraz yakın," diye yanıtladı ensesini ovuşturarak. "Bilmiyorum."

Merakı daha da arttı. "Ve bu hokeyi yaparak geçimini sağlayabiliyorsun?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "İyi yaparım." "Çünkü bir diskin ağa girmesini engelliyorsun.

Büyüleyici."

"Hey şimdi." Kulakları pembeleşti. "Bundan çok daha fazlası var, tamam mı? Oyunlar, arenalar, kalabalık, ışıklar. Fiziksel. Agresif. Son derece yapılandırılmış rekabet."

"Ne kadar da gladyatörce." Bay Taylor'ı Colosseum'un ortasında hayal etmek zor değildi. Terden kayganlaşmış o büyük kaslar. Göğsü kabarıyor. Gözlerinde vahşi bir tür ilkel kana susamışlık. Sinirle yutkundu.

"Elbette. Sen nasıl istersen." Bir süre geçti.

Gözlerini dikti.

O da ona baktı.

Çılgınca çarpan kalbini duyup duymadığını merak ederek nefesini tuttu. İşte buradaydı, Elizabeth H.

Wooddash, macera yaşamaya hazır. Bu kavram içinden bir heyecan fırtınası geçti. Güçlkle bastırdığı beklentiyle titredi. Hayatında ilk kez, bundan sonra ne olacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Çenesinde bir kas tüylendi ve aniden arkasını döndü. "İleride bir şey var."

Neyse ki ağaçlar seyrelmiş ve küçük bir araziyi işletmek için gerekli tüm müstemilat ve bahçelere sahip, iyi döşenmiş iki katlı bir evin ana hatları ortaya çıkmıştı. Beş baca, eğimli kiremit çatıyı noktalıyordu ve dört üçgen pencere, mülke adını veren orman manzarasına bakıyordu.

"İşte orada! İşte Woodlands," dedi rahat bir nefes alarak, bacakları ani bir yorgunlukla güçsüzleşmişti. Belirsizlik eşit derecede heyecan verici ve yorucuydu. "Başardık."

Kısık bir ısıklık çaldı. "Ne ev ama."

"Kuzenim, on yıl kadar önce tifodan ölen Bay Edward Gardiner adında bir beyefendiyle evlendi. Ölümünden önce, ona cömert bir evlilik anlaşması yaptı. Hiç borcu yoktu, bu yüzden hatırı sayılır bir bağımsızlık içinde yaşamasına izin verildi ve-"

Uzun, yankılı bir uluma avluda yankılandı ve ağaç gövdelerinden seken yankılarla sessizliği bozdu.

"Oh, Goliath." Gözlerini devirdi. "Biraz ara ver." "O da neydi öyle?" Tuck durdu. "Kuzenin kurt yetiştirmiyor, değil mi?"

"Ah." Lizzy parmağını kaldırdı. "Söylemeyi unuttum. Büyük köpeklerle bir sorunuz yok, değil mi?" Eğildi, kokusunu yakaladım - ince odunsu bir alt ton, buna rağmen havuzda marine edilmiş. İkinci ve daha uzun bir koklama dürtüsünü bastırarak ekledi, "'Büyük' tam olarak onun boyutunu yakalayın."

"Ben iyiyim." Derin bayılmalara doğru geri döndü. "Kuzenin bir köpek insanı, anladığımı kadarıyla?"

"Bu mütevazı bir tanımlama. Georgie kendini mastif yetiştirme dünyasına kaptırmış durumda; bu onun tüm kişiliğini tanımlıyor. Eğer cinsle ilgili bir şeyden bahsedecek olursanız, konuşmaya saatlerinizi ayırmaya hazır olun. Abartmıyorum, saatlerden bahsediyorum."

"Not edildi."

Gri elbiseleri ve beyaz şapkalarıyla birkaç hizmetçi koşuşturuyordu; biri büyük bir domuzu ahırına sokmak için bir sopa kullanırken diğeri eğilmiş, iki kova su taşıyordu.

"Kuzenin benim burada olmamı sorun etmeyeceğinden emin misin?" Bay Taylor kıyafetlerine baktı. "Her zamanki ziyaretçilerinize benzemiyor olmalıyım."

Lizzy onun bu küçümsemesi karşısında dudaklarını büzdü. "İyi olacak. Ama öyle davranmayacak. Havlaması ısırmasından çok daha kötüdür. Sadece çok fazla konuşma. Zorba erkeklerden nefret eder."

Göze çarpmayan arka kapıya erişmek için evin köşesini döndüklerinde, mızızlanan iki devasa köpek için sağlam bir et güvecine benzeyen bir kap hazırlayan Georgie ile neredeyse çarpışıyorlardı. Kıvırcık sarı dalgaları kahverengi bir kurdeleyle geriye doğru toplanmıştı, Bir atın kuyruğuna benziyor.

"Oh, tamam," diye mırıldandı. "Bu kadar yaygara yeter. İşte yemeğiniz, aşklarım. İç etekliğin üzerinde kalsın." Geri adım atarak, Goliath'ın başını şefkatle okşadı.

kayısı rengi kürkü. Arkadaşı Daisy biraz yudumlarken, o kasenin içindekilere odaklanmaya devam etti.

yanına oturdu, hakkını almasını sağladı.

Bay Taylor'ın soy ağacında bir gladyatör olsa da, Georgie'nin bir zamanlar bu kıyıları yağmalamış olan Viking istilacılarının soyundan geldiği açıktı. Gürültülü kahkahasından, geniş göğsüne ve demir gibi sahte benlik duygusu, onu yerel bir hoyrat olarak damgaladı. Bu

En iyi tarafı da Georgie'nin dünyayı nasıl kendi iradesine göre şekillendirdiğini hiç fark etmemiş gibi görünmesiydi; bunu hakkı olarak kabul ediyordu.

Parası ona bağımsızlık ve -Lizzy'nin züppe annesinden bile- isteksiz bir saygı kazandırmıştı.

"Elizabeth, canım, boğulmuş bir fareye çok benziyorsun," dedi Georgie, hiçbir zaman nezaket kurallarına uymayan karakteristik açık sözlülüğüyle. Kadın

Tuck'a hızlı ve değerlendirci bir bakış attı, güler yüzlü gözleri kararlı çenesiyle tezat oluşturuyordu. "Peki bu büyük geyik kim? Kaçak avlanırken yakalanmadın, değil mi?"

"Kuzen." Lizzy, omurgası jöle gibi sallanırken bile en çekici gülümsemesini takındı. Dışarı çıkmaları gerekiyordu.

Hizmetçiler ona ve tuhaf kıyafetine uzun uzun bakmadan önce avluya çıktı. "Bu özel durum için en iyisi içeriye

girmek.

Konuşma. Misafir odasını öneririm. Ve biraz daha İrlanda viskiniz var mı? İhtiyacımız olacak."

Georgie homurdanarak, "Bu ifade hiç hoşuma gitmedi, kızım," dedi. "Huzur ve sessizliğin benim geleceğim olmadığını ima ediyor."

Beş dakika sonra Georgie ikinci kadeh amber sıvısını kristal bir bardağa doldururken, Woodlands'i ziyaret etmekte olan Jane'i bulması için bir hizmetçi gönderilmişti. Chawton Cottage, yaklaşık 20 mil batıda.

Georgie nc kez mırıldanarak mendilini terli ellerine sürerken, "Hayret bir şey!" dedi. Tapınak. "Eski hikâyeleri duymuştum elbette, geç bir gelin olarak buralara yerleşmeye başladığım zamanlarda hizmetçilerden. İtiraf etmeliyim ki onlara pek kulak asmadım ama Hamlet'in sürekli bahsettiği gibi açıklanamayan şeyler var."

Lizzy, "Gökte ve yerde senin felsefenin hayal ettiğinden çok daha fazla şey var, Horatio," diye karşılık verdi. "Bu kelimesi kelimesine alıntı."

"Oooh, şu zeki olana bakın. Ne yazık ki cebimde şeker yok." Kuzeni alaycı bir şaşkınlıkla kum rengi eteklerini okşadı. "Sana dl olarak bir tane verirdim."

Lizzy ona öfkeli bir bakış fırlattığında Tuck'ın kıkırdaması boğuk bir ksre dönüştü.

"Gösteriş yapmıyorum," dedi sınırcasına. "Ben sadece eğer biri ünlü bir oyundan alıntı yapacaksa, bunu yapması gerektiğini düşünüyorum düzgün bir şekilde."

"Ve gördüğünüz gibi, 'düzgün' benim göbek adım." Georgie Tuck'a göz kırptı.

"Ama neden doğruluğu hedeflemiyoruz?" Bazı anlar vardı Georgie ve hatta Jane bile onu kızdırabiliyordu. Belki de daha geç olduğu ya da daha yakın arkadaş oldukları için onunla dalga geçiyorlardı. Yine de, böyle bir şey olduğunda çemberin dışında olmak gibi nahoş bir duygu. Ve bundan nefret ediyordu. "Shakespeare'in bu sözler için çaba harcadığına eminim."

"Yaşlı Will'den özür dileyememem çok kötü. Ama onun oyunları çoğunlukla olay örgüsünün arasına sıkışmış müstehcen şakalar olduğu için

Sanırım hayat hakkında iyi bir mizah anlayışı var."

Georgie ince kaşlarını kaldırarak Tuck'a döndü. "Ciddi Lizzy benim ikinci amcamın kızı. Leopold Amca'dan daha kötü insanlar da var ama onun kadar sıkıcı olan çok az. O ve benim aptal teyzem nasıl oldu da bu kadar sevimli bir çocuk sahibi olabildiler?

Lizzy hayatın gizemlerinden biri." Boş bardağını oymalı bir masanın üzerine koydu ve piyanoyu işaret etti. "Bizim için bir şeyler çal."

Lizzy geri çekildi. "Ciddi olamazsın. Şimdi müzik zamanı değil."

"Öyle değil mi?" Georgie bilmiş bir bakışla misafir odasının kapısını işaret etti. "Hizmetçiler ya duyacak sen fildişini kötüye kullanıyorsun ya da biz Jane'e nasıl bir inek havuzunda başka bir zamandan gelen bir adam keşfetti. Seçiminiz nedir?"

"Vals olsun o zaman." Lizzy piyanoya doğru yürüdü. "Lütfen herkes izin versin. Bu hiç hoş olmayacak. Sahte bir alçakgönüllülük içinde değilim. Başarılı bir çalgıcı değilim."

"Eminim iyisindir," dedi Tuck ve uzanıp bronz bir mum söndürücüyü aldı. Şaşkınlıkla ona baktı ve açıklanamaz bir şekilde sonunu kokladı.

"Mumları söndürmek için kullanıyorsunuz, Bay Taylor," diye tersledi Lizzy, eteklerini bankın üzerinde düzeltirken. İyi derken ne demek istemişti? Kayıtsız olduğunu mu söylemek istiyordu? Kayıtsız mı? Peki neden bu kadar kıpır kıpırdı? Onun enfiye kutularını, aplikleri ve hatta bir hokkayı kurcaladığını daha önce de gözlemlemişti.

önce şömine perdesine, sonra da avizeye kaşlarını çatarak baktı. "Ah." Onu tekrar yerine koydu. "Ama neden onları üflemiyorsun

Dışarı mı?"

"Bunu yaparsan fitili bükersin," dedi.

"Sevgili Lizzy benim için bir çocukla küçük bir kız kardeş arasında bir şey," diye devam etti Georgie, sanki

konuşan tek kişi kendisiymiş gibi. "Benim hiç çocuğum
olmadı. Aslında, benim

anneliğe karşı gerçek bir eğilimim yok, ama arkadaşlıktan hoşlanıyorum."

"İyi bir arkadaşa benziyor," dedi Bay Taylor.

"Onunla tanıştığımdan beri ondan hoşlanıyorum.

Croupy. Bu tam bir ölüm perisiydi. Ve cılızdı da. Sıska bir bebek hayal edin. Hayır, yapma, böyle bir şeyi düşünmek istemezsin."

"Kuzen, teşekkür ederim," dedi Lizzy dişlerini sıkarak ve yanlış bir notaya basarak herkesi yerinden sıçrattı. "Ben Bay Taylor'ın düşüncelerini benim bebeklik hikâyelerimden çok daha acil konularla meşgul etmek istediğı kesin." Aşırı duyarlı değildi. Sadece değer verdiği kişiler nadiren onu kendi anlatılarının bir uzantısı olmanın ötesinde bir şey olarak görmeye zaman ayırdılar - ara sıra eğlence sunan bir yardımcı karakter ya da en kötü ihtimalle bir zorunluluk, bir yük, bir ağırlık.

"Hanımefendi?" Kapıda bir hizmetçi belirdi. "Bayan Austen birazdan size katılacak."

Yedinci Bölüm

Kadın aceleyle salona girdi, beyaz elbisesi her adımda sallanıyordu. Saçları çoğunlukla dantel bir başlıkla örtülüyken, birkaç bukle dışarı fırlamıştı. "Umarım bu önemlidir," dedi, sesi kızgınlıkla eşitti ve merak. "Başım ağrıyor, zar zor bir sayfa yazabildim, daha fazla kâğıt almak için köye yürüdüm, yağmura yakalandım ve biraz kestirmek üzereydim. Dün gece şarabı fazla kaçırdık Georgie. Ellerime bak; titriyorlar. Acaba-" Durdu. Tuck'ı fark edince. "Oh."

Tuck kıvrınma isteğiyle savaştı. Kızın parlak gözleri, sanki meraklı bir kedi tarafından gözlemlenen bir kâsedeki balıkmış gibi onu delip geçiyordu. En iyi yaptığı şeyi yapma zamanı gelmişti: hiçbir şey belli etmemek.

"Arayanlar olduğunu bilmiyordum." Georgie'nin tünediği kadife kanepeye doğru ilerledi ve kendini park etti. "İtiraf etmeliyim ki merakımı uyandırdı."

"Jane." Lizzy piyanonun başında oturduğu yerden, Beethoven'ın belli belirsiz bir eserini seslendirirken konuştu Moonlight Sonata. "Sizi Bay Tucker Taylor ile tanıştırmama izin verin."

"Bay Tucker. Taylor." Jane her kelimeyi yavaşça telaffuz etti, sanki bu isim birinin bağırması kadar tuhaftı Kalabalık bir barda "hipopotam".

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Tuck en çekici ses tonuyla konuştu ve iyi bir önlem olarak küçük bir selam ekledi. Doğma büyüme Teksaslı değildi ama bu Michigan'lı çocuk Lone Star Eyaleti'nde birkaç güneyli görgüsünü özümseyecek kadar uzun süre yaşamıştı.

Jane'in gözleri hafifçe büyüdü.

"Evet. Onu doğru duydunuz. Bay Taylor Amerikalı." Lizzy'nin ses tonu "Bunu hak etmek için ne yaptım? "dan "Hep birlikte acı çekmeliyiz "e kadar her anlama gelebilirdi. Tuşlara bir uyumsuz nota daha vurdu, sarsıcı ses herkesin irkilmesine neden oldu.

Tuck aniden yorulmuştu. Baş ağrısından yorulmuştu. gözlerinin arkasında oyalandı. Bu kadar çok bataklık suyu yuttuğu için kendini yarı aç ve hasta hissetmekten yorulmuştu. Bir sonraki derin nefesinin bir dikeşiyarmamasını ve tüm bu düzgün kadınları baygınlık krizlerine sokmamasını umarak bu eğlenceli pantolon ve çok dar gömlekle durmaktan bıktım. Yorgunluktan Lizzy fısıltılarını gizlemek için Beethoven'ı kesiyor.

Jane, "Oldukça ilginç bir hikâye seziyorum," diyerek bariz olanı ifade etti.

Georgie burnundan bir rüzgâr fırtınası çıkardı.

Lizzy hikâyeyi anlatırken kuzeni çoğu cümleyi bir ünlem ya da küfürle kesiyordu. Jane mutlak bir sessizlik içinde, neredeyse konsantrasyondan titreyerek dinledi.

Lizzy konuşmasını bitirdiğinde sözleri havada asılı kalmış gibiydi, her biri Tuck'ın karnına bir yumruk gibi iniyordu. Olan biten her şeyi anlamaya çalışırken aklı karıştı

son birkaç saat içinde. İçindeki gerilim, zar zor nefes alabildiğı ana kadar artmıştı.

"Kesinlikle mantıksız," diye fısıldadı Jane. "Tamamen imkânsız." Lizzy piyano sehпасından kalkıp Jane onu durdurmak için elini kaldırdı. "Ama," diye devam etti, "yerel efsaneler var." Georgie'ye baktı okunamayan bir ifadeyle. "Sen de onları tanıyorsun."

Jane devam ederken Georgie başıyla onayladı. "Dolunay sırasında başka zamanlardan gelen ya da bir daha dönmemek üzere ortadan kaybolan insanlar. Bu

Bu toprakların kökleri çok eskilere dayanıyor, tüm o çukurlar ve sonra da taşlar."

"Barrows?" Tuck sordu. "Yani-"

"Evet, ormandaki höyükler," diye bitirdi Lizzy. "Druidler ve onlardan önce gelenler -Eski Olanlar," diye araya girdi Georgie. "Onlar toprağın büyüsünü, uzun zamandır unutulmuş olan kadim bilgiyi anladılar.

Hristiyanlık rahipleriyle birlikte geldiğinde, ilginç ve vahşi olan her şeyi yasakladılar."

"Bu sapkınlık," diye mırıldandı Jane. Yine de sesi Tuck'ın beklediği kadar şok olmuş gibi çıkmamıştı.

"Papazın kızı olduğunu biliyorum." Georgie konuştu Sakin, yatıştırıcı, hatta. "Ama yanılmıyorum. Stonehenge'deki kaya halkasını görmek için Salisbury Ovası'na gitmek sadece bir günlük yol. Eskiler dünyayı bizim anlamadığımız şekillerde anlıyorlardı. Büyü muhtemelen her yerde ve onlar nasıl yapılacağını biliyorlardı.

işaretleri okumak. Bu modern dünyada yeteneğimizi

kaybettik." Tuck topukları üzerinde geriye doğru sallanırken zihni dönüyordu ama

Georgie haklıydı. Burası modern dünyaydı. En azından onlar için.

"Ama kanıt olmadan ..." Jane ayağa kalktı ve büyük pencerelerden birine doğru yürüdü, perdedeki saçakları boş boş salladı.

"Kıyafetleri," diye tısladı Lizzy, o kadar yüksek sesle ki bir bağırış olabilirdi. "Giydiği ayakkabılara bakın. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Hiçbirimiz görmedik."

Nike Dunks'larına baktı. Onları yakması mı gerekecekti? Gömmeli miydi? Onları saklamak mı? Bundan birkaç yüz yıl sonra birinin sandığı açıp ayakkabılarının gizemini bulmak biraz komikti.

Lizzy, "Onlara benim o portremi çeken konuşan cihazı göster," diye emretti.

"Konuşan bir cihaz mı?" Georgie merakla eğildi.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Evet. Bir şeyim var. Sana fazla bir şey göstermek

istemiyorum çünkü-" Lizzy'ye baktı, zihinsel olarak açıklamasına yardım etmesini istiyordu.

"Çok fazla bilgiye sahip olursak geleceği bozacağımızdan korkuyor," diye açıkladı.

"Aman Tanrım. Çok haklı. Bu bir ayarlama gerektiriyor," dedi Jane, Tucker ceketine gidip iç cebini açarak telefonunu çıkarırken.

Georgie, Jane ve Lizzy onun tuttuğu şeye doğru yaklaştılar ve küçük merak sesleri çıkardılar. Lizzy uzandı ve camı dürttü.

"Neler yapabileceğini görene kadar bekle," diye nefes aldı.

Lizzy'nin gölet kenarında çektiği fotoğrafı açtı. Onlar daha soluk soluğa kalmadan, Nora'nın dün gece çektiği bir fotoğrafa, Tucker'la çekilmiş bir selfie'ye geçti. Barın içinde.

"Bu ben ve küçük kız kardeşim."

"Burayı biliyorum," diye nefes aldı Georgie. "Bu Ye Olde King's Head. Şömineden anlayabilirsin."

"Hiç böyle bir tablo görmemiştim." Jane onun üstünü örttü elleriyle ağzını kapattı. "Aynaya bakmak nasıl bir şey?"

Tuck telefonların nasıl çalıştığını açıklayamazdı. İstemişti; onları her zaman işin içindeki teknolojiyi düşünmeden kullanmıştı. "Benim zamanımda bu tür fotoğraflardan çok çektik."

"Dünyayı kaydetmek için böyle garip küçük bir şey mi kullanıyorsunuz?"

Georgie, sanki insanların trend müzikler eşliğinde komik danslar yaparken kendilerini kaydetmek için kullandıkları bir cihazdan değil de kayıp Ahit Sandığı'ndan bahsediyorlarmış gibi saygılı bir tonda konuştu.

"Bunu her türlü şey için kullanabilirsiniz. Lizzy'nin dışarıda olduğunu ve ona ulaşmak, bir soru sormak istediğinizi düşünün. Bazı numaraları özel bir sırayla girebilirsiniz ve telefonuyla bir bağlantı kurulur. O zaman kilometrelerce uzakta olsa bile sizinle konuşabilir. Yüzlerce ya da binlerce mil. Çok daha fazlası var, ama bu muhtemelen yeterince şey söylüyordur. Artı, daha iyi kurtarmak için

Pil. Ne kadar dayanır bilmiyorum." Telefonu kapattı ve cebine geri soktu.

"Yaratıcı zekana ihtiyacımız var Jane," dedi Lizzy, "Bay Taylor'ı nasıl eve götürebileceğimizi ve nasıl bir inandırıcı bir hikâye anlatmalıyız. Gölete geri dönüp dalmaya çalışmasını sağlayamayız."

"Bunu zaten denemiştım," diye araya girdi Tuck. "Sen giysileri bulmaya gittiğinde ben de dibe kadar yüzdüm ama hiçbir şey olmadı."

Lizzy'nin yüz ifadesinde şok ifadesi belirdi ama o kadar çabuk kayboldu ki bunu hayal etmiş olmalıydı.

"Her şey sırayla," dedi Jane. "Yarı gerçeklere dayanan zekice detaylar ve ipuçları eklemeliyiz ve makul açıklamalar. Bununla birlikte, herhangi birini daha fazla araştırmaktan caydıracak kadar sıradan olmalıdır. sorular."

"O zaman lütfen ona nasıl geçindiğini sorma," diye mırıldandı Lizzy, bir homurtu çıkararak.

"Hey şimdi." Ona doğru döndü. "Uslu dur."

"Dur tahmin edeyim," dedi Jane. "Cüssen ve duruşuna bakılırsa asker olduğunu tahmin ediyorum."

"Dolambaçlı bir yoldan." Lizzy omuz silkti. "Elinde bir sopayla bir ağı koruyor ve insanlar ona disk atmaya çalışıyor."

"Bu bir oyun," diye araya girdi Tucker, sözlerine bıkkınlık karışmıştı. "Ben yaşamak için spor yapıyorum. Bu tamamen beceri ve hız işi."

"Gladyatörler gibi," diye ağzından kaçırdı Lizzy. "Kimsenin ölmemesi dışında bir savaşa giriyorlar."

"Hayır, hayır," diye itiraz etti Tuck.

"Kazandıklarınıza ya da kaybettiklerinize yatırım yapan kalabalıklara oynamak için istihdam ediliyorsunuz."

Jane bunu düşündü. "Söylemeliyim ki, kulağa büyüleyici geliyor."

"Ama bu başkalarına anlatabileceğimiz bir hikaye değil," dedi Lizzy.

"Elbette, elbette," diye kabul etti Jane. "Neden Baltimore'dan bir tüccar olduğunu söylemiyorsun? Bir keresinde böyle bir adamla karşılaşmıştım, korkunç

derecede sıkıcıydı. Ticaretten söz edersen ve

Baltimore, çok az insan daha fazla ayrıntı için baskı yapacaktır. Neden kuru mallar konusunda uzmanlaştığınızı iddia etmiyorsunuz? Bu kelimeleri söyler söylemez, insanlar tartışmaya hevesli olacaklardır. başka bir şey."

"Benim Baltimore aksanım yok." Tuck kaşlarını çatı.

"Sen bir Amerikalısın. Buralar için bu kadarı yeterli."

Tuck viski sürahisine gitti. Bir içki kulağa gittikçe daha iyi geliyordu. Genelde sert alkol kullanan biri değildi. Bir ya da iki bira genellikle yeterliydi. Ama hiçbir şey Şimdi anlıyorum. Artık Austin Regals'ın kalecisi değildi; tıbbi izinli bir oyuncu bile değildi. Baltimore'lu bir kuru mal tüccarı kılığına girecekti.

İngiltere'yi ziyaret etmek, ama ne amaçla? "Profesyonel anlamda burada tekrar ne yapmalıyım?"

"Çay ve seramik alanında ticari bağlantıların genişletilmesi," Jane

kesin bir dille ifade etti. "Senin görevin, biz senin hakkında ne yapacağımıza karar verirken inandırıcı bir şekilde sıkıcı olmak."

"Bir de şu kötü iş var.

Georgie araya girdi. "Savaştan bu yana hiç bu kadar kötü bir şey duymamıştım. Gazetelere göre Amerikalılar basın çeteleri yüzünden kaynıyor."

"Hangi çeteler kime baskı yapıyor?" Tuck bir duble doldurdu ve içindekileri yakıcı bir yudumda boşalttı.

Lizzy'yi boğazına bakarken yakaladı. Gözleri kilitlendiğinde yanakları kızarmıştı.

Adam kaşlarını hafifçe kaldırdı ve kızın yanaklarındaki pembelik daha da arttı. Ama bu sefer utangaç bir şekilde gözlerini kaçırmadı. Aksine onun bakışlarını üzerinde tuttu, kirpikleri

göz açıp kapayıncaya kadar çırpınıyordu. Sanki sessizce ona meydan okuyor gibiydi.

Evet, bakıyordum. Bu konuda ne yapacaksın?

Ciddi anlamda çekiciydi, öyle ki adamda şifreyi çözme isteği uyandırdı. Burnu biraz daha büyüktü yan tarafındaydı ve ağzı oldukça genişti, ama bir şekilde yüzü mükemmel bir şekilde bir araya gelmişti.

Hastalanmadan önce bile biriyle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu. Bu yüzden olmalı.

Neden ona tek seferde vurdu, onu tamamen yakaladı?

hazırlıksız yakalanmıştı. Dürtüleri geri geliyor, hissedebildiğini neredeyse unuttuğu tepkileri harekete geçiriyordu.

Ama burada
değil.

Şimdi olmaz.

Jane, "Kardeşim geçenlerde bir mektup yazdı ve İngiliz denizcilerin Atlantik'te Amerikan gemilerine binerek onları hizmete zorladığından bahsetti," dedi.

"Buna izin var mı?" Tuck, dönemin adaletsizliklerinin ağırlığı üzerine çöktüğünde aptalca bir soru olduğunu anladı.

İnsanlar köleleştirildi. Kadınlar oy kullanamıyordu.

"Donanmadaki bazı kişiler, bir kez İngiliz tebaası olanın her zaman İngiliz tebaası olacağına inanıyor ve bunu Zorla askere alma ya da zorla askere alma için bir gerekçe." dedi Jane. "Tabii ki ülkeniz aynı fikirde değil. Bu korkunç bir yaygara ve şirket içinde gündeme getirilebilecek bir konu."

"Sanırım hepimiz Tuck'ın iki ülke arasındaki gergin ilişkiler hakkında onu içine çekmeye çalışacak konuşmalardan kaçınması gerektiği konusunda hemfikiriz. Ama başka ne yapabiliriz? Onu eve nasıl döndüreceğimizi bulana kadar Woodlands'de mi saklayacağız?" Lizzy sordu.

"O burada kalamaz!" Georgie kararlıydı. "Sadece seninle ve benimle uzun süre kalamaz. Söz konusu bile olamaz. İtibarının sonsuza dek yok olduğunu ve benimkinden geriye ne kaldıysa bir skandal ateşinde duman olup gittiğini görmek istemiyorsan olmaz."

"Ama"-Lizzy ağzı açık kaldı-"İnsanların söylediklerine aldırmadığını sanıyordum."

"Bu doğru. Ama bir daha hiçbir eve yemeğe ya da dansa davet edilmesek de umurumda. Zaman zaman sohbet etmek ya da gülmek için dışarı çıkmayı severim."

"Ne o zaman?"

"Bir dakika." Jane ayağa kalktı. "Aman Tanrım. O mükemmel." Tuck'ın etrafında köşeli bir köpekbalığı gibi döndü. "Hatırlıyor musun, Lizzy sevgilim, dul kalma ve Georgie'mizin bağımsızlığına sahip olma arzunu nasıl

paylaşmıştın?"

"Evet, ama göremiyorum-"

"Tuck'la evlen."

"Ve onu öldürmek mi?" Lizzy bağırdı.

"Ah, hanımlar?" Tuck şöminenin yanındaki demir çubuktan üç adım uzaklaştı.

"Tabii ki hayır. Beni ne sanıyorsun?" Jane dehşete düşmüş gibiydi. "Evleniyorsun ve bu, biz bir eş bulmaya çalışırken onun seninle kalmasına itibar kazandıracak. çözüm. Bunun gerçek bir beden ve zihin evliliği olduğunu söylemiyorum, sadece ikiniz için de yasal koruma."

"Ama bir keresinde bana sevgisiz evlenmektense her şeye katlanmak gerektiğini söylemiştin." Lizzy ayaklarının üzerinde sallanıyordu, yüzünün rengi solmuştu.

"Normal koşullarda, evet. Ancak böyle olağandışı bir anın sunduğu fırsatı göz ardı etmeyin. Bay Taylor. buraya geldi. Ve eve dönmenin bir yolunu bulacaktır. Bu olduğunda, dünyaya onun denizde yüzmeye gittiğini ve bir daha kıyıya dönmediğini söylersiniz. Daha sonra da Woodlands'e kalıcı olarak git ve yazın üzerinde çalış. Fırsat buldukça ziyaret edip ben de aynısını yapacağım. Bir gün Georgie mirasını size bırakabilir ve kardeşinizin desteğine güvenmek zorunda kalmazsınız. Güven bana. İlk elden bildiğim kadarıyla, bir kardeşe borçlu olmak hiç de rahat değil."

"Ne korkunç, ne muhteşem bir fikir!" Georgie kendini kanepeye attı ve ayaklarını tekmeledi. "Sen şeytani bir dahisin."

"Kuzen!" Lizzy tısladı. "Buna göz yumuyor olamazsın."

"Tüm kalbimle ediyorum."

Tuck bir et parçası değildi, öyleyse Georgie neden ona lezzetli bir atıştırma mı gibi bakıyordu? Başka bir anda, o pazılarını çimdikleyebilir ya da karın kaslarını dürtebilir.

"İkiniz de çıldırmışsınız." Lizzy onunla yüzleşmek için döndü. "Seninle nasıl evlenebilirim?"

Evlenmek mi? Tuck'ın beyni kısa devre yaptı. Şaka gibi gelmişti ama iki yaşlı kadının hevesli ve ciddi yüzleri ona bunun çok gerçek olduğunu söylüyordu.

"Eğer kendi zamanına geri dönmek istiyorsa, o zaman yardım," diye sözlerine devam etti Georgie. "Aramızda kalsın, bilginlerin yanı sıra köylüleri ve hatta bazı gizemcileri de tanıyoruz. Ama onaylanmadığı sürece bizimle saygın bir arkadaşlık kurması mümkün değil."

"Bir bakan tarafından mı?" Tuck mırıldandı.

Jane, "Gretna Green'de," diye eklerken Georgie kesin bir ifadeyle, "İskoç bir demirci," dedi.

Sekizinci Bölüm

"Dürüst olmak gerekirse, siz ikiniz. Bu sizin öğleden sonraki eğlenceniz için boş bir eğlence değil." Lizzy bir sandalyeye çöktü. Pencereden süzülen güneş ışığı, nemli elbisesinin içinden sızıp kemiklerine kadar işleyen soğuğu ısıtmaya yetmedi. "Sana gerçek bir rehberlik için geldim, şaka değil."

"Burada kimse samimiyetinizi sorgulamıyor." Jane'in sözleri ikna ediciydi, ses tonu ve duruşu da bunu yansıtıyordu. "İşte tam da bu yüzden planım işe yarıyor."

"Bay Taylor'a, o soyunuk haldeyken birileri bizi görürse ne olacağını açıklamak zorunda kaldım bile, sunağa sürüklenirdik." Lizzy aniden ayağa kalktı, tedirgin adımlarına devam ederken kollarını ovuşturdu. Hareket etmeye devam etme, durumun saçmalığından kaçma ihtiyacı onu sürüklüyordu. "Ve şimdi de onu tüm İngiltere'de gezdirmemi, ardımızda bir skandal izi bırakmamı mı istiyorsun?"

"Daha önce, sizin yanınızda gömleğimi değiştirmemin itibarınızı zedeleyebileceğini söylemişsiniz. Bunu bir düşün." Bay Taylor yavaşça konuştu. "Bu dünya Tek başıma yolumu bulamam. Çok yabancı. Ve burada kapana kısılmış bir şekilde kalamam. I aileme, hayatıma geri dönmenin bir yolunu bulmalıyım. Kaybedecek çok şeyim var. Bu anlaşma ikimize de yardımcı olabilir."

Jane, "Şansa bakın ki şu anki kitabımda kaçma konusunu ele alıyorum," dedi. "Elimde iki tane

karakterler- biri pervasız bir küçük kız kardeş, ki aptalın tanımı, diğeri ise ona sahte bir evlilik sözü veren bir züppe. Ailesine bir not gönderir.

Gretna Green'e gideceğini duyuruyor. Beyefendinin bir alçak olduğu ortaya çıkınca Londra'da keşfedilirler ve aile kargaşaya sürüklenir. Ancak, kızının enkazından bir nebze olsun onurunu kurtarmak için acele bir evlilik ayarlanır.

rezalet."

Lizzy diğlerini yanağının içindeki yumuğak ete geçirdi ve gözyağlarının ani keskin sızısını tutmaya çalıştı.

Nasıl ağlamanın eşğine gelmişti?

Her şey çok saçma geliyordu.

Evlilik bir kadını tuzağa düşürmek için hazırlanmıştı. "Kabul ediyorum" dedikten sonra hayatındaki hiçbir şey artık onun değildi. Bu kurum, bir yanılsama karşılığında güçten feragat etmektir.

Güvenlik, özgürlüğün bir ev görüntüsü ve otorite yanılsaması için feda edildiği bir değiş tokuş Kocasını nihai karar verici olarak kalırken, onu yönetiyordu. Ve acı hapı daha lezzetli hale getirmek için, tatlı, güzel bir aşk yalanına sarılmıştı.

Bunu biliyordu. Öyleyse sahte bir evlilik fikri neden sarsıcıydı? Altan alta romantik duygular mı besliyordu?

"Nezaketsizlik etmek istemem ama Bay Taylor'ın parası olmadığı kimsenin gözünden kaçmış olamaz. Ve fakir bir dul olmak-"

"Zengin bir adama ihtiyaç duymayı unutun." Georgie elini salladı

elini küçümseyerek. "Sana yüklü bir çeyiz sağlayacak kaynaklara sahibim. Bu seni kendi kaptanın olarak tutar. gemi."

Maddi güvenceye ve kariyerini sürdürmek için gerekli araçlara sahip olmak

kendi çıkarları gerçekten de cazipti. Yine de, pratik kolaylık için bile olsa sahte bir birlikteliğe girmek onu huzursuz ediyordu.

"Bu kadar komplo yeter." Georgie, Lizzy'nin kırılma noktasına ulaştı ve hızla ayağa kalktı. "Kaçmayı düşünmeden önce misafirimizin üstünü değiştirmemiz ve erken bir akşam yemeği yememiz gerekiyor."

"Bu tavsiye edilir." Jane hassas bir şekilde öksürdü. "Bay Taylor şu anki kıyafetiyle sanki bir mantarın altında yaşıyor gibi görünüyor."

Tuck yere baktı. "Kendimi aşırı büyümüş bir cüce cin gibi hissediyorum."

"Pekâlâ, o zaman," dedi Georgie, kararlı adımlarla salona doğru yürürken. "Edward'ın gardırobunun içindekileri inceleyelim."

Üçlü, merdivenlerden yukarı çıkıp Georgie'nin merhum kocasının yatak odasına girerken Bay Taylor'ın yanında yer aldı.

Duvarlarda açık mavi ve kremin yumuşak tonları sergileniyor ve sağlam mobilyalara dingin bir fon oluşturunuyordu. Odanın merkezinde görkemli sayvanlı bir yatak vardı. Oda tozdan arınmış olarak duruyordu, bu da yolcunun bir yolculuğa çıkmak yerine sadece bir anlığına uzaklaştığını gösteriyordu.

kalıcı yolculuk. Narin porselen heykelcikler bir Yazı masası ve tuvalet seti, kolonya ve saç tonikleriyle süslenmiş bir tuvalet masası odanın ambiyansına katkıda bulunmuştur. Parke zemini oryantal halılar kaplıyordu, mekana sıcaklık katıyor.

"Sanki her an içeri girebilirmiş gibi," dedi Jane, parmağını damask yatak örtüsünün üzerinde gezdirerek. "Zavallı Neddy. İyi bir adamdı."

Georgie gardıroba yaklaşıırken, "Gerçekten de öyle," dedi. "Bay Taylor, eski kocamın hayaleti hâlâ bu duvarlarda geziniyorsa, sizi yatağında görmekten büyük mutluluk duyacaktır."

Tuck boğazını temizlerken Jane boğuk bir ses çıkardı.

Lizzy, "Bu o, Edward ya da kuzen Neddy," diye açıkladı, Tuck'ın koluna hafifçe dokunmak için öne doğru bir adım atarken, bakışları nazik yüzlü bir adamın yaldızlı portresine çekildi.

seyrelmiş saçları ve sivri bir çenesi vardı, yüz ifadesi

Eğlence. Tepkisini fark etmemiş olmasını umarak boğazını temizlerken avucunun altındaki sert kasları hissetti ve Goliath'ın başka bir portresini işaret etti. "Köpeklerine bayılırdı. Evde hiç köpeğiniz var mı?"

Bir yerlerde bir hayatı, bir evi, bir ailesi olduğunu düşünmek inanılmaz.

"Hayır, ben değilim." Tuck bir elini çenesinin üzerinden geçirdi, oradaki kıllar bronz teninde belli belirsiz görünüyordu. "Bir gün, belki. Ama şu anda hayatım çok yoğun. Çok seyahat ediyorum. Ya da ederdim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı, aslında anlamamıştı, ama Jane ve Georgie Edward'ın giysilerini yatağa yerleştirmek için kucak dolusu taşırken bile, ikisi de Aralarında geçen her kelimeyi yakalamak için kendini zorladı ve bu onu utandırdı. "Ben kedileri tercih ederim. Beni hapsirtirler ama onlara bayılırım."

Bakışlarını kaçırırken sert bir şekilde başını salladı. Dışarıdan bakıldığında pek dikkat etmiyormuş gibi görünüyordu, Ama yüzündeki ifade daha derin bir odaklanmaya işaret ediyordu, sanki kızın söylediği her kelimeyi titizlikle katalogluyordu,

"Kedilere bayılır" ifadesini daha sonra özel bir zamanda uzun uzun düşüneceği zihinsel bir rafa yerleştirdi. Aptalca olabilirdi ama bu düşünce göğsünde küçük bir heyecan yarattı.

"En iyi uşağımı çağıracağım," diyordu Georgie. "Ağzı sıkıdır, eve sadıktır ve sizi akşam yemeği için giydirir. Bu odada işine yarayacağını düşündüğün her şeyi alabilirsin. Lizzy? Jane? Hadi aşağı inelim. Akşam yemeği bir saat içinde servis edilecek."

"İyi idare edebilecek misin?" Lizzy fısıldadı, o ise açık bir şaşkınlıkla giysi yığınınına bakıyordu, sanki bazı makaleleri ilk kez okuyorum.

"Fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum, değil mi?" diye mırıldandı.

Adamın kıyafetleri mi yoksa her şeyi mi kastettiğinden emin değildi.

Midesi kazınmasına rağmen, akşam yemeğini atlayıp

yatağa çekilmeyi diledi. Ya bugün iyi geçecekti

aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen bir rüyaydı ya da en azından yarınla ve tüm diğerleriyle yüzleşecek gücü toplayacaktı.

garip sorular getirecekti.

Başını sempatik bir şekilde onaylar gibi eğdi ve iki yaşlı kadını takip etmek için döndü.

Koridorda ilerlerken Jane'in yan yan bakışlarını fark etti.

"Oh, ne oldu?" Bu kadar keskin konuşmak istememişti.

"Ondan hoşlanıyorsun." Jane'in cevabı son derece yumuşaktı ama

Kibar tonun altında bir alt metin okyanusu

gizliydi. "Onu tanımıyorum bile." Ve gerçek de buydu.

"Bu bir gereklilik mi?" Jane'in açık sözlülüğü, patavatsızlık sınırında görünse de, ona iyi hizmet ediyordu. Belki de bunun nedeni yargılamadan konuşması ve yalnızca alaycı gözlemlerine güvenmesiydi. "Yine de, varlığı faydalı olduğunu kanıtlıyor."

Jane, engelleri ya da sapmaları delip geçebilecek bir içgörüyle doğruları söyleyen biriydi. Bu onun burada olmasının neden bu kadar önemli olduğunu anlamıştı. Kuzeni ve arkadaşı ona karşı öyle dürüsttüler ki, Londra'da hiç güvenmediği kadar kendine güvenmesini sağladılar.

Yemek salonunda beklerken, Lizzy içki teklifini kabul etti, kristal bardaktaki Madeira'yı falına bakar gibi çevirdi.

Ve sonra, sanki düşünceleri tarafından çağrılmış gibi, Bay Taylor belirdi, kapıyı ve zihnini doldurdu. Kıyafetleri iri bedenini sarıyor, lacivert yün ceketinin vücuda oturan silueti boyunu vurguluyordu. Altında gri bir Balıksırtı yeleği, gevşekçe bağlanmış bir kravatla süslenmiş bembeyaz bir gömleği süslüyordu. Pantolonu kaslı kalçalarına yapışıyor, bir çift cilalı Hessian botu ile daha da vurgulanıyordu.

Bu manzara nabzının kulaklarında atmasına neden oldu. "Sevgilim, bir sinek yakalamadan önce ağzını kapat."

Georgie, Bay Taylor'a işaret etti. "Tam burada

senin için bir yer hazırladı. Çekinmeyin."

Georgie'nin atılganlığının sağladığı fırsatı değerlendiren Lizzy, bileğinin ustaca bir hareketiyle gizlice çenesini sıvazladı ve herhangi bir salya belirtisi olup olmadığını kontrol etti. RahatlamıŒtı, ağızından utanç verici bir nem sızıntısı yoktu.

Bay Taylor daha önceki görünüşünde, bataklıkta ezilirken ya da ormanda gezinirken tamamen çekicilikten yoksun değildi. Aksine, o

belli bir çekiciliğı vardı. Ancak, onu şimdi bir taşra beyefendisi gibi giyinmiş, saçlarını garip bir şekilde kestirmiş

Yine de, bir ok kadar kesin bir atış gönderdi. Sanki birdenbire daha yakınına gelmiş gibiydi.

Onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Bir adam beni giydirdi

Üst katta," diye mırıldandı, yakınıma eğilerek. "Sanki küçük bir çocukmuşum gibi."

Onun yorumunu duyan Jane, "Bu sadece her şeyi doğru yaptığınızdan emin olmanız için küçük bir rehberlikti," diye karşılık verdi.

Georgie, "Bence harika görünüyorsun," diye söze karıştı. "Sence de öyle değil mi Jane?"

"Düzenli ve zarif bir etki yaratıyor ve kimse size uygunsuz bir gölge düşüremez." Jane bir dilim pastayı dürttü.

Sığır eti. Asla yeterince yemezdi. Georgie biraz çilek, ekmek ve tereyağı almasında ısrar etti. Onlar iyi huylu bir Çekilde didiŒirken, Lizzy Bay Taylor'ın kıpırdanıp durduğunu fark etti.

"Her şey yolunda mı?" diye mırıldanarak kendine bir börek ve biraz salata aldı.

"Tuvalet nerede?"

"Banyo yapmak mı istiyorsun?" diye fısıldadı. "Tam şu anda mı?"

"Hayır. Üst kattaki adam odanın köşesindeki porselen kovaya girmemi söyledi."

"Anlıyorum. Tuvaletini yapmak istiyorsun," dedi Lizzy, hafifçe yaklaşarak. Onun kokusunu aldı. Ona rağmen

yazarlık hırsıyla, kendini bir yazar olarak

"iyi "den daha iyi bir sıfat. Güzel kokuyordu. Böyle bir Bundan çok daha fazlası olan bir koku için zayıf bir kelime. Dondur kaldı.

Burada adam oda kapılarını tartışıyor ve o da Burnunu onun boynuna gömüp içine çekecekti. Bu deliliğin güzel bir biçimiydi.

Söylemesi gereken şey, bunun bir bayanla bir erkeğin herhangi bir yerde yapabileceği uygun bir konuşma olmadığıydı.

bir yemek masasında tek başına. Ama gelecekte ne yapacaklarını bilmiyordu -belli ki lazımlıkları yoktu.

"Evet, kullandım ama çok garip. Onu orada bırakmak istemiyorum."

"Bir hizmetçi gelecek. Muhtemelen çoktan halledilmiştir." Homurdandı. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

"Tuvaleti kullanabilirsin. Dışarıda, ahırların yanında yer alıyor. Her ne kadar bu tür özel meseleleri merak ettiğimi iddia etmek istesem de, yalancı olmayı tercih etmem."

Ondan kahkahalar koparabildiği gerçeği, omuzlarının titremesiyle birleşince, sanki gürültü yayılıyormuş gibi Tüm vücuduna yayılan bu his, onu kabul etmek istediğinden daha fazla memnun etti. Şarabından küçük, bilinçli bir yudum aldı ve dikkatli olması gerektiğinin farkına vardı. Bu adamın alanında olmanın onu bir şamdan gibi aydınlatan bir yanı vardı. O da

Ancak birkaç yudumdan fazla Madeira içmişti, bu yüzden baş dönmesi buna bağlanamazdı.

Ağzının kenarını bez peçeteye silerken onu bakışlarıyla yakaladı, dikkati dudaklarında kalmıştı. "Ah canım."

Parmaklarını üzerlerinde gezdirdi. "Benim Yüzümde yemek var, değil mi?" Bakışlarını kendi tabağına kaydırdı, aniden bezelyeleri sığ bir tabağın içinde kovalamaya dalmıştı.

Sos havuzu.

"Bunlar mükemmel haşlanmış patatesler. Aranızdaki aşçıya övgüler."

"Bu yemeği biz pişirmedik." Jane sertçe ona doğru döndü.

"Georgie'nin personel tutmaya gücü yeter."

"Seni aptal" ifadesini kullanmadı ama havada asılı kaldı. Bir şey onu eğlendiriyor gibiydi çünkü özellikle kimseye söylemeden nefesinin altında "Mükemmel haşlanmış patates" diye tekrarladı.

"Kıyafetler hoşunuza gitti mi Bay Taylor?" Georgie masanın karşısında durdu. "Güzel temizlendiğinizi söylemeliyim.

Öyle değil mi, Jane?"

Georgie daha fazla şarap koymaya çalıştığında Jane kadehini kapatarak, "Hoş bir yüzü var," dedi. "Ve beni bir gece daha içmeye ikna etmene izin vermeyeceğim, çünkü zihnimizi meşgul edecek fazlasıyla eğlencemiz var.

Örneğin, Bay Taylor başarılı olacaksa, uygun bir eğitime ihtiyaç duyacaktır. Yeni başlayanlar için, ne zaman Bir beyefendinin dirseklerini yemek masasına dayaması kabul edilebilir mi?"

Tucker onun rahat duruşuna baktı. "Kurslar arasında mı?"

"Asla." Jane'in cevabı tam isabetti ve oturduğu yerde sarsıldı. "Peki bir tabağı hangi yöne doğru uzatırsınız?" diye devam etti.

"Kibarca sorana mı?"

"Soldan sağa," dedi basitçe.

Lizzy sinirlendi. "Ondan bunu bekleyemezsin."

"Gücendirmeyecek kadar çok şey biliyor olmalı. Tabii ki Amerikalı olmak yardımcı oluyor. Birçok şeyi açıklayabilirsin sadece bu noktada cehalet."

"En azından peçetesini kucağında açtı." Bu değildi. Kelimeler dudaklarından çıkıp masanın üzerinde asılı kalana kadar, onu savunmaya çalıştığını fark etti. Herhangi bir umut

Kayıtsızmış gibi davranma ya da boyun eğmiş bir zorunluluk tavrı sergileme becerisi önemli ölçüde azalmıştı.

Jane ve Georgie arasındaki bilmiş bakışlar sinirlerini bozdu.

"Sosyal ortamlarda tartışmaya uygun konuları gözden geçirelim." Jane yeniden iş adamı tavrına büründü, tüm verimliliği ve ciddiyetiyle. "Hava durumu. Mavi gökyüzü. Fırtınalı gökyüzü. Kuru

Büyü. Sis. Hava durumu hakkında konuşmak her zaman güvenlidir." Dudağının köşesi kıvrıldı. "Sıkıntıdan ölebilirsin ama çok sıkıcı olmak cüretkâr olmaktan iyidir."

"Mantıklı." Yavaşça başını salladı. "Bu nasıl? 'Hey, pencereden dışarı bak, şu şahesere bak. bugün sergileniyor. Gri ve daha grinin mükemmel bir karışımı. Bu

Sanki Doğa Ana paletini almış ve 'Basit tutalım ama modaya uygun olsun' demiş gibi."

Jane kuru bir sesle, "Alay etmekle nükte yapmak arasında ince bir çizgi vardır," dedi.

"Ve en iyisi Amerikan Savaşı'nı hiç tartışmamak." Georgie dedi ki. "Eğer biri sorarsa, konuyu değiştir-"

Lizzy'ye döndü. "Amerikan Savaşı nedir?"

"Annemin kocası savaşta yer aldı ve şimdi bir gevşek." Lizzy şaşkınlıkla kaşlarını kırıştırdı. "Kesinlikle biliyorsun. Kolonilerin isyan ettiği zamanlardı."

"Ah. Devrim Savaşı." Başını salladı. "Anladım."

Jane, "Önümüzdeki birkaç gün boyunca Tucker'ın çağımızın beyefendisi olma konusunda bir eğitim almasını öneriyorum," diye düşündü. "Hepimiz yardım edeceğiz ve sanırım işimiz çok zor olacak."

"Benim hakkımda barbarmışım gibi konuşuyorsun."

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi Jane. "Kaba kuvvetten çok kas gücüne sahipsin."

Georgie, "İşte, işte," diye araya girdi.

"Ve ikiniz de iflah olmazsınız," diye azarladı Lizzy. "Mr. Taylor . . . Sana yardım edeceğim." Oda sessizliğe gömüldü.

Avuç içleri nemlendi ve parmaklarını eteğinin içine soktu, kumaş tutuşunun altında kıvrıldı. "Yardım edeceğim Gretna Green'e gideceğimiz anlamına gelse bile. Bu ortak yararımız için. Dersleriniz yarın kahvaltıdan hemen sonra başlayacak. Genel hatlarıyla Tarihten güncel ilgi alanlarına, görgü kurallarından edebiyata kadar."

"Bir şartla," dedi.

"Pazarlık yapabilecek durumda olduğunuzu sanmıyorum."

"Ben ciddiym. Sana gelecek hakkında fazla bir şey söyleyemem, tamam mı?"

Kaba olmak istemem ama böylesi daha iyi. Kelebek etkisi olarak bilinen bir teori var.

küçük eylemler, örneğin bir kelebeğin kanat çırpması, diğer tarafta bir fırtınaya neden olmak gibi büyük bir sonuca yol açabilir.

dünyanın bir ucunda. Tarih ve zamanın nasıl bağlantılı olduğunu bilmiyorum.

Bu odadaki herhangi birinin geleceğiyle ya da kaderiyle oynamak." "Ne kadar büyüleyici." Jane güldü. "Herhangi birimizin yaşadığını hayal edin

kalıcı sonuçlar doğurabilecek hayatlar."

Bay Taylor botuyla Lizzy'nin ayakkabısını dürttü. Bir işaret.

Dikkatli ol.

"Evet." Lizzy zayıf bir sırtış attı. "Düşünsene."

Dokuzuncu Bölüm

Demirin şingirtısı ve sürtünmesi Tuck'ın farkındalığına yavaş yavaş nüfuz ederek onu derin uykusundan çekip çıkardı. Gözlerini kırptırdı, bakışlarını tavanın alçı rozetlerindeki bir çatlağa sabitledi, beyni çevresindeki parçaları bir araya gelen bir yapboz gibi kaydetti. Hayır. O hastanede Nora'ya gördüğü rüyayı anlatmaya hazır değildi. Kıcı hâlâ 1812'de sağlam bir şekilde dikiliydi.

Odada alışılmadık bir koku vardı; sedir ve balmumu karışımı, biraz da eski ev rutubetiyle vurgulanmıştı. Tuck'ın bakışları sayvanlı yatakta, yüksek tavanda ve açık mavi ile krem beyazı olmak üzere iki tonda boyanmış duvarlarda dolaştı. Yatağın karşısında, odanın eski sakini Edward'ın portresi esrarengiz bir ifadeyle tuvalden geriye bakıyordu.

"Bana odanı ödünç verdiğin için teşekkürler eski dostum," diye mırıldandı gözlerindeki uykuyu silerek. Neddy gitmiş olabilirdi ama bu buzdağının sadece görünen kısmıydı.

Tanıştığı herkes

son yirmi dört saat içinde? Onun zamanında hepsi çoktan ölmüş ve gömülmüştü. Ve şimdi buna kendisi de dahildi.

Onlar

zaten tarih olduklarını bilmeyen bir hayaletler dünyasıydı.

Büyük kozmik döngü kafanızı uçurabilir.

Neddy'yi selamlayan Tuck battaniyeyi üzerinden attı ve bacaklarını yana salladı, çıplak ayakları yumuşak halıya gömüldü.

Önce yatağın altına uzandı ve telefonunu çıkarıp açtı.

Sinyal
yok.
Hadi
canım.

Yine de ekran koruyucusunun geçen sezondan bir Regals takımı fotoğrafı olduğunu görmek onu rahatlattı. Adamlara ve arenaya baktı. Yedek kaleci Matty Vincenza oyuna girecekti. Koç acil bir yedek de çağırabilirdi.

Belki UT Austin'den bir çocuktur. İngiltere'de kayıp olduğunu biliyorlar mıydı? Normal sezonun çoğunda yoktu ama haber almış olmalılar. Ne yapacaklardı ki? Onun yerini mi vereceklerdi? Hayatta olmaz.

Telefonunu kapattı ve saklandığı yere geri koydu. Dalgın bir şekilde belini kaşıyarak pencereye doğru yürüdü. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı, bu yüzden dışarıdaki gürültüyü neyin çıkardığını kontrol etmeye karar verdi.

Yuvarlak yanaklı bir hizmetçi zinciri çekerek avlunun ortasındaki taş kuyudan bir kova çıkardı. Metal şangırtısı bu yüzden. Nefesinin altında ıslık çaldı. Eve döndüğünde, bir daha asla ev içi su tesisatını hafife almayacaktı. Hatta tuvaletine son model bir klozet fırçası bile alabilirdi.

Hizmetçi onun bakışlarını hissetmiş olmalıydı çünkü dönüp yukarı baktı. Birden uyuduğunun farkına vardı. Çıplak kalan Tuck gölgelerin güvenliğine geri sığırdı. İhtiyacı olan son şey, teşhir fetişi olan bir sapık gibi görünmekti.

Kapı arkasından hızla açıldı. "Bu da ne böyle!" Tucker'ın şaşkınlığı, içeri giren kır saçlı adamın kaşlarını çatmasına neden oldu.

Tuck ellerini aletinin üzerinde birleştirirken homurdandı. "Günaydın, efendim." Erkek hizmetçi başını eğerek sert bir selam verdi. "Sizi düzgün giyinmiş görmek için buradayım."

Yine mi?

"Bu neden gerekli?" Tuck sordu. "Ben kendi başıma halledebilirim."

Hizmetçi sakince, "Gördüğüm kadarıyla hayır," dedi ve Tuck'ın bir gece önce oraya attığı giysileri incelemek için bir sandalyeye doğru yürüdü. Ceketini kaldırdı ve gardıroba doğru ilerlemeden önce dilini şaklattı. "Ben ne Dün herkesin, hatta saygıdeğer hanımların bile görebileceği şekilde iç çamaşırlarıyla bir adam vardı."

"Pantolon ve gömlek giyiyordum." Hokey hayatından sonra, başkalarının önünde üstünü değiştirmeye alışkındı, hatta Soyunma odasının kapısından içeri girdiklerinde medya bir alıntı peşindeydi.

"Evet, doğru." Hizmetçi şaşkın bir bakışla döndü. "Yelek yok. Ceket yok. Şapka yok. Ve önünde Bayan Wooddash, çok ayıp. Siz Amerikalılar göletin öbür tarafında nasıl davranıyorsunuz bilmiyorum ama burada?" Onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı.

bu eve gelir ve komik bir şey yapmaya kalkarsan, seni mahvederim.

Ve Tucker bunu onayladı. İşte Lizzy, kırdaki tek başınaydı, etrafı koyu karanlık ormanlardan başka bir şeyle çevrili değildi. A

Mantığı kafasına zorla sokarken bölgesel bir his midelerini sıktı. Bu evdeki kadınlar fiziksel korumayı hak ediyorlardı, ama görebildiği kadarıyla kendi başlarının çaresine bakabilirler. İçeri girmeye çalışan herhangi biri, muhtemelen kendini, şu filmdeki hırsızlar gibi kaçarken bulacaktır.

Evde Tek Başına.

Hizmetkâr kıyafet seçmekte acele etmezken, Tucker aynada kendine bir göz attı. Cildi doğal bir zeytin tonundaydı ama geçen yazı kapalı yerlerde geçirmişti. Göğsündeki kemoterapi portu izi bunun görünür bir hatırlatıcısıydı. Karın kasları zayıftı, belirgin değildi elbette ama beli düzgündü.

Lizzy sever miydi?

Bu düşünce onu üst direğe çarpmış bir şut gibi sarstı. Ne fark ederdi ki? Her ne komplo varsa onunla birlikte gittiye kuzeni ve arkadaşı tarafından pişiriliyordu, kendi amaçlarına hizmet etmek içindi. Karın kasları yüzünden

değil.

"Buyurun efendim." Hizmetçi ona beyaz keten bir gömlek uzattı ve biraz sinirlendi. "Orada durmayın bakıyorum; giy şunu." Tuck gömleği aldı ve başının üzerinden geçirdi; kalçasının ortasına kadar sarkıyordu.

"Adın ne senin?"

"Robert, ama çoğu kişi bana Robbie der." "Teşekkür ederim, Robbie. Ve sanırım-"

"Lütfen yapma." Robbie onun sözünü kesti. "Düşün, demek istiyorum. Benim işim sohbet etmek değil; seni giydirmek ve böylece diğer işlerimi halledebilmek."

"Bir erkeği giydirmek için sık sık gönderilir misin?"

Robbie şaşkın şaşkın baktı. "Yaşlı efendi öldüğünden beri burada hiç erkek kalmamışken bunu neden yapayım ki? Bayan Wooddash'ın kardeşi bile ziyaret etmedi ve o da Bayan Georgie'nin kuzeni. Ama yine de işleri düzgün bir şekilde yapabiliriz."

"Yeterince adil." Tuck kendisine uzatılan çorapları, ardından iç çamaşırlarını ve esasen uzun beyaz taytları çekti. O üst düğmeyi ilikledi ve ardından teklif edilen pantolonun içine adım attı.

Tuck, Regals'ın ekipman müdürü olan ve yirmi yıldır bu görevi yürüten Dixon'a yakındı. O da Tuck'ın ihtiyaçlarını çoğu zaman Tuck'tan önce tahmin ediyordu. Bir şey fark ettim. Yani Robbie burada, şimdi bir yeleğe uzanmak, 1812 versiyonu gibiydi. Patenleri bilemek, sopaları kırmak ve formaları temizlemek yerine, tüm bu giysilerin gitmeye hazır.

Bu başka bir oyundu, tüm zihinsel konsantrasyonunu ve odaklanmasını gerektirecek bir oyun. Ve riskler daha yüksekti. Kaybederse, sadece bir daha asla eve dönebilirdi ama daha kötüsü de olabilirdi. İnsanlar onun deli olduğunu düşünebilir ve onu cereyanlı bir yere kilitleyebilirdi. Sığınak. Ya da hastalanabilir, ateşi yükselebilir ve oyun

biterdi. Daha da kötüsü, kanseri geri gelebilirdi. Bu düşünce damarlarından buz gibi suların akmasına neden oldu.

Sonra ne olacak? Burada onu eski haline döndürecek hiçbir şey yoktu. Kemoterapiden nefret etse de, hastanelerin kokusundan, hastane önlüklerinin ince cızırtılı kumaşından ve laboratuvarlar için bitmek bilmeyen kan alımlarından nefret etse de, tüm bunlar iyi olacağını bilmesini sağladı. Kanserin kışına tekme basacağı ve bir gerilemenin düşüşe değil, geri dönüşe dönüşeceği konusunda ona güvence verdi.

"Efendim?" Robbie'nin kaşları çatıldı. "Sorun nedir?"

"Sonucu görmek isteyip istemediğinizi sordum."

Tucker uzandı ve adamın omzunu sıvazladı, Robbie irkilirken sıradan bir dokunuşun buranın normal olmayabileceğini fark etti. Bazı bağlantılar olsa da, 1812 ev değildi ve asla da olmayacaktı.

"Beni dışarı çıkarmak için bu kadar çaba harcarken mi? Elbette bakacağım. Bak ne diyeceğim, muhtemelen kendimi tanıyamayacağım."

Robbie onu aynaya yönlendirdi ve Tuck ne diyeceğini bilemedi. "Pisliğin teki gibi görünüyorum" olamazdı. Ama öyle sayılırdı. En azından çay içen bir adam gibi. Serçe parmağını uzatmış. Tam bir züppe.

Ama bu üniformaydı. Ve o da oyundaydı. Başıyla onayladı. "Güzel."

"Kendimi uğurlamadan önce sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" Tuck dilinin ucunu dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Aslında, Evet. Bir şey daha var. Evde fazladan diş fırçalarını nerede tutuyorsunuz?"

Robbie gözlerini kırıştırdı. "Efendim?"

Kâhya gergin bir gülümseme takınırken Tuck'ın kalbi sıkıştı. Bir zamanlar dişlerin olduğu yerde birkaç boşluktan fazlası vardı. İlk sayıma göre dört tane.

"Seninkini dişçi mi çekti?" Disk ya da yüksek sopa değildi.

"Eğer dişlerimden bahsediyorsanız, her gün parmağımı ve isi kullanıyorum, ama biri ağrırsa berbere gidiyorum ve o beni iyileştiriyor. Cadılar Kapısı'ndaki çok sağlamdır. Bir çekişte kırılıyor!"

"Geri al. Diş için berbere mi gidiyorsun? Anlamıyorum."

"Burada, taşrada, tam zamanlı bir diş çekicisini istihdam edemeyiz. Bu şehir için. Tabii ki demirci de olabilir."

Yine şu lanet demirci. Bu adamlar at nalı yapmaktan çürük bir kesici diş çekip çıkarmaya ve sizi bir sınır kasabasında evlendirmeye kadar her şeyi yapabiliyorlarmış gibi geliyordu.

"Diş ne?"

Robbie ciddi bir yüz ifadesiyle eğildi. "Alçaklar Çenenizden sökülmüş dişleriniz, bir insana onurunu kaybettirecek kadar büyük bir eziyete neden oluyor."

Konuşma devam ettikçe, Tuck cevapları bilmek istemediği halde bu soruları neden sorduğuna dair giderek daha az emin olmaya başladı. Eğer o dişlerine kül sürmeye indirgendiğinde, nihayet yirmi birinci yüzyıla döndüğünde kötü oyulmuş bir jack-o'-lantern'e benzeyebilir.

Kahvaltıda Lizzy'ye Robbie ile yaptığı konuşmadan bahsetti. Georgie köpekleriyle dışarıdaydı ve Jane henüz inmemişti-Lizzy, Jane'in geç yatma eğiliminde olduğunu söyledi. "Dişlerine de kül sürüyor musun?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki hayır." Lizzy önce burnunu kırıştırdı bir elini ağzına kapattı. "Öyle demek istemedim. Benim korkunç bir züppe olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"Sadece dişlerimi temizlemek istiyorum."

"Annemin bana öğrettiği bir yöntemi kullanıyorum. Fırında kurutulmuş adaçayı ile ufalanmış tuz."

"Tuz mu?" Kaşlarını kaldırdı, kız hafifçe kızarıp onun tepkisini yakalayınca içten içe irkildi. "Ama parmakların yok mu?" "Bir diş kazıyıcım var. Dişlerini nasıl temizliyorsun?"

Oldukça zekiler."

Tereddüt etti. Dişleri iyi görünüyordu ama birkaç tanesi doğuştan sahip olduğu dişler değildi. Kaplamalar açıklamak için çok fazla gibi geldi.

Gözlerini devirdi. "Eğer senin gizemli fırçalama sırlarını öğrenirsem, tüm insanlık için geri dönüşü olmayan bir kader değişimine mi neden olacağım?"

"Böyle söyleyince mi? Hayır." Çaydan bir yudum daha aldı. İçecek iyiydi, bu kadar sıcak ve ıslak olan her şey iyiydi ama bir protein shake için adam öldürebilirdi. "Gidip bir dişçi."

"Den-tist." Bilmediği kelimenin tadına baktı.

"Burası dişler için bir doktor. Ve bazen insanlar dişlerini çektirse de, çoğunlukla onları korumak için gidersiniz. sağlıklı ve yerinde. Her bir dişi tek tek temizleyen ve parlatan bir asistan ekibi ve daha zor sorunları çözen bir diş hekimi vardır."

"Peki, insanlar yaşlandıkça bunların çoğunu saklıyorlar mı?" "Çoğunu tanımlayın," dedi.

"Yarısı mı?"

"Benim geldiğim yerde insanların çoğu tüm dişlerini saklıyor, saklamıyorlarsa da takma diş taktırabiliyorsunuz."

Kaşları çatıldı. "Yoksul bölgelerde diş toplayan insanlar gördüm, daha zengin sınıflara yeniden satmayı umuyorlardı."

"Bu yanlış görünüyor," dedi.

"Burası çok farklı hissettiriyor olmalı." Dudaklarını büzdü. "Sizin için de bir diş kazıyıcı bulacağım. Ancak bize gülüyor olmanız gerektiği hissini de içimden atamıyorum."

"Neden?"

"Ne kadar basit göründüğümüz için. Sizin dünyanız çok farklı."

"Evet, öyle."

"Burada artık bir kadının yasal kimliği evlendikten sonra kocası tarafından üstleniliyor. Mülk sahibi olamazlar, sözleşme yapamazlar ya da kazançlarını kontrol edemezler."

"Evet, benim zamanımda durum farklıydı." Sandalyesine geri oturdu. "Kadınlar ev sahibi olabiliyor, her alanda çalışabiliyor ve paralarıyla istedikleri her şeyi yapabiliyorlar."

"Bir kadın bir erkek gibi iş bulabilir mi?"

"Evet."

Kaşları dikleştirdi. "Ve aynı miktarda mı kazanıyorsunuz?"

"Şey, hayır, her zaman değil." Bakışlarını tabağına çevirdi.

"Kadınlar genellikle aynı ücreti almıyor."

"Bu çok garip. Amerika'da başkanlar var. Kaç tanesi kadın oldu?" diye sordu.

"Yok."

Gülümsemesi soluklaştı. "Ülkeniz bir savaşta kuruldu. On sekizinci yüzyılda bir kez bile bir kadın hükümdarınız olmadı mı?"

"Yani, bu şekilde ifade ettiğinizde ..." Utangaç bir tavırla sözünü kesti.

"Başka ne yolu var?" diye meydan okudu. "Peki ya senin spor işin? Bayanlar da yapıyor mu?"

Adam neşelendi. "Kadınlar hokey oynar, elbette!" "Sizin takımınızda mı?" diye üsteledi.

"Hayır, hayır. Ben NHL'denim, Ulusal Hokey Ligi'nden."

"Sizin milletten adamlardan mı oluşuyor?"

"Evet. Ve hayır. Ayrıca, Kanada'dan erkekler. Norveç'ten. Bir de Rus var."

"Başım ağrımaya başladı." Şakaklarını ovuşturdu.

"Kadınlar nerede çalışmak için hokey oynuyor?"

"Çoğu öyle değil." Kaşlarını çatı. "Bir kadın ligi kurmak için bazı başlangıçlar ve duraklamalar oldu. Şu anda bir tane var, ancak çok fazla şehir buna dahil değil."

"Yani kadınlar spor yapmıyor mu?"

"Pek çok kadın pek çok farklı spor dalında oynuyor. Ancak kadınların çok para kazanabileceği çok sayıda spor takımı bulmak zor."

"Çünkü erkekler onları izlemek istemiyor ya da onlara değer vermiyor," diye yumuşak bir şekilde sözlerini tamamladı.

Kahretsin.

Haklıydı. Onun mantığı çirkin gerçeğe ulaşıyordu.

Ve daha da kötüsü, bunu daha önce hiç düşünmemişti. Elbette biliyordu. Herkes biliyordu. Ama bir şekilde bu bilgi öylesine yerleşmişti ki -sporda kadınların iki kademeli

gerçekliğinin adaletsiz dinamikleri- bunu bir norm olarak kabul etmeye başlamıştı.

Siktir et onu.

Şimdi burada, zaman içinde yanlışların düzeltileceğini uman bu parlak, güzel kadınla birlikte olmak zorundaydı ve sunabileceği tek şey ... Bu çok boktan. Ve ben bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmadım.

Utanç midesini ekşitti.

"Yüzlerce yıl gelecek ve kadınlar hala Bir erkeğin yapabildiğinin tadını çıkar." Gülüşü zorlamaydı, sanki biri gerçeğinin yerine ucuz plastik bir taklit koymuş gibiydi. "I şaşırdığımı söyleyemem."

Ve sesindeki kofluktan nefret ediyordu.

Şu anda, paylaştığı kadarıyla, bir kadın kocasının malı sayılırdı. Ve yirmi birinci yüzyılda ona sunabileceği tek şeyin bu olması doğru görünmüyordu. En azından bir kadın, genellikle bir erkekten daha az maaş alacağı bir işte çalışabilirdi. Zafer turu atmak için pek bir neden yoktu. Çok fazla olmasa da dürüst bir şeyler söylemek istedi. "Özür dilerim. Ve daha kötüsü, daha iyisini yapabiliyordum. Ama ben kendime çok odaklandım; hedeflerim büyük, bu bir Rekabetçi dünyada, benim yerimi alabilmek için hata yapmamı bekleyen uzun bir sıra var. Ama bu ya-ya da olmamalı. Her ikisi de olmalı."

"İkisi de mi olsun?" Lizzy'nin gülümsemesi, kaldırımındaki bir çatlakta beliren minik bir çiçek gibi aradan sıyrıldı.

"Konuşma tarzını seviyorum."

"Seni eğlendirdiğime sevindim," dedi. "Ama buraya gelmem senin için bir fark yaratabilir mi? Yazar olmak için çalışmanı sağlayabilir miyim? Kendi şartlarına göre bir hayat yaşamak için? Bu evi miras almanı? O zaman evet diyeceğim. İskoçya. Gretna Green. Evlilik. Hadi yapalım şu işi."

"Eğer siz kabul etmeye hazırsanız, ben de hazırım."

Nefes almıyordu. Kollarının arkasındaki tüyler daha da hassaslaşmıştı.

"Ama birkaç kuralım var. Hepsi pazarlık konusu olamaz." Üç parmağını havaya kaldırdı.

Konuşma şekli, sessiz ama yoğun bir odaklanmayla dolu

sesi, sanki onun duygularını yönlendirme gücünü kazanmış gibiydi.

Kan doğrudan beynine gidiyor ve her kelimenin aşırı farkında olmasını sağlıyor.

Konuş, salak.

Boğazını temizledi ve ses çok yüksek çıktı. "Devam et."

"Öncelikle, birbirimizin mahremiyet ihtiyacına saygı duyuyoruz ve

kişisel sınırlar. Birlikte seyahat edeceğiz ama karı koca olarak değil. Seninle kaçmak benim

aile. Edepli davranarak bunu hafifletmeyi tercih ederim."

"Tamam, anlaştık. Başka neyiniz var?"

"İkincisi, sosyal sözleşmeler. Toplum içinde birbirimize nasıl hitap edeceğimizi belirleyecek ve bu konuda anlaşacağız. Alışılmadık olabiliriz ama ikna edici olmalıyız.

"Üçüncü olarak, her bir hedefimizi destekliyoruz. Size yardımcı oluyorum

Eve dönüyorum ve sen de dul kalmama yardım edeceksin."

"Beni çok üzen biri," diye mırıldandı alaycı bir tavırla.

"Bunu ister miydin?" Başını eğdi. "Kederlenmek mi?"

Kaşlarını çattı. "Korkarım bu şimdi oluyor. Kız kardeşim -İlgi alanları ya da hobiler açısından yakın değiliz ama birbirimizi anlıyoruz. Ve onun endişelendiğini düşünmek beni öldürüyor. Bir de ailem var. Bu yılın başlarında hastaydım.

Ciddi bir şey değildi. Öyleydi ama şimdi iyiyim. Sadece benim için önemli olan insanlar için endişelenmeyi tercih ediyorum, başka türlü süreni değil."

Onun bakışlarını tuttu. "Sen iyi bir adamsın."

"Bazen." Parmak eklemlerini kırdı. "Teşekkür ederim." "Seninle evleniyormuş gibi yapmaktan onur duyuyorum."

Başını kaldırdı. "Bunun yasal olacağını sanıyordum." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yemek odasının kapısı çalındı. Robbie elinde şapkasıyla içeri girdi. "Efendim? Hanımefendi ahırda onunla buluşmak için müsait olup olmadığınızı sordu."

"Sanırım ikimiz de kahvaltımızı bitirdik?" Lizzy Tuck'a hızlı bir bakış attı. "Birlikte dışarı çıkabiliriz."

"Özür dilerim, bayan." Robbie şapkasını çevirdi.
"Hanımefendi sadece beyefendinin geleceğini söyledi. Sen toplanmaya başla."

"Çok otoriter biri." Lizzy omuz silkti. "Muhtemelen sana köpeklerle ilgili bir şeyler göstermek istiyor, çünkü ilginden bahsetmiştin. Bu konuda tüm iyi niyetimi en üst düzeye çıkardığını bildiğinden eminim."

Tuck başını salladı ve ona ikna edici bir gülümseme verdi, hatta odadan çıkarken el sallamasına karşılık verdi.

Onun ayak sesleri koridorda kaybolur kaybolmaz Robbie'yle karşı karşıya geldi. "Pekâlâ. Gerçekten neler oluyor?"

Robbie itaatkâr rolünü bıraktı. "Hanımefendi köpeklerle birlikte, ama Goliath'a kemik atmıyor. Bir tabancayı parlatıyor. Üzgünüm, efendim."

"Sorun değil. Ben de bunu bekliyordum."

Lizzy'nin küçük akraba olarak üzerine titrenildiği açıktı. Georgie ve Jane'in oynadığı kumar kayda değerdi. Her şeyin tam da umdukları gibi sonuçlanma ihtimali vardı. Ama o anladı. Korumacıydılar. Ve müzikle yüzleşme zamanı gelmişti.

Arka bahçeye doğru yürüdü ve neredeyse bir kazla karşılaşacaktı; kaz ona kaba biriymiş gibi korna çaldı. "Affedersiniz," diye mırıldandı.

"Şurada." Robbie aşağıya, beyaz boyalı küçük bir ek binayı işaret etti. "Ve iyi şanslar, efendim."

Tuck kollarını kavuşturdu. "Sence buna ihtiyacım olacak mı?" "Hem de çok." Robbie'nin hızlı baş sallamaları
Cümle.

"O zaman beni koru," diye espri yaptı Tuck. "Ben içeri giriyorum."

Dışarıdaki parlak sabah ışığına kıyasla ahırlar karanlık ve gölgeliydi. Tucker etrafına bakındı, görüşünün düzelmesini bekliyordu; Georgie'nin bir yerlerde hışırdadığını duydu.

"Bizimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz." Arka bölmeden çıktı, iki yanında kocaman bir köpek vardı. "Jane ve ben, Lizzy'mizi alıp Gretna Green'e gitmek

için bu çılgın planı kabul ettiğiniz için size minnettariız."

"Jane mi? O burada mı?" "Tabii ki burada."

"Tanrım!" Tuck kulağına gelen yumuşak sesle sıçradı. O kolay kolay irkilmezdi ama bu iş tuhaflaşmıştı. Arkasında koyu renk elbiseli, şapkasız ve gülümsemesiz bir Jane vardı. Elinde bir kürek mi vardı? Aşağı baktı. Evet, kürekti. Bu bir kürekti. Hem de paslı bir kürek.

"Yarın Gretna Green'e gidiyorsun." Georgie elinde bir silah olduğunu kabul etmedi. Dev köpekler hırlamıyorlardı ama yüzlerinde sıcak bir ifade de yoktu. "Size Salisbury'den bir posta arabası ayarladık. Uzun bir yolculuk olacak."

"Dört gece," diye mırıldandı Jane. "Hanlarda refakatçi olmadan dört gece."

"Sakin ol." Ellerini havaya kaldırdı. "Ne düşündüğünü biliyorum..."

"Peki ya sen?" Jane kımıldamadı. Tuck ikisinin arasına sıkışmıştı.

"Silah gerekli mi?" diye sordu Georgie'ye. "Şu İskoçya fikri hakkında mantıklı bir konuşma yapabilseydik - ikinizin de aklına geldiğini eklemeliyim."

"Bu bir düello tabancası." Georgie silahı elinde çevirdi; pürüzsüz bir ahşap kabzası vardı - ceviz olabilirdi - koyu çelik bir namlusu ve karmaşık gümüş dokunuşları vardı. "Babama aitti."

"Bir kez kullanıldı. Bir onur meselesinde," dedi Jane.

"Siz bu zamandan değilsiniz," dedi Georgie. "Seni birkaç konuda etkilemek istedik."

"Eğer fikrini değiştirir ve Lizzy'yi evlenmeden bırakırsan, mahvolur." Jane'in ses tonu gerçekçiydi. "Bu, saygınlığını, sosyal konumunu yitirmesi ve genç bir kadın için diğer uygun evlilik ihtimallerinin tamamen ortadan kalkması anlamına gelir. Ve bu sadece onu etkilemeyecek. Aynı zamanda

ailesini, erkek kardeşini, gelecekteki eşini, gelecekteki çocuklarını etkileyecek."

Georgie, "Emin olmak gerekirse, pek umursamadığımız biri," diye ekledi. "Ama Lizzy önemsiyor."

"Lizzy'nin önemsedığı şeyleri biz de önemsiyoruz."

"Çekinmek yok," dedi Tuck. "Sana söz veriyorum. Lizzy'yi terk etmeyeceğim."

"Peki ya yaparsan? Seni bulmanın zor olmayacağını düşünüyorum. Çok sayıda hata yapacaksınız. İnsanlar konuşacak," dedi Jane.

"Ailemin onurunu koruyacağım." Georgie'nin parmakları silahı sıkıca kavradı.

"Ve cesedini kimsenin bulamayacağı bir mezara gömeceğim."

Jane'in tatlı, yumuşak sesi tehdidi yalanlıyordu. "Bir kez iyi fikrimi kaybettim mi, sonsuza dek kaybederim."

Ve Tuck onların kesinlikle ciddi oldukları izlenimine kapıldı.

Ama o da öyleydi.

"Onu bırakmayacağım. Söz veriyorum. Hayatım üzerine yemin ederim. Bu senin için yeterince iyi mi?"

"Pek sayılmaz. Senin için önemli olan birinin hayatı üzerine yemin et," dedi Jane kararlı bir şekilde. "Biz tanıdıktan fazlası değiliz.

İyi bir haşlanmış patatesten hoşlandığınızı biliyorum. Ama kendi hayatına ne kadar değer verdiğinden pek emin değilim."

Öfkesi yükselmeye başladı. Bir pislik olmayacağından emin olmak istemelerini anlıyordu, ama onlar çok fazla varsayımda bulunmamalı. "Ne yaptığımı bilmiyorsun

hayatta kalmak için yaptım. Ve kız kardeşim Nora'nın hayatı üzerine yemin ederim. Lizzy'yi bırakmayacağım. Bir anlaşma yaptık. Birbirimize ihtiyacımız var. I eve nasıl gideceğini bulması gerekiyor. Ve, şey, onun da beni öldürdü. Ama ..." Düello tabancasını işaret etti. "Gerçek değil."

Georgie bakışlarını onunkilere kilitledi. "Pekâlâ. Size güveniyorum, Bay Taylor."

"Ben de size güveniyorum," diye açıkladı Jane. "Ama sizi uyarmalıyım efendim, eğer yanlış olduğunuzu kanıtlarsanız-

"

"Kendini Büyük Ötesi'nde bulacaksın," dedi Georgie. sözlerini ciddi bir tonla tamamladı. "Ve şunu söylemeye cüret ediyorum ki

oradan eve dönmek imkansız."

Kahretsin, bu kadınlar çok sertti. Ama o buna saygı duyuyordu.

Georgie, "Görevinizi tamamladıktan sonra acele Londra'ya gidin," diye talimat verdi. "Bu arada biz de göletin tarihini ve diğer efsaneleri araştıracağız. bölge. Belki de bazı değerli bilgileri ortaya çıkarırız."

"Pekâlâ." Jane küreği ahırın duvarına dayadı.

"Bugün sizi mezara göndermeyeceğimize göre, Bay Taylor, kitabıma dönmek için kendimi oldukça hevesli buluyorum. Kahramanım, kadın kahramanıma olan aşkını ilan ederek her şeyi berbat etmek üzere."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

"Kadınlar konusunda hâlâ kalın kafalı olduğu zaman. Siz de kadınlar konusunda kalın kafalı mısınız Bay Taylor?"

"Sanırım bu soruya en iyi cevabı etrafımdaki kadınlar verebilir."

Georgie bir kahkaha attı. "Senin cinsiyetin hakkında pek iyi şeyler düşünmüyorum. Ama hepimizi şaşırtabilirsin."

Onuncu Bölüm

Two-Necked Goose, Salisbury'de, yüksek katedralin gölgesinde yer alan bir posta arabası hanıydı. Dar arnavut kaldırımlı yollardan gelen at arabası sesleri yankılanıyordu.

At nalları, yaldızlı tabelalar esintide sallanırken, yoldan geçenleri güzel ipekler, ısmarlama ürünler vaatleriyle baştan çıkarıyordu.

ve nadir bulunan meraklar. Lizzy, Hallow's Gate'e gittiğinden beri Londra'yı hiç özlememişti, ama tüccarların mağazasında sezonun moda renklerinde kurdeleler ve kumaşlar sergileniyor, keten tohumu yağı ve Matbaanın açık kapısından yayılan pigment kokusu, yeniden bir kasabanın karmaşası içinde olmayı inkar edilemeyecek kadar keyifli kılıyordu.

Han, her türlü sefahatten yoksun, canlı ve faydacı bir ambiyansla dolu bir faaliyet kovanıydı. Lizzy'nin daha önce endişelendiği gibi masaların etrafında bıyık buran ya da hain planlar yapan şüpheli karakterler yoktu

Dün gece uykuya dalarken. Bunun yerine, yolcular bavullarını sürükleyerek koşuşturdular.

posta arabaları. Lizzy elbisesinin gizli bir cebine uzandı ve bir zamanlar Kuzen Neddy'nin en değerli eşyası olan, şimdi ise Georgie'nin değerli bir hediyesi olan altın bir saat çıkardı.

"Tam zamanında geldik, değil mi?" dedi Bay Taylor'ın genel yönüne doğru. Onu kafasında Tuck olarak düşünemiyordu. Çok kişisel hissettiriyordu. Çok samimi.

Nasıl

Birkaç gün içinde bu adamla evlenecek olması inanılmazdı. Her ne kadar bu evlilikteki motivasyonları bireysel hedeflere ulaşmak olsa da, onun karşısına geçip yemin etme düşüncesi kendisini kararsız hissetmesine neden oluyordu.

"Al bakalım." Tuck onun için köşedeki masaya bir sandalye çekti ve kız otururken neredeyse tökezliyordu. Onun kollarına düşmek çok kötü olmaz mıydı? Her nasılsa Tuck'ın nazik davranacağını biliyordu, ama bu düşünce içinde tuhaf bir his uyandırdı, sanki minik kelebekler teninde vals yapıyordu.

Aklını başına toplaması gerekiyordu. Derhal.

"Arabada çok uzun süre kalınca bazen hasta oluyorum," diye ağzından kaçırdı.

Yalanlar.

Bu hiç olmamıştı. Hatta ölmeden önce babamla birlikte Portsmouth yakınlarında bir tekneyle açılmayı bile göze almıştı. Bacakları sanki kuru topraklarda yürüyormuş gibi sağlamdı.

"İçecek bir şey ister misin?" Tuck mutfak kapısına doğru baktı. "Karnınızı doyurmak için bir şeyler atıştırır mısınız? Bir şeyler posta arabası kapalı olacak, değil mi? İçeride kapalı kalmak sizi daha kötü hissettirebilir."

"Uyumaya çalışacağım." İşte, Lizzy sonunda doğruyu söylüyordu. Ya da en azından kısmen. Önümüzdeki birkaç gün için planı mümkün olduğunca uyuyormuş gibi yapmaktı. Böylece daha iyi Yabancılarla tehlikeye atılmış bir pozisyonda karşılaşmanın utancını ve Tuck -Bay Taylor- ile ilgili kafa karıştırıcı duygularını uzak tutmak için. "Ama beklerken bir demlik çay çok iyi olur -souchong, eğer varsa."

O yiyecek tedarik etmeye giderken, kadın içeriye inceledi. Dışarıda pencerelerin üzerinde büyüyen sarmaşıklar nedeniyle loştu. Ancak kasvet hissi uyandırmak şöyle dursun, loş ışık odaya samimi bir hava katıyordu.

Bay Taylor geri döndü ve çok geçmeden bir kız çayı, birkaç kek ve her zamanki yiyeceklerle birlikte getirdi.

limon, süt ve şeker.

"Çayınızı nasıl alırsınız?" diye sordu, iki porselen fincan doldururken.

"Emin değilim. Buraya gelmeden önce çok içtiğimi söyleyemem.

Neden eserleri bana vermiyorsun?"

Gülme dürtüsü ile alay etme arzusu arasında kaldı ve bir nefesle uzlaştı. "Süt ve limon mu?"

"Tabii. Kulağa hoş geliyor. Ve şeker." Bakışları sanki sinir bozucu değilmiş gibi odanın gösterişsiz iç mekânında geziniyordu.

"Süt ve şeker içilebilir. Ya da şeker ve limon. Ama üçü birden olmaz." Bu noktada çok kararlıydı.

Bir an için onun sözlerini düşündü. "Neden olmasın?"

"Bu yapılmaz," diye açıkladı. "Limondaki asit sütü kesecektir."

"Hızlı içersem olmaz."

"Bu ciddi bir durum. Sen bir barbar değilsin."

"İnsanları çaylarını nasıl içtiklerine göre mi yargılıyorsunuz?"

"Eğer yanlış yapılırsa, evet," diye tersledi. "Özgürlüğümü kazanmak için bile olsa bir vahşiyle evlenmeyeceğim."

Bu, Tucker Taylor'ın başka bir çekilmez adam olduğunu ortaya çıkaracağı an mıydı? O muydu siyahın beyaz olduğunu iddia edecek, tartışmanın esasına değinmek yerine tartışma yapan bir kadına karşı kişisel saldırılara başvuracak türden bir kişi argümanın kendisi mi?

"Ne öneriyorsun?"

"Bir dilim limon," diye yanıtladı.

"Tamam o zaman. Ben onunla gideceğim. Şeker de. Sütü tut." Hiç etkilenmemiş ve dinlemeye istekli görünüyordu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Her şey hakkında nasıl hissediyorsun?" diye sordu temkinli bir yudum aldıktan sonra. "Bu arada, bu iyi. Sen haklıydın."

Şaşkınlığını gizlemeye çalışarak tarafsız ifadesini korumaya çabaladı. Onu hiç anlamadan dinlemişti.

Kızgın, sinirli ya da zihnini kapatmış. "Ben Ben iyiyim."

"Hayır. Bunu yapma." Fincanı tabağın üzerine koydu ve dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Benimle değil. Doğru cevabı istemiyorum. Bana gerçek olanı ver."

"Biraz bunaldım" demeden önce bir an tereddüt etti.

Gözlerinde bir onay işareti belirdi. "Aferin kızıma."

Bu iki basit kelimenin söylenmesiyle omurgasından aşağı bir heyecan fırladı. Tuhaf bir şeydi, çünkü Tuck'ın iyiliğini kazanmak için içinde garip ve açıklanamaz bir dürtü vardı. Kendi benlik duygusu pahasına değil, ama onun onayını alma arzusundan kaynaklanıyordu. Aslında, bu sözleri tekrar duyma düşüncesi ona o kadar zevk veriyordu ki, onları isteyebileceğinden korkuyordu.

Yine de ona çok fazla güç vermekten çekiniyordu, oynadıkları tahterevalli oyununda üstünlüğü kaybetmekten çekiniyordu, özellikle de izledikleri cüretkâr yolu düşününce gemiye bineceklerdi.

En azından Georgie ve Jane bu planı kutsamışlardı.

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Çenesini sıktı ve gözlerini açtı; bu, diğer kadınların balolarda ya da akşam yemeği partilerinde cilve yapıyordu. Her zaman da işe yarıyordu, çünkü tecrübelerine göre erkekler bu tür taktiklerle kolayca etkilenebiliyordu.

Bay Taylor etkilenmemiş görünerek arkasına yaslandı.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Sana bakıyorum."

"Neden garip bir surat?"

Açık sözlü sorusu onu hazırlıksız yakaladı. Rokoko tablolarındaki bir kadın gibi masum bir görüntü çizerek başını öne eğdi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ben böyle görünüyorum."

"Evet, tabii." Kalın bir elini homurdanarak güçlü çenesinin üzerinden geçirdi. Çenesinin yanında küçük bir kesik fark etti, muhtemelen tıraştan.

Omuzlarını dikleştirdi ve eğilip yaraya hafifçe üfleme dürtüsüne direndi.

"Sanırım senin hakkında ne düşündüğümü merak ediyorsun," dedi, bu bir soru değildi.

"Bu dünyada pek çok şeyi merak ediyorum, Bay Taylor," diye cevap verdi ilkel bir tavırla. "Eğer gerçek olarak algıladığınız şeyleri paylaşmak isterseniz, dinlerim, her ne kadar çok az işe yarar."

Burun delikleri alevlendi, bakışları keskinleşti. Sözlü atışmaları hem bir sohbet hem de bir oyun gibi geliyor, sadece çay içmiş olmasına rağmen başını döndürüyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir anda, parmağını kızın sol elinde gezdirdi. Kız başını kaldırıp baktı, utangaç gülümsemesi adamın yoğun bir ifade. En kullanışlı maskesini, hiçbir düşünceyi ele vermeyen maskesini taktı.

Göz temasını hiç kesmedi. "Bence sende daha çok O küçük serçe parmağındaki cesaret, çoğu insanın tüm vücudundaki cesareten daha fazladır."

Dizlerini birbirine bastırarak kısa bir kahkaha atmaya zorladı ama gerginlik devam etti ve daha da kötüsü şiddetlendi. Nokta

Onu okşadığı yer hâlâ sıcaktı. Tek bir dokunuş bile bu etkiyi yaratıyorsa, daha uzun süreli temas nasıl olurdu?

"Bu oldukça büyük bir iddia," dedi. "Ve ne yazık ki yanlış, çünkü ben pek çok şeyden korkarım. Henüz bir örümcekle ya da bir ördekle karşılaştığımı görmediniz."

"Duck?" Gözleri gülümseme çizgileriyle kırıştı. "Kulağa bir hikaye gibi geliyor."

"Çocukken bir yaban ördeğı beni ısırđı. Londra'da bir parkta, özellikle lezzetli bir kekin tadını çıkarıyordum. kovaladı. Gagasının bacaklarımın arkasını sıkıştırdığı hissi asla unutamayacağım bir şey." Ürperdi. "Gördüğünüz gibi, İspanyollara liderlik edecek bir tip değilim. Armada savaşı giriyor."

Başını eğdi. "Herkes reflekslerim hızlı olduğu için yaptığım işte iyi olduğumu düşünüyor. Ama hızlı hareket etmemin nedeni öngörebilmem. Ve tahmin ediyorum

Çünkü bunu bir

rakiplerimi incelemek için. Onları buzun dışında ve içinde inceliyorum. Ben oyunları incelerim. Ne yapacağımı bilene kadar bırakmam.

kendilerini tanıdıklarından daha iyi tanıyorlar. İnsanlar bazen başarımın şansa, yeteneğe veya genetiğe bağlı olduğuna inanmak istiyor. Hayır, hayır. Bu gözlemden kaynaklanıyor."

"Ve ben bir rakip miyim?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Hayır, sen benim takımımıdasın."

Çizmelerini gergin bir ritimle yere sürttü. "Peki bu hangi takım?"

"Karşılıklı Fayda Takımı. Ben kazanırsam sen de kazanırsın. Sen kazanırsan ben de kazanırım. Amacımız benim eve dönmem ve senin de ben ölmüşüm gibi davranman."

"Çok alınmadın değil mi?" diye mırıldandı.

"Sahip olduğumuz süre boyunca benden keyif alabileceğini düşünmek isterdim.

"Ben gittiğimde özleyeceğin türden bir adam olduğumu."

Onun sözlerinin kendisini ne kadar etkilediğini belli etmedi. "Sana bir sır vereceğim," diye cevap verdi kayıtsızca. "Siyah bana yakışmıyor. Muhtemelen uzun süre yas tutmayacağım."

Ciddi ifadesi değişmedi. "Bu yolculuğa çıkarak ne kadar riske girdiğini biliyorum Cep Roketi. Ve eğer işler ters giderse, bunun geleceğiniz, hatta aileniz için ne anlama gelebileceğini. Posta arabasına binmeden ve buradan üç adım öteye gitmeden önce dürüst olmak istiyorum. Benim takımımda olduğun için mutluyum."

En kötüsü oldu. Gözyaşları, onları zorlayamadan gözlerini doldurdu. "Özür dilerim," diye mendil ararken ağzından kaçırıldı. "Bunların nereden geldiğini bilmiyorum."

"Benim tahminim? Hayatınızda başarınızı destekleyen yeterince insan olmadı. Onlar daha çok kendi bencil hedefler. Ama bir de kendine bak. Sen doğanın bir gücüsün.

Tanıştığımızda soğukkanlı, sakın ve derli toplu durdunuz. Durumu değerlendirdin, bir plan yaptın ve uyguladın. Ve şimdi İskoçya'ya gitmeye hazır bir şekilde

buradasın. Ve ne var biliyor musun? Bana güvendiğin için değil-

Ama kesinlikle yapmalısın. Hayır, çünkü kendinize güveniyorsunuz ve bu da özel bir güç gerektiriyor."

On Birinci Bölüm

Yolculuğun dördüncü saatinde, Lizzy kendini posta arabası duvarı ile Tucker Taylor arasında. Sınırlı alan, beş yolcunun daha eklenmesiyle daha da boğucu hale gelmişti. Daha önce uyuklayan bir papaz Salisbury'nin şehir sınırlarından bile çıkmışlardı, şimdi bir deniz subayının ıslak, homurdanan ahengi eşliğinde gürleyen horultular arabayı dolduruyordu. Yaşlı bir kadın ve hizmetçisi, kadının sekizinci çocuğunu yeni doğurmuş olan kızını ziyarete gidiyorlardı ve koltuklarda oturuyorlardı Lizzy'nin karşısında. Bay Taylor'ın karşısında ise, çengelli burnunun yarısına kadar parmağını gizlice sokmaya çalışan siyah saçlı bir deniz subayı oturuyordu.

Posta arabasının engebeli yolda durmaksızın itişip kakışması Lizzy'nin rahatsızlığını daha da artırıyordu. Tavandan yayılan ritmik gümbürtüler, Lizzy'nin rahatsızlığını

Başında zonklayan bir ağrı vardı, her gümbürtü yankılanıyordu.

kafatasını delip geçti. Posta arabasının tepesine tünemek için indirimli bir ücret ödeyen iki genç, mutlu görünüyordu huzursuz tekmelerinin ve itişip kakışmalarının etkisinden habersizdi. Yaşlı kadın histeri krizlerine girdi.

"Ah, Harriet! Zavallı sinirlerim," diye feryat etti hizmetçisine,

Üst dudağını kaplayan teri silmek için bir mendil arıyordu. Harriet kıpırdamadan dilini şaklattı ve

yuvarlak tel gözlüklerini taktı ve kendini bir kez daha, Lizzy'nin adını bulmaya çalıştığı kitabına gömdü.

Posta arabası derin bir çukura girdiğinde tökezledi. Lizzy'yi içeriye fırlatmakla tehdit eden şiddetli bir sarsıntı. Bay Taylor bir anda kolunu uzattı, sessiz bir koruyucu gibi onu sıkıca yerinde tuttu. Yıldırım refleksleri onun bir bez bebek gibi savrulmasını engelledi. Ona yan gözle baktı, başını hafifçe sallayarak yardımını sessizce onayladı.

"Dikkatli ol, sevgili kardeşim." Aralarında zımni bir anlayış geçerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Onların uydurma

anlatı onları yakın zamanda evlenmiş kardeşler olarak resmetmiştir.

Amerika'da uzun süre kaldıktan sonra dönmüş ve hasta amcasını ziyaret etmek üzere kuzeye doğru yola çıkmıştı.

Hikaye delik deşikti

İsviçre peyniri bloğundan daha fazla deliğe sahip olması Aldatmacalarının ortaya çıkmaması için sıradan konuşmalardan uzak durmaları.

"Oh, Harriet, gittim ve en korkunç şeyi yaşadım. düşündüm." Yaşlı kadının bu açıklaması daracık odada bir tedirginlik dalgası yarattı.

"Ya araba yoldan çıkıp bir nehre düşerse ve hepimiz birkaç metreden fazla olmayan suda boğulursak? I Bir keresinde bir santim derinliğindeki su birikintisinde boğulan bir adam duymuştum."

"Bir nehirden geçmiyoruz anne," diye cevap verdi hizmetçi kız.

dalgın bir şekilde kitabına dalmıştı. "Ve yolda hiç su birikintisi yok. Yani bir şey olmaz."

"Peki ya haydutlar tarafından tuzağa düşürülürsek?" Kaşlarını çatması onu bir gorgon gibi gösteriyordu. "Kötü adamlar bizi soyabilir ve sonra kim bilir neler yapabilirler."

"Bu fırsat onu biraz fazla heyecanlandırmışa benziyor." Tuck'ın nefesi Lizzy'nin kulağını sıyırdı, sözleri onu ısıttı. Zaten çok sıcak olan tenini. Gözlerini kapattı, oturduğu yerde kıpırdanırken nefesi kesildi. Bu kadar az şeyle bu kadar çok şey uyandırmayı nasıl başarıyordu? Korsesi sanki

onu daraltıyormuş gibi hissetti.

Göğüsler daha büyüktü - bir yanılsamaydı, ama daha hassas, daha yumuşak hissediyorlardı.

Hizmetçi kadın sayfayı çevirdi. "Bu yüzden arabacının bir koruması var."

Gerçekten de bir muhafız vardı. Gemiye bindiklerinde kapıda nöbet tutuyordu.

Lizzy kollarını kavuşturdu ve en yakın eliyle Bay Taylor yanına sert bir çimdik attı. Düşük bir homurtu çıkardı.

"Bir fincan krema."

Lizzy'nin yaşlı kadının Bay Taylor'a hitap ettiğini anlaması bir anını aldı. Bir süre sonra fark etti. "Affedersiniz?"

"Hazımsızlık için en iyi ilaç budur. Duyduğuma göre ve sözüme kulak verin, tedaviyi biliyorum. Safralı hissetmeye başladığınız anda bunu alın."

Kaybolmuş görünüyordu, yüz hatlarına şaşkınlık kazınmıştı.

Lizzy araya girdi. "Ne kadar iyi bir fikir. Bunu deneyeceğiz, değil mi kardeşim?"

Yaşlı kadın alay etti ve o anda Lizzy, otobüsteki hiç kimsenin onların bu iddiasına inanmadığını fark etti. kardeş olmak. Muhtemelen onun mahvolmaya ve lanetlenmeye doğru bir yolculuğa çıktığını düşündüler.

Ani bir patlama sesi posta arabasını titretti ve tüm vagonun sarsılmasına neden oldu. Sıska bacaklar ortaya çıktı

pencerenin dışında, çılgınca tekmeliyordu. Çığlıkların ve küfürlerin kakofonisi havayı doldurdu, sonra sessizlik yerleşti, ürkütücü bir Fırtına sonrası sessizlik.

"Tanrı aşkına, bu da ne böyle?" Deniz subayı artık sersemlemiş bir halde kapıda bağırıyordu.

Pencerenin dışında, bacaklarını tekmeleyen çocuk Çatıdan yolun kenarındaki uzun otların arasına indi, solgundu ama görünüşe göre zarar görmemişti.

Yaşlı kadın ağlıyordu ve hizmetçinin kitabı kapaklı bir şekilde yerde duruyordu. Bir Zevk Kadınının Anıları, yazar

John Cleland.

Lizzy'nin zihninin sisleri arasında bir yerde, küçük bir farkındalık titreşimi alevlendi. Bu kitabı daha önce duymuştu,

Şok edici ve kışkırtıcı doğasını ima eden arkadaşlar arasında fısıldanıyordu. Lizzy daha önce hiç skandal içeren bir kitap okumamıştı ve bir tanesini denemeyi çok istiyordu. Leydi'nin hizmetçisi onun bakışlarını yakaladı, aceleyle kitabı aldı ve çantasına koydu.

meraklı gözlerden korumak için halı torbası.

"Lanet olası tekerleğin ayağı kaymış," dedi arabacı. dışarıdan bağırdı. "Handan çok uzakta değiliz. Yolun geri kalanını yürüyerek gitmeniz gerekecek."

Posta arabası, Bristol'un eteklerindeki hana üç mil kala bozulmuştu.

yolculuklarına devam etmeden önce bir gece dinleneceklerdi. Fayton şoförünün deyimiyle Crown and Horns'a

Kırmızı boyalı kapısıyla tanınıyor.

Yemek vakti yaklaşıyordu ve Lizzy Salisbury'deki çay ve kekten beri bir şey yememişti.

Hafıza. Bu, arkadaşlarından ya da ailesinden en uzak olduğu zamandı ve fark etti ki

Hana sağ salim varmasını önemseyen tek kişi yanında yürüyen adamdı.

"Yardım istemediğinize emin misiniz?" diye tekrar sordu Bay Taylor'a. Her iki deri seyahat çantasını da kollarının altına sıkıştırmıştı.

"Sen yürümeye konsantre ol." Keten botlarına kaşlarını çattı. "Bu ayakkabılar değerinden daha fazla zahmete benziyor."

Bakan, sağ salim varmaları için duadan çok şikâyet ve bedduaya benzeyen bir şeyler mırıldanarak önden gitti. Çatıdaki iki çocuk tarlalarda koşuşturuyor, kovalamaca oynuyor ve eğleniyorlardı. Bu arada hizmetçi kadın ve yaşlı kadın da arkadan geliyordu, Eşkiyalar tarafından tilki gibi avlanmak üzere olduklarına ikna olmuşlardı.

"Bunun şimdiye kadarki en kötü günün olduğunu söyleyebilir misin?" Lizzy ona sordu. "Şu anda bu yoldaki herkes için durum böyle görünüyor."

"Ne? Şu arkadaki tekerlek mi?" Bay Taylor alaycı bir yüz ifadesi takındı. "Hayır, en iyi ihtimalle küçük bir rahatsızlık. Bacaklarıma kramp girdi. Yürümek iyi geldi." Dengesini sağlamak için portmantoları düzeltti. "Aslına bakarsanız, ben buna iyi bir gün derdim."

"Cesur bir iddia. Neden öyle olsun ki?"

"Oturup endişelenmeyi sevmiyorum. Hareket etmek iyi hissettiriyor. Hissettiriyor Sanki bir şey yapıyormuşuz gibi, o şeyin ne olduğunu bilmesem de."

Başını salladı. "Ben de öyleyim. Oturup beklemek ve bir değişiklik olmasını ummak mı? Bunu yeterince uzun süre yaptım."

"Bir de şirket meselesi var. O kadar da kötü değil." "Oh."

Kendisini işaret etti. "Bunun anlamı Ben mi?"

"Sen mi? Tam bir baş belası. Burun karıştıran ve horlayanı kastetmiştim. Onlar harikaydı. Partinin hayatı."

Kendine rağmen ağzı yukarı kalktı.

"Sanırım kocam olmak üzere olduğunuza göre sizi daha yakından tanımaya çalışmalıyım."

"Bu size kalmış," dedi. "Birbirleri hakkında hiçbir şey bilmeyen pek çok evli insan tanıyorum. Mesela benim ailem. Eminim babama annemin ne iş yaptığını sorsanız En sevdiği rengin ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmazdı. Göbek adı? En sevdiği yemek? Otuz yıldır evliler ve gerçek paraya bahse girerim ki size söyleyemez."

"Bu korkunç bir şey." Bu düşünce kalbini sızlattı.

"O ilgilenilmekten hoşlanıyor, o da ilgilenmeyi seviyor. Böyle olmasını hiç istemezdim."

"Lavanta," dedi.

"Ne?"

"Lavanta benim en sevdiğim renk," diye yanıtladı basitçe. "Ve açık olmak gerekirse, elbiseler ya da kurdeleler için kullandıkları renk değil. Yakın ama asla tam olarak doğru değil. Demek istediğim

Çalidan koparılmış bir lavanta dalının renginde. Bir gün-"

"Dul kaldığında," diyerek onun düşüncesini tamamladı.

"Evet, aynen öyle. Bir lavanta tarlam olsun istiyorum.

Dışarı çıkacağım

gün batımında oturup yazabilirim ve canım istemediğinde başka biriyle konuşmak zorunda kalmam."

"Göbek adın ne?"

"Hayır, hayır, hayır." Sinirli bir kahkaha attı.

"Söylememeyi tercih ederim."

"Artık yapmak zorundasın."

"Böyle bir şey yapmama gerek yok. Tahmin edebilirsiniz. Ama bunu kendi özgür irademle yapmayacağım."

"Mary?" diye cüret etti, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı.

Yüzünü buruşturdu. "Çok kolay ve sıradan. Hayır, tabii ki değil."

"Penelope, Mabel, Scarlet, Josephine," diye sıraladı.

"Hayır, hayır, hayır ve hayır."

Omuz silkti, hareketinde bir rahatsızlık belirtisi vardı. "En sevdiğin yemek?"

Bu çok kolaydı. "Ananas," diye paylaştı gururla. "Hiç denedin mi?"

"Tabii. Bir sürü."

Ayağı takıldı. "Çok derken neyi kastediyorsun?"

Ona şaşkın bir bakış attı. "Ananası çok yediğimi kastediyorum. Aynen dediğim gibi. Bunda büyütülecek ne var?"

"Beşten fazla mı?"

"Beş ananas mı? Öyle mi?" Kaşları gerildi. "Hawaii'ye üç kez gittim, ayrıca her otelde kahvaltı büfesi."

"Bu çok şok edici bir haber." Lizzy onun ne dediğini anlamaya çalıştı ama başaramadı. "Hawaii adalarına mı seyahat ettiniz?"

"Evet. Bir kez ailemle tatilde, bir kez üniversitedeyken ve bir kez de kız arkadaşımla."

Lizzy yetişemedi. "Kaç tane ananas yedin sen?"

Bir kahkaha attı. "Bu cevaplamayı hayal ettiğim en son soru olurdu sanırım."

"Burada nadir bulunurlar ve çok ama çok pahalıdırlar. Sekiz yıl önce bir Noel yemeğinde bir tanesinin tadına bakmıştım." Hüzünle içini çekti. "O tadı hiç unutmadım."

"Fark etmemiştim. Vay be. Bilseydim, zaman yolculuğu yapmak için cebime bir tane koyardım."

Han uzaktan göründü, Crown and Horns.

İç çekti. "Elimizi yüzümüzü yıkayacağız ve tek bir ananasın bile olmadığı çok sıkıcı bir akşam yemeği yiyeceğiz."

Handa, bekçi müşterilerin telaşından kızarmıştı. "İstediğim kadar odam yok," dedi. "Paylaşmak zorunda kalacaksınız. Çocuklar ahıra gidebilir. İki hanımefendi merdivenlerin üstündeki odaya, üç beyefendi koridorun sonundaki odaya gidebilir ve kardeşlerim de burada . . ." Sesinde alaycılıktan daha fazlası vardı. "Sen tavan arasını al."

"Başka bir şey olmadığına emin misin?" Lizzy kalbi midesine inerek nefes aldı.

"İki bayanla birlikte gitmek istemiyorsan, hayır. Merdivenlerin üstündeki oda." Hancı, Lizzy'nin teklifi kabul etmesini istercesine kaşlarını kaldırdı.

Ve haydutlar hakkında daha fazla gevezelik mi dinleyeyim? Lizzy başka bir şey yapmayı tercih ederdi. Tavan arasıydı.

Odalarına girdiklerinde, kadın kapıyı kavradı. destek için kapı çerçevesi. Camı kir ve pislikle kaplı tek bir penceresi olan dar bir alandı.

Eğimli çatının altında ise sarkık tek bir yatak vardı.

On İkinci Bölüm

Oda bir toz tavşanı alemini andırıyordu ama en azından çarşaflar temiz görünüyordu. Tuck, "Sanırım bu gece için iyi olacağız, ama hiçbir şeye dokunmanızı ya da yalamanızı tavsiye etmem," dedi ve seçtiği kelimelerden hemen pişmanlık duydu.

Lizzy gövdesini karıştırıyor, meşe palamudu arayan bir sincap gibi odaklanmıştı. Bir an için onun yorumunu tamamen kaçırmış gibi göründü ama sonra mırıldandı: "Peki nerede uyuyacaksın?"

Ses tonu biraz fazla rahattı.

Hiçbir şeyi kaçırmadı.

"Ben yerde zorlanırım." Tuck omuz silkerek kendi deri çantasını işaret etti. "Orada bir palto var. Ben idare ederim. Her zaman, her yerde uyuma konusunda uzmanımdır."

Takım arkadaşları onun bu özelliğini kıskanırdı; uçağa atarlardı ve o kalkıştan önce horlamaya başlardı. Sırrı basitti: Gözlerini kapatır, birkaç derin nefes alır ve Çocukluğundan bir sahne hayal ederdi. Genellikle, karla kaplı bir tarlada solmuş mısır kabuklarının sıralandığı ve birkaç çisentinin sessizce düştüğü Michigan kırsalını hayal ederdi. Hiçbir zaman

Bu görüntüyü kimseyle paylaşmadı; kulağa inandırıcı bir mutlu yer olamayacak kadar kasvetli geliyordu. Ama boşluk duygusu onu her zaman rahatlatmıştı, tedavi sırasında bile.

Ama şu anda, Lizzy'nin leke lekeli ahşabı incelerken yüzünü buruşturması tüm dikkatini ona vermesini

gerektiriyordu. "Bu zemin

Kraliçe Anne döneminden beri doğru dürüst fırçalanmamış gibi görünüyor."

"Merak etme. Rahat olmanı tercih ederim."

Ona doğru baktı. Bakışları bir zamanlar bildiği bir dil gibiydi ve onu tedirgin edici bir hisle baş başa bırakıyordu. Sanki yeterince konsantre olursa, gözlerinin ardındaki anlamı çözebilirmiş gibiydi.

"Aklında ne var?" Bir bukle alnına düşmüş, onunla alay ediyor, bir kenara fırçalanmak için yalvarıyordu.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Dudakları bir parça aralandı. "Sanırım öyle."

"Düşündüğün her şeye inanma, Cep Roketi." Bu lakap dilinden yuvarlandı. Ona böyle hitap etmek hoşuna gidiyordu.

Onunla ilgili çok fazla şeyden hoşlanıyordu. Birbirlerini uzun zamandır tanımıyorlardı ama şimdiden bir ritim tutturmuşlardı, tam olarak didişme sayılmayacak ama dansa daha yakın bir ileri geri. Adımları uydurmaya, melodiyi değiştirmeye devam ediyor, diğerini tepki vermeye ve uyum sağlamaya zorluyorlardı.

"Devam et o zaman. Anlat bana." Sesi gergindi, kopmak üzere olan bir gitar teli gibiydi.

"Çok güzel gözlerin var." Düşündüğü her şey bu değildi, hatta yakın bile değildi, ama şimdilik yeterli olduğunu hissetti.

"Hepsi bu mu?" Başını eğdi, ses tonunda alttan alta bir şaşkınlık vardı.

Gülüşü onu şaşırttı, ses küçük odayı dolduruyordu. "Daha ne istiyorsun?"

"Beyefendilerin gözlerime iltifat etmesi adettendir," diye sertçe gözlemledi. "Görünüşe göre sizin cinsiyetinizin elbiseme hayran olmadan ya da başarılarımı sorgulamadan önce takıldığı o güzel şeylerden biri."

"Bana basit olduğumu mu söylüyorsun?" Sahte bir suçlamayla göğsünü sıktı.

"Biraz önce yüzünüzde oldukça ilginç bir ifade vardı ve buna eşlik edecek ilginç bir düşünce olup olmadığını merak ettim." Kolundaki bir toz zerresini silkeledi. "Ama ne yazık ki

bu fikir tamamen." Donuk ses tonuna rağmen, iltifat ettiği için onu reddettiği o güzel gözler parlıyordu muziplikle parlıyordu.

Oyun hâlâ devam ediyordu. Dürtüyor ve onun da karşılık verip vermeyeceğini görüyordu.

Sorun şu ki, eğer böyle devam ederse, adam dürtmekten çok daha fazlasını yapmak isteyecekti. Daha önce hiç bir kadını

Ona bu şekilde kıcını uzattı; uzaktan gözdağı vermiyor ya da etkilemeye çalışmıyordu.

"Tamam, iyi, bana bir şans daha ver." Sesini alçak bir mırıltıya düşürerek eğildi. "Peki ya buna ne dersin? ? Gülümsediğinde gözlerin ay gibi görünüyor, küçük hilal gözleri."

Sanki isteksiz bir gülümsemeyle savaşıyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Hokeyi şiire değişmemen gerektiği konusunda daha önceki iddiamın hâlâ arkasındayım."

"Şair olmayabilirim ama senin için yerde yatmaya hazırım. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu daha çok kendi bencil nedenlerim için."

"Affedersiniz?" Isırdı, tıpkı onun bildiği gibi. Ona iki puan.

"Söylemeli miyim bilmiyorum ama dürüst olmalıyım, değil mi?" Omuz silkmek için acele etmedi.

Kendine rağmen merakla eğildi. "Biraz battaniye düşkünü gibi görünüyorsun."

"Bir ne!" Sesine gerçek bir öfke karıştı.

"Bütün battaniyeleri çalan türden bir insan."

"Bilmen gerekiyorsa, çoğunu geceleri tekmeleyip atıyorum. Çok sıcak oluyor, benimki hariç ..." Gözlerini kırpıştırarak devam etti. "Boş ver. Bunu söylediğimi unut."

Hiç şansın yok.

"Devam et," dedi.

"Elimi yüzümü yıkamalıyım. Yolda uzun bir gün geçirdik. Ve yarın bir tane daha var." Bir süre kıpırdandıktan sonra Ellerini birbirine kenetledi. "Ben de acıkmaya başladım. Aşağıda peynir ve ekmek olmalı."

"Elizabeth Wooddash, konuyu değiştirmeye kalkma. Düşünceni bitir - ... hariç."

"Oh, iyi. Bu sadece biraz saçmalık. Canavarlar için ayaklarımı kapalı tutuyorum." Sözleri bir anda döküldü

nefes nefese. Onun boş bakışlarını fark edince duraksadı. "Canavarları biliyorsun, değil mi?"

Ağzının kenarları seğırdi. "Üzülerek söylüyorum ki hiçbirleriyle ilk isim bazında bir ilişkim yok."

Omuzları sertleşti. "Yedi yaşımdayım ve canavarların gerçekten var olmadığının ve böyle bir düşüncenin saçma olduğunun farkındayım. Yine de uyuduğumda ayaklarımdan emin olmalıyım.

Biri nemli parmağıyla ayağıma dokunmaya kalkışmasın diye örtülü kalsın." Vücudunda gözle görülür bir ürperti dalgalandı.

"Anlıyorum, yani etrafta gizlenen bir canavar varsa, zamanını bu şekilde mi geçirmek isteyecek? Çıplaklığını gıdıklayarak ayak?"

"Maalesef, evet." Burnunu kırıştırdı. Adam Bu ifadeyi iyi tanımaya başlamıştı ve kaşlarının arasında beliren iki küçük çizgi onun iyi arkadaşlar da.

"İçiniz rahat olsun. Ben buradaysam, canavar falan olmaz. Bırak o ayaklar uçsun."

"Bundan pek emin değilim." Gözleri kısıldı, bir derinliklerinde gizlenen bir meydan okuma. "Horlayan bir tipe benziyorsun. Bu onları çekebilir."

"Nasıl anladın?" Onunla antrenman yapmak kolay ve rahattı. Uzun zamandır olmadığı kadar kendisi gibi hissetmesini sağlıyordu. Tuhaf.

"Horlamaya başlayacaksın ve eminim ki yaratık sanki onu çağırıyormuşsun gibi sana yaklaşacak."

"Halkının şarkısını söyleyerek mi?" Kadın bilgece başını salladı.

"Bak ne diyeceğim. Canavarlarla savaşıyorsanız suya ve yiyeceğe ihtiyacınız var. Ben aşağı inip bize yemek getireyim." O

Georgie'nin ona verdiği birkaç bozuk parayı çıkardı. "Bu parayı kazanmamış olmak hoşuma gitmiyor."

"Bunun için endişelenmeyin." Lizzy gerçekçiydi.

"Georgie paranın içinde doğan her insan gibi. Paranın değerini başkalarının görebileceği şekilde görmüyor."

"Zengin olarak doğmadınız mı?"

"Oh, öyleydim. Ailem saygın bir ailedir. Ama babam öldükten sonra, annem yeniden evlenmeden önce durumumuz daha da kötüleşti. Mali durumun kötü olduğu o aylar bende bir etki bıraktı. Ve ben bunu duymaya alıştım.

Bekâr kaldığım her gün, kardeşime aktarılabilecek kaynakları tükettiğim bir başka gündür."

"Ailen sana değer veriyor, değil mi?" Böylesine tuhaf, alingan bir çocuğa sahip oldukları için heyecanlanmayan bir ebeveyn düşünemiyordu.

"Ailem bana hiç değer vermiyor değil. Eminim annem de kendi çapında bana değer veriyordur. Sadece beni hiç olduğum gibi görmedi. Bunu yapabileceğinden emin değilim.

o." Lizzy'nin sesi yumuşadı, içine hüznü bir nota sızdı.

"Hayatım boyunca ben bendim, şu an karşınızda duran ben. Yine de bana her bakışında, sanki başka bir şeyi geri yansıtıyormuşum gibi, olmayan bir şeyi ölçüldüğünde, bu temelde bir şekilde eksiktir.

"Lütfen bana öyle bakmayın; bu kötü hissedilecek ya da üzülecek bir şey değil. Bu benim hayatım. Ve artık bunun bir önemi yok,

Çünkü yakında görecekleş şey parmağımdaki yüzük olacak ve biz evlenmiş olacağız." Yüzü kızardı. "Olamaz. Yüzükler! I Biraz ihtiyacımız olacağını tamamen unutmuşum."

"Merak etmeyin. Kuzenin hatırladı. Onları aldım. saklamak için depoladı." Sadece birkaç gün içinde, Lizzy'nin parmağına altın bir bant takacak ve onları bağlayacaktı. üzerinde durmak istemediği bir şekilde bir araya geldi. Bu düşünceleri bir kenara itmek ve güncel, daha az-karmaşık pratiklikler. "Ne yemek istersin? Güveç gibi bir şey mi?"

"Evet, ama sadece kuzu eti olursa."

"Tamam. Bu özel bir şey."

"Evet." Çenesini kaldırdı. "Neyi sevdiğimi biliyorum."

Alt kata ve hanın avlusuna doğru ilerlerken kadının sözleri zihninde yankılandı. Pompa sapı avucunun altında serindi, nemli metal o aşağı yukarı hareket ettirdikçe boyun eğmiyordu. Bir hafta önce, asla Kendini burada, arabasız ve at arabalarıyla dolu bir dünyada su pompalarken, pantolon ve çizme giyerken hayal etti. Gri bir eşofman ve bir çift kaydırak için çok şey verebilirdi.

Ama burada strese ya da endişeye yer yoktu; elindeki göreve, yani her anı atlatmaya odaklanmak zorundaydı.

Düşünceleri tekrar Lizzy'ye ve onun sözlerindeki kesinliğe kaydı: Neyi sevdiğimi biliyorum. En azından ona güvenebilirdi, onun özünden yayılan beklenmedik güce güvenebilirdi.

Bu kesinlik yatakta nasıl olurdu?

Görüntüler zihninde çalkalanıyordu: Lizzy gür saçlarını savurmuş, eteklerini beline kadar sıyırmış, onun üzerine binmiş ve sertliğine gömülmüştü. Acaba Sırtını eğip kalçalarını döndürerek mi?

Ya da belki de kontrolü bırakmak isteyecek, onun saçlarını sıkıca kavramasına ve dizlerinin üzerine çökmesine ihtiyaç duyacaktı.

Zayıflıktan değil, güvenden -zevk vermeye ve almaya teslim olmaktan gelen özgürleşmeye doğru.

Ani bir sıçrama onu gerçekliğe geri döndürdü ve iki gerçeği aynı anda fark etti. Birincisi, zaten dolu olan bir kovaya su pompalıyor ve ayaklarının dibinde bir su birikintisi oluşturuyordu, ve ikincisi, o sertti.

Hay sikeyim. Hadi ama. O azgın bir ergen değildi. Kendini toparlaması gerekiyordu.

Kovayı kaptı ve önünde tuttu, etrafına bakıyordu. Görünürde kimse yoktu ama bu izlemedikleri anlamına gelmiyordu. Bobby Orr'un 1970-71 sezonundaki 37 gol ve 102 asisti ya da Wayne Gretzky'nin 50 maçta 39 golü gibi bazı eski hokey istatistiklerini gözden geçirdi.

Dişlerini sıkarak ve ereksiyonunun yatışmasını dileyerek hana girdi. Hancı ile yaptığı kısa bir konuşma üç konuda bilgi verdi:

1. Güveçte tavşan vardı, kuzu değil.
2. Adam Amerikan aksanını anlamakta çok zorlanıyordu.
3. Biftek ve böbrek turtası kulağa o kadar da hoş gelmiyordu, o yüzden tavuk seçeneğini tercih etti. Umarım bu ona uyar.

Bekçinin çocuklarından biri kovayı alıp suyu iki bardağa aktarıırken, o da yiyecekleri bekledi.

"Affedersiniz." Arkasında, boyalı dudaklarını bilmiş bir gülümsemeyle büzmüş kuzguni saçlı bir kadın bulmak için döndü. "Bana bir içki borçlusunuz, efendim."

Başka biriyle konuşmadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Sanırım beni yanlış anladınız."

"Sizi fark ettiğimde şarabımdan bir yudum almak üzereydim. Korkarım bardağımı hemen döktüm."

"Özür dilerim." Başını iki yana salladı. "Ne?"

Boyuna bakılırsa dudakları neredeyse adamın kulağına değecekti ki, "Seni baştan çıkarmaya çalışıyorum," diye fısıldadı. Bu kabul edilebilir mi?"

"Ah." Kırmızı elbisesi. Makyajı. Onun baştan çıkarıcı aurası. Hepsi yerli yerine oturmuştu. Tanrım, dikkati dağılmıştı. "Sen çalışan bir kızsın."

"Çok mu çalışıyorsun?"

"Ben senin hedef pazarın değilim." Tepsiye uzandı iki tavuklu börek ve su sipariş etti. "Benim de gidip birine yemek getirmem gerekiyor ama iyi şanslar."

"Oh, buna ihtiyacım olmayacak. Köşedeki deniz subayı birkaç dakikadır bana inek gözleriyle bakıyor ama sen daha yakışıklıydın." Turtalara bir göz attı. "Sende bir kadın seni mi bekliyor?"

"İstiyorum," dedi basitçe. Ve bu doğrudu. İstiyordu.
"Birkaç gün içinde evleneceğiz."

Başını öne eğdi. "Şanslı değil mi?" "Bunu
ona sormalısınız."

"Komik birisin, Yankee Doodle. Bu hoşuma gitti. Bu gece
ikinizin de canı sıkılırsa bana haber verin. Partinize
katılabilirim. Tahminimce güzel bir partiniz var." Ve alaycı
bir reverans yaptıktan sonra uzaklaştı.

Bir kadınla birlikte olmayalı bir dakika olmuştu. Ve
en az bir yıl. Bir keşişin varoluşu için çabaladığından değil,
daha ziyade hayatını takım arkadaşlarının çok etkili bir
şekilde idare ettiği şekilde bölümlere ayırmak için
mücadele ettiğinden.

Kendini rakipleri incelemeye, sıkı antrenmanlara ve sürekli
çalışmaya adanması, bir ilişkiye yatırım yapmak için çok az
yer bıraktı. Ara sıra yaşadığı yalnızlık nöbetlerine rağmen
işini severdi. Daha eğlenceli bir şey yoktu.

Ama şimdi buradaydı. Austin arenasından iki yüz yıldan
fazla uzakta. Takım arkadaşlarından. Rutininden.
Buzdan.

Çatı katının kapısının önünde durdu, kolları yemek
tepsisiyle doluydu, Lizzy'yi ürkütmeden ya da bir şey
düşürmeden varlığını nasıl haber vereceğinden emin
değildi. Kapıyı tekmelemek çok agresif bir hareketti.

Sanki düşüncelerini okumuş gibi kapı açıldı ve Lizzy'nin
diğer tarafta durduğu görüldü.

"Seni duydum," dedi basitçe. Saçları omuzlarına
dökülmüştü ve yüzü pembeydi. Kadın
elbisesini çıkarmış ve uzun beyaz bir gecelik giymişti.

"Su için teşekkür ederim," dedi ve bardakları aldı.
ondan. "Çok yorgunum. Ve çok açım. Hangisini daha çok
istediğime karar veremiyorum, yemek mi yoksa uyumak
mı?"

"Bu tavuklu turtalar çok güzel kokuyor." Onları masanın
üzerine koydu.

köşedeki masa. "Bir tane ye ve sonra yatabilirsin. Yarın boş
bir şekilde otobüse binmek istemezsin.
mide."

"Kesinlikle değil." Daha genç görünüyordu - hayır, öyle değildi, sadece daha savunmasızdı. Onu uyumaya hazır görmek kadar basit bir şeyin, sanki birbirlerine daha yakınmışlar gibi hissettirmesi tuhaftı. yeni bir eşiği geçiyoruz.

Sessizce yediler. Şakalaşmak için çok yorgundular, ama aynı zamanda, pencerenin dışında alacakaranlık geceye dönerken ve o Tek lamba, yatağın odayı doldurduğunu ve gölgelerle aynı oranda büyüdüğünü hissetti. Çabucak elini yüzünü yıkadı, burada diş macununun toz halinde olmasına hâlâ alışamamıştı. Yine de şikâyet etmemek daha iyiydi, çünkü en azından temiz dişleri vardı.

Woodlands.

Bulaşıkları temizledi ve aşağıya getirdi. Memur ve kırmızılı kadın gitmişti. Odaya döndüğünde Lizzy yatakta doğrulmuş oturuyordu. Gece havasında bir serinlik vardı ve Lizzy'nin meme uçlarının sertleştiğini görebiliyordu. Başka bir şey düşünmek zordu.

"Rahat mısınız?" diye sordu, eli lambanın yanında, yumuşak ışığı söndürmeye hazır bir şekilde geziniyordu.

Yer değiştirdi, yatak altında gıcırdadı. "Yatak bir bulut değil ama iş görür."

"Şimdi ışığı söndüreceğim, Lizzy." Alttaki düğmeyi çevirdi, fitil yağın içine doğru alçaldı. Oda karanlığa gömüldü.

"Bay Taylor." Sesi yumuşaktı, neredeyse tereddütlüydü. "Yerde uyumak zorunda değilsiniz."

Ses tonunu eşit tutmak zorundaydı. "Sorun yok."

"Bay Taylor?" Aralarında bir anlık sessizlik oldu.

"Yatakta uyuyabileceğinizi söylesem ne dersiniz?"

Ağzı kurudu. "Kibar olduğunuzu söyleyebilirim ama sorun değil, gerçekten."

"Ya ısrar edersem?" diye sordu.

Bunun bir meydan okuma mı, davet mi, yoksa ikisi birden mi olduğunu bilmiyordu. "O zaman bana Tuck ya da Tucker deseniz iyi olur."

"Neden bu kadar önemli?"

"Bana her Bay Taylor dediğinizde kendimi babam gibi hissediyorum," dedi usulca. "Kendim olmayı tercih ederim."

"Pekâlâ, Tucker." Çarşaf lar usulca hışırdadı. "Bana katılabilirsin."

"Seninle baş aşağı uyuyabilirim."

"Yani yüzün ayaklarımın yanında mı olacak?"

Yumuşak bir kıkırdama duyuldu. "Canavarları uzak tutmak için daha iyi, değil mi?"

"Ama o zaman ayakların yüzümün yanında olurdu." "Bu doğru," diye kabul etti.

"Birlikte üç gün daha seyahat edecek olan nişanlı yetişkinler gibi yan yana uyuyamaz mıyız?" Bir not Pratiklik ses tonuna girmiş, yorgunluğun arasından süzülüyordu.

"Tamam o zaman." Ceketinin düğmelerini teker teker açtı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ceketimi çıkarıyorum," diye cevap verdi sakince, ellerinin yavaş ve amaçlı hareketine devam ederek.

"Tamamen giyinik kalacağınıza inanıyorum?" Sözlerinde bir miktar ihtiyat vardı.

"Yerde uyuyabileceğimi söyledim zaten."

"Sadece giyinmiş olacağınıza dair güvence istiyorum."

"Pekâlâ, pekâlâ. Kıyafetlerimi çıkarmayacağım. Sadece eksi ceket," diye açıkladıktan sonra onun yanındaki yatağa uzandı. Dar şilte onu yatağa sarılmaya zorladı.

Temastan kaçınmak için kenara. Vücutlarını ayıran hava statik elektrik gibi yüklenmişti.

"Dört günlük yolculuğun ardından, kendimizi hala bir yatağı paylaşmak zorunda bulmamız mümkün ara sıra."

Sabununun kokusunu alabiliyordu. Tanıdığı ama ne olduğunu çıkaramadığı bir çiçek ve biberiye gibi tanıdık ama baharatlı bir şeydi. "Sabun kokusunun ne olduğunu düşünmemiştim.

Sıradaki." Ellerini karnının üzerinde birleştirip sıkıca kavradı. Sanki Nora'nın eskiden oynadığı oyunu oynuyormuş gibi hissetti.

Ortaokulda ona yaptırdıkları: Tüy gibi hafif, tahta gibi sert.

Nasıl uyuyacaktı? Vücudundaki her bir hücre tetikte ve hazırdaydı. Onun mısır tarlası görselleştirmesi ulaşılabilir görünüyordu. Onun ne yaptığını merak etmeye çok odaklanmıştı. Yakınlık onu da etkiledi mi?

Yatağında kadınlar vardı. Ama hiç böyle olmamıştı. Garip bir nedenden ötürü, onun orada, bu kadar yakın ve tamamen sınırların dışında olduğunu bilmek daha sıcaktı. Eğer onun yanağına dokunacak olursa, bu, elbisesini yukarı itmekle, elini onun ayrılmış kalçalarının altından kaydırmakla aynı amacı taşıyacaktı.

Aleti sarsıldı, sıcaklıkla dolup taşı. Kahretsin. Neden onun geceliğini düşünüyordu ki? Nasıl bu kadar çok şey sakladığını. Neredeyse onu bir hediye gibi sarmıştı. Her bir düğmeyi açmanın ne kadar yavaş olacağını hayal etmek.

Küçük ödül

Her başarılı olduğunda, kremsi teni bir kez daha parlıyordu. Muhtemelen o kadar yumuşak, o kadar sıcak, o kadar sikiciydi ki-

"İyi misin?" Kadının fısıltısı, sanki yakalanmış gibi irkilmesine neden oldu.

Boğazını temizledi, sesinin kısık çıkmaması için hangi tanrı dinlemek isterse ona dua etti. "Uykuya dalıyorum-Neden?"

Durakladı. "Boş ver." "Anlat bana."

"Seni kötü hissettirmek istemem."

Kahretsin. Paniğe kapıldı. Sertleştiğini hissetmedi, değil mi?

"Gerçekten sertleşmişsin."

Tanrım, öyle.

"Özür dilerim." Başka ne diyebilirdi ki? İtiraf edebilirdi. Ereksiyon olur.

"Vücudunuzun gerginliğini algılıyorum. Endişelenmenize gerek yok. Herhangi bir fiziksel temastan kaçınacağım," diyerek sakın ve soğukkanlı bir tavırla onu rahatlatmıştı.

Farkına varıldığında rahatlatma şaşkınlıkla karıştı. Lizzy onun ereksiyonundan hiç bahsetmiyordu. O verdi

zihinsel bir sarsıntı geçirdi.

"Rahatladım," diye mırıldandı, adrenalinin etkisi geçince omuzları gevşedi. "Onurum için endişeleniyordum."

"Bunu söylemem gerekmiyor mu?" Sözlerinde uykulu bir eğlence vardı.

"Lizzy." Sesi ciddileşti, bakışları karanlığa rağmen yoğunlaştı. Umurunda değildi. Ciddi olduğunu bilmesine ihtiyacı vardı. "Benim için endişelenmene hiç gerek yok."

On Üçüncü Bölüm

Lizzy'nin göz kapakları ağırlaştı ve uykunun kalıcı bulanıklığını üzerinden atmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Tam olarak ne zaman daldı mı? Hatırlayamıyordu. Bütün gece uyanık kalmaya karar vermemiş miydi?

Yanındaki sıcak ve inkar edilemez erkeksi adam? Tuck'a doğru bir bakış atma riskini göze aldı ama adam kıpırdamadı, yüzünün güçlü hatları uykunun verdiği huzurla yumuşamıştı. Göğsünün sabit bir şekilde inip kalkması onu büyüledi ve Nefes alışını onunkine uyduruyordu. Demek çiftlerin yaptığı buydu. Birlikte yatağa girdiler, vücutları gelişigüzel yakınlığa ve bu uykulu yakınlığa teslim oldular.

Hayır, kesinlikle çok daha güçlü aktiviteler yapıyorlardı ve daha az kıyafetle. Birbirine dolanmış uzuvlar ve birbirine bastırılmış çıplak tenin görüntüsü, Tuck'ın sert formuna sıkıca sokulmuş, kolunu sahiplenici bir şekilde üzerine örtmüş, onu yakın tutarken, sıcak nefesleri saçlarının arasından fısıldarken, pozisyonunun keskin bir şekilde farkına vardığında içinden bir ürperti geçirdi. Nasıl olmuştu da

böyle mi bitecekti? Kadın uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu geri çekerken kısık bir inilti çıkardı, tutuşundan vazgeçmek istemiyordu.

Birdenbire, üzerine doğru gelen sert bir baskının farkına vardı.

Bacağının yan tarafını ısrarla uyluğunun üst kısmına doğru

itti. Yanakları ani bir sıcaklıkla kızardı. Bu ... şey, oydu.

Bir erkekle bir kadın arasında cinsel ilişkinin nasıl gerçekleştiğinin temellerini anlıyordu. O görmüştü Ülkedeki çiftlik hayvanları. Ve balolarda ve çeşitli Sosyal etkinliklerde, yeni evli arkadaşlarıyla dalga geçilir ya da yeni gururlarıyla ipuçları verirlerdi. On dokuz yaşındayken, söylentilerden oluşan bir listeyle Georgie'ye yaklaşmış, Georgie de ona tüm zina sürecini açık bir dille anlatmıştı. Kulağa utanç verici, yapışkan ve istilacı gelmişti.

Ama bu?

Lizzy kendini tamamen hareketsiz tuttu. Bu hiçbir şeye benzemiyordu.

o şeyler. Utanç verici bile değildi, bu bir sürprizdi ve daha fazlasını keşfetmek, bilinmeyene dalmak için beklenmedik bir özlem duyuyordu. Ya elleri vücudunun başka yerlerinde dolaşsaydı? Ya vücudunun hatlarını

Göğüs kafesinin üzerinde, iri ve sert elleriyle göğüslerini okşarken?

Meme uçları bu düşünceyle gerildi. Başparmağıyla her birinin etrafında daireler çizerek onları kızdıracak mıydı? uçlarına nazikçe baskı uygulamadan önce, tıpkı bazen banyoda yaptığı gibi sıcaklık ve sıvı rahatlığı? Durakladı, hâlâ utancın onu yakalayıp bulmasını bekliyordu.

Ya da endişelenmek.

Bütün bu olay onu mahvedebilirdi. Ve yine de hiçbir şey gelmedi.

Eğer bu, aynı yatağı paylaşmalarına izin verilen kadın ve erkeklerin doğal yoluysa, o zaman eğlenmeye hazırды. Ama söz konusu adam Tucker Taylor ise.

Sanki bir işaretmiş gibi, ağırlığını kaydırdı. Kadın durduramadan, adam onu yarı yarıya yuvarlamıştı. Aşağı bakarken, saçları

yüzlerini çerçeveleyen bir perde oluşturdu. Başlangıçta uykulu olan gözleri keskin bir şekilde odaklandı, ani yoğunlukları

ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Aynı anda üç şeyin farkına vardı. Birincisi, Tuck'ın bir gözünün solunda küçük bir ben

vardı, bakışlarında küçük bir noktalama işareti.

İkincisi, onu öpmek için ani ve tarif edilemez bir istek duydu. Üçüncüsü, o iri ve sert eller kadının sırtını kavırıyor, onu adama karşı sıkıca tutuyordu. Ve sertliğin ipucu daha önce hissetmişti? Şimdi ön ve merkezdeydi, uyluklarının arasındaki yumuşaklığa doğru bastırıyordu.

"Neler oluyor?" dedi kabaca. "Nereden çıktın sen?"

Kıpırdanmaya ya da en azından göğüslerini adamın göğsünden çıkarmaya çalıştı ama sadece daha fazla sokulmayı başardı.

Sıkıca yerinde duruyordu, çünkü elini bırakmıyordu.

"Yatağın benim tarafımdan geldim," diye mırıldandı,

Ne kadar çok hareket ederse o kadar çok sallandığını fark etti.

onun ... onun ... heyecanına karşı. "Uyandım ve sen beni tutuyordun ve bir sonraki bilinçli düşüncemden önce, sen beni üstüne çekti."

"Muhtemel bir hikâye." Yarım bir sırıtışı vardı ama gözleri ciddiydi. "Kritik bir gerçek dışında. Ben sarılacak tiplerden değilim."

"Ha! Bunu ahtapot kollarına söyle."

"Ben ciddiyim. Eski kız arkadaşlarım onlara yeterince sarılmadığımdan şikayet ediyor."

Eski sevgililer hakkında tek kelime duymak istemiyordu. Bu fikir, ısırgan otu tarlasında yuvarlanmak gibi geldi. Ve o değildi

Şu anda bu kadar riskli bir pozisyonda olmalarının nedeni oymuş gibi davranmasını sağlayacaktı.

"Bırak beni." Kadın itti, ama adam hemen konuştuğunda onu serbest bıraktı. Bu, kızın amaçlanandan daha büyük bir güçle uçuğu anlamına geliyordu. yataktan düştü ve hüzünlü bir gümbürtüyle döşeme tahtalarının üzerine indi.

Harika. Şimdi aşağıdaki odalardaki insanlar onun kirli bir Bristol hanında aşk kongresi yapacak bir tip olduğunu düşüneceklerdi.

"Tanrım, Lizzy. İyi misin?" Bir anda onun yanındaydı. O anda adamın burnunu çimdiklememek için tüm gücünü kullandı. "Gururum bedenimden daha çok yaralandı," diye

cevap verdi
stiffly. "Şimdi eğer sakıncası yoksa, sizden

Kendinizi yerleştirin ki giyinmek için yalnız kalabileyim."

"Nasıl yer?" Kaşlarını attı.

"Lütfen hazırlanın efendim." Dişlerini sıktı. "Ve sonra kendiniz ıkın."

"Bana neden kızgınsın?"

Kalası zonkluyordu ve aklını başına toplamak için zamana ihtiyaı vardı. "Kızgın değilim Bay Taylor, sadece bir dakika istiyorum. Sizinle birlikte olmaktan zevk duymayacağım bir an."

"Ben istemedim ..." Kendini tuttu, bir sonraki söyleyeceği şeyi yutkunarak geri çekti. "Peki. Yapmam gerekeni yapacağım ve sonra yolunuzdan ekileceğim."

Yarım saat sonra hanın dışında arabayı bekliyorlardı.

Lizzy yine zorlu bir gün olacağından emindi, Tuck'ın kasları ve kollarıyla ilgili anılar ve onun geniş, sağlam kollarının üzerine kaldırılmış olma hissi, zihnini sürekli meşgul eden düşüncelerle daha da rahatsız edici hale geldi.

vücudu. Uzanmanın, dokunmanın, okşamanın ve keşfetmenin nasıl bir his olabileceğini düşünmek bile aklından kötü düşüncelerin geçmesine neden oluyordu. Ve şu anda sadece iki adım ötede duruyor olmasının yararsız gerçeği, bu düşünceleri daha da artırdı.

Bu düşüncelerin yoğunluğu.

Burun karıştıran deniz subayı, horoz gibi kasılarak ve yanında kırmızı elbiseli çarpıcı bir kadınla birlikte ortaya ıktı.

Elbisesi alışıl gelmişin dışında güzeldi ama tamamen unutulmazdı. Yanından geçerken parmaklarını Tuck'a doğru salladı ve "Günaydın Amerika," diye mırıldandı.

Tuck o kadınla ne zaman tanışmıştı? Lizzy'nin içine bir kurt dğt. Hiçbir zaman bir erkeği sahiplendiğini hissetmemiş, kadın arkadaşlarının arkadaşlığını tercih etmişti. Bu yeni duygu dikkat çekiciydi ve Hoş karşılanmamıştı, belki de onu kurtardıktan sonraki koruma içgüdüsünden kaynaklanıyordu. Ve eğer diğer kadının bilmiş bakışları karşısında kendini telaşlı bulduysa, bunu ona atfedebiliriz

evinden çok uzaktaydı. Duyguları kesinlikle çok yüksekti.

Otobüse bindiler ve o da zihninde dönüp duran kafa karıştırıcı düşünceleri maskeleyerek için kendini uyuşukluğa zorladı. Öylene kadar bir daha kıpırdamadı.

Cotswolds'a vardıklarında arabacı Tree by the Hill olarak bilinen bir köyde mola verdi. Lizzy hangi ağaç ya da hangi tepe olduğunu anlayamadı, çünkü manzara birçok ağaçla doluydu. Atlar sulanırken, ilgisini çeken bir dükkâna girme fırsatını yakaladı: Tepe Kitapçıları. Ne kadar da ideal. Bir kitap satın almak ona, Tuck'ın ona bir kez daha ulaşım ulaşmayacağını düşünerek yatakta dönüp durmasını gerektirmeyen bir akşam aktivitesi sağlayacaktı.

Tuck, kızın bir şey yapmadığını anlayacak kadar sağduyuluydu.

yakın olmasını istedi, posta arabasının yanında durup şoförün yeni yolcular için çuvaları yüklemesini izledi.

Lizzy mekâna adım attığında tepesinde bir zil çınladı, gözleri loşluğa alışmaya çalışıyordu. Burası mükemmeldi - hayran olduğu türden, karmakarışık bir kitapçı. aşırı dolu kitaplıklar ve eski kağıt kokusu. Toz motifleri bir ışık huzmesi içinde dans ederek dikkatini ince bir Önündeki çantada at yetiştiriciliği üzerine yeşil bir cilt vardı.

Alışılmadık bir konu. Düşüncesizce uzanıp kitabı açtı ve hemen kapağını kapattı. Kitabın içindeki resimler kesinlikle atlara ait değildi. Dolgun kalçalarını kralın önünde uygunsuz bir şekilde yaymış bir kadın ve ve bir adam aralarında diz çökmüş, yüzü kadının en mahrem yerine gömülmüştü. Onu öpüyordu. İşte orada.

Tekrar baktı. Kadının başı geriye atılmıştı, gözleri kapalıydı ama ağzı dua ya da vecd içinde açılmıştı -Belki de ikisi birden. Lizzy etrafına bakındı ama dükkândaki diğer tek kişi tezgâhın arkasında uyuklayan yaşlı bir adamdı.

karşı. Dudağının içini ısırdı ve başka bir sayfaya geçti. Ve başka bir sayfaya. Ve bir başkasına. Yüce Tanrım. Canlı bir hayal gücü vardı ama bunların hiçbirini hayal etmemişti.

Bu bir yayınevi kazası mıydı? Yoksa bütün bir dünya kirli kitaplardan mı oluşuyordu?

Saygınlık mı? Sebep ne olursa olsun, bunun için hiçbir şey yoktu. Bu kitabı satın almak zorunda kalacaktı. En azından Tuck'ın zaten bildiği şeyleri anlamayı hak ediyordu, erkeklerin ve kadınların yaptığı sayısız aktiviteyi karanlıkta tek başlarına gerçekleştirdiler. Durakladı.

Ya da gün içinde.

Onun zihninde mahremiyet, anladığı şekliyle, gizli ve sessizdi; lambalar sönüp ev sakinleri uykuya daldığında gerçekleşen bir şeydi. Ama ne saçmalık. İnsanlar bu tür şeyleri canları ne zaman isterse o zaman yapmalıdırlar, tabii eğer uygun bir ortamları ve istekli bir arkadaşları varsa.

İşte buradaydı, artık bir çocuk değildi ve hatta yeşil bir kız bile değildi.

Bir ayağı kız kuruluğunda olan bir kadındı ve hiçbir şey bilmiyordu. Kulaklarından görünmez alevler fışkırıyordu. Bir şeyleri anlamamaktan nefret ederdi. Ve bu yüzden bir daha bir an daha.

Ama öne çıkıp bu unvanı satın alamazdı.

Ya satıcı fiyatı kontrol etmek için açıtsa? Yapılacak en iyi şey, parasını bir çözüm olarak kullanmaktı. O

Percy adında daha önce hiç duymadığı bir şairin Şeylerin Mevcut Durumu Üzerine Şiirsel Bir Deneme adlı broşürünü eline geçirdi.

Bysshe Shelley ve ardından William Wordsworth'un popüler Göller Rehberi. Mükemmel. Uygun bir şekilde donuk ve çatışmasız. Sözde atı yerleştirdi-

Üreme kitabını yığının en altına koydu ve ödeme için dükkân sahibine doğru ilerledi.

Kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki tezgâhın arkasındaki beyefendinin buna uyanacağını düşündü. Ama sonunda, adamın uyanması için boğazını epeyce temizlemesi, iki kibarca "yoo-hoos" demesi ve bir sürü takla atması gerekti.

Kitapçı esnedi, uykulu gözlerle başlıklara baktı ve "On şilin," diye mırıldandı.

Adam daha aklını başına toplayamadan, kadın ödemeyi

yapmış ve kapıdan çıkmış, sert ve hızlı adımlarla arabaya doğru yürüyordu.

"Ne oldu?" Tuck döner dönmez sordu. "İlginç bir şey yok." Lizzy bakışlarını kaçırdı. Neden bu kadar Sırrını açıklayacak mıydı? Bu onu ilgilendirmezdi. Ama ... bilgili birine benziyordu ve kadın sevişme işi hakkında bilgi edinmek istiyordu. Kadın çaresizce kıpırdanma dürtüsüyle savaştı, ama gerginlik, çok sıkı akort edilmiş arp telleri gibi içinde uğuldadı.

Bir süre sonra, "Bir konuda heyecanlı ya da suçluluk duyuyorsun," diye gözlemledi. "Ve bu beni meraklandırıyor mu yoksa geriyor mu emin değilim."

Yanağının içini kemirdi. Onu nasıl bu kadar kolay okuyabiliyordu? Çoğu gün sanki bir görünmezlik pelerinine sarılmış gibi yaşıyordu. Kimse onun ne olduğunu anlayamazdı.

Düşünüyordu ya da ruh halini çözecek kadar dikkatli bakıyordu.

Yine de Tuck bunu iki saniyelik bir bakışla yapmıştı.

"Bir şey buldum ve bunun eğitimimi ilerletmek açısından çok faydalı olacağına inanıyorum. Ve sizin bilgili olduğunuz bir konuda."

"Bu pek olası değil. Hokey henüz bir şey değil ve sen de buzla ya da patenle pek ilgili görünmüyorsun."

"Bu samimiyetle ilgili."

"Bekle." İki kez baktı. "Sen diyorsun ki .. . ?"

"Yakın ilişkilerle ilgili bir araştırma rehberine yeni sahip oldum."

"Ne gibi? Seks kitabı gibi mi?"

Parmağını adamın dudaklarına götürdü. "Burada tartışmayalım, teşekkürler. Bu konuya bu gece Birmingham'daki handa tekrar döneceğiz."

Posta arabası öncekinden daha da doluydu ve Lizzy sıkılmış yüzleri zar zor fark etti. Gecenin varış noktası olan Kraliçe'nin Keçisi'ne vardıklarında, sanki her şey daha hızlı hareket ederdi. Yıkanmak. Yemek. Ve sanki zaman bir önceki geceden bugüne atlamış gibiydi. Kitabının yanında olması dışında.

"Büyük sürprizi açıklamaya hazır mısınız?" Tuck masanın yanındaki sandalyeye oturdu, uzun bacaklarını uzattı ve ayak bileklerini. "Bir fasulye kadar ürkeksin."

Lizzy çantasından kitabı çıkarıp ona uzattı ve yatağa sürünerek çıplak ayaklarını geceliğinin altına soktu.

"At yetiştiriciliği mi? Tamam. Beklenmedik mi?" Kapağı açtı ve dondu kaldı. "Dur bakalım." Sayfaları karıştırdı.

"Tanrım." Sonunda ona baktı. "Bunu bir kitapçada mı buldun?"

kitapçı mı?"

"Ben de senin kadar şaşırdım."

"Ve onu satın aldın."

"Öğrenmek istiyorum. Evleneceğiz. Bunun geleneksel anlamda olmadığını anlıyorum, ama ben hala Bir erkekle bir kadın arasında olup bitenlerden bihaber misiniz? Sanırım o sayfalardaki faaliyetlere aşinasınız, değil mi?"

Kitabı geri uzattı. "Yorum yok."

Dilini şaklattı. "İhmal kabul etmektir. Öğrenmek istiyorum ve bir kitap ve senin deneyiminle en azından anlayabilirim."

"Tüm bunları bilmek ister misin?"

"Sosyal bir görüşme yaptığımı ve evli bir arkadaşımın bana mahremiyetimiz hakkında sorular sormaya başladığını düşünün. Ne sorulduğuna dair en ufak bir fikrim yoksa bu durum şüphe uyandıracaktır."

"Kadınlar burada böyle şeyler hakkında konuşur mu?"

"Neden olmasın? Sizin zamanınızda kadınlar birbiriyle konuşmuyor mu?"

"Elbette, ama sanki hepiniz daha resmisiniz gibi geliyor. Belki de öyle olmamanız daha uygun olur diye düşündüm."

Lizzy buna güldü. "Eğer bir bahse girmem gerekseydi Kadınların bu tür konuları her zaman tartıştıklarını ve tartışacaklarını hayal edin."

"Ama bu illüstrasyonların hiçbirini gerçek hayatta yapmak istemezsiniz."

Öksürdü.

"Ben ciddiym. Dersler derken neyi kastettiğinizi anlamaya çalışıyorum."

Odanın sıcaklığı birkaç saniye içinde artmıştı. Normal bir elbise kadar teni örten geceliği çok daha şeffaf hissettiriyordu.

Çünkü bu düşünce onun aklına hiç gelmemişti. Tuck'a açıkça mecburdu. Böyle şeyleri deneyimleyecek kişi olmayı hayal bile etmemişti. Zihninin bu fikri işlemesine bile izin vermemişti. Ve şimdi emin değildi hiç duramayacaktı. Tuck'ın kafasını bacaklarının arasına sokması fikri... Bu nasıl bir şeydi ve zevkli olacak mıydı?

"O kadar endişeli görünme," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Senin istemediğin bir şeyi asla yapmayacağım. Ama öğrenmek istediğini söyleyerek bir seks kitabı teslim ediyorsun. Takım hedeflerimizde aynı sayfada olmak istiyorum."

Sessiz bir soru olarak takım hedeflerini mırıldandı. "Sen benim takımımıdasın, unuttun mu?"

"Sorularım olursa cevaplayacak mısınız?"

"Elimden geldiğince."

Kitaba uzandı ve ilk sayfasına kadar açtı. "Dur bakalım. Bir içkiye ihtiyacım olacak."

"Şimdi mi? Nasıl olur?"

"Çünkü, Pocket Rocket. Bunu yanlış anlama. Kontrol bende. Bana güvenebilirsin. Ama ben mazoşist değilim." Kızın şaşkın bakışları karşısında içini çekti. "Ben bir şeylerden zevk almıyorum.

Kendime işkence ediyorum. Burada oturup senin o kitabı okumanı izlersem ve bir sorum olmasını beklersem? Canım yanacak. Bir içki alacağım. Ya da altı tane. Ve bir saat içinde dönerim. Eğer sorularınız varsa, yatmadan önce sorabilirsiniz. Sarhoş olduğumda bununla başa çıkmak için yeterli."

Kadın başka bir şey söyleyemedi, adam kapıdan çıkmıştı.

Kendini kaptırması uzun sürmedi. Bir kadının kendine dokunmasından bahsedilen bir bölüm vardı. Lizzy'nin gözleri daha da açıldı. Talimatlar basitti. İki parmağını al ve onun içine yerleştir.

Ağızına al, nazikçe em. Bunu yapabilirdi. Hemen şimdi. Soru sormadan. Yardım yok. Kitaptaki gibi yaptı. talimatını verdi ve sonra yatağa uzandı. zevkle kötü. Zamanı vardı. Tuck bir saat içinde gideceğini söylemişti ve ayrıca onun ağır çizmelerini duyacaktı. odaya girmeden önce. Kitabı göğsünün üzerine koyarak, resimde gösterildiği gibi bacaklarını açtı ve elbisesini yukarı itti.

Cinsel organı odadaki havaya, narin tenine değen tazelik hissine tepki verdi.

normalden daha hassas. Tabii ki oraya dokunmuştu, ama bu sadece yardımcı olmak, yıkanmak ve benzeri şeyler içindi. Her zaman hoş hissettirirdi ama daha fazla keşfetmeyi düşündüğü bir şey değildi.

Ama ıslak parmakları yarığının içine girdiğinde

Bu his onu şaşırttı. Islaktı ve kaygan derinin üzerinde gezinirken, beli yukarı doğru eğilirken kıcı sıkıştı. Kitapta ilk önce bir

küçük, sert bir inci ve bayana en uygun hareketin ne olabileceğini keşfetmek için: daireler, çapraz okşamalar veya fısıltıyla hafif dokunuşlar. Yavaşça, döne döne başladı, her geçişte yoğunlaşan, uyluklarının arasından göbeğine doğru yayılan alçak, ağırlı bir basınç keşfetmeye o kadar meraklıydı ki.

Oynadı. Bunu tarif edecek başka bir kelime yoktu. Sanki vücudu yeni bir şeymiş gibiydi. Vahşi bir şey. Ve bu kadar iyi hissetmek için gizli bir gücü vardı. İşe yarayan bir ritim bulduğunda, kitap kapandı ve diğer elini kendini daha fazla açmak için kullanmadan önce bir tarafa itti, zengin hissi arttırmak için cildi hafifçe gerdi. Kalçaları sallanmaya başladı. Başka biri ona bu şekilde dokunsa nasıl olurdu?

Tuck'ın kalın, güçlü parmaklarını narin, ıslak yumuşaklığının üzerinde hayal etti. Sıkı ağrı yoğunlaştı ve hızını artırırken tek düşünebildiği daha fazlasıydı.

basınç, sürtünme. Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı ve daha yüksek sesle çıkmasını engellemek için ısırıldı. Nasıl bu kadar iyiydi?

Ve onun gelip izleyeceği fikri ıslaklığı artırdı.

Şimdi soluk soluğaydı, kesik kesik aldığı nefes dünyadaki tek sest; kalçaları titremeye başlamıştı ve derinden doldurulma dürtüsü. Yeterli değildi, ama bir parmağını içeri soktuğunda, basınç yardımcı oldu. O koydu Bir parmak daha. Hâlâ yeterince dolu değildi ama yine de bir şeydi. Bir parmağı küçük bir pürüze çarptı. Sanki bir işaretmiş gibi, gözleri geriye yuvarlandı, topukları yatağa gömüldü. Parmaklarının hızı arttıkça o da baskıyı sürdürdü.

daha hızlı, daha hızlı. Tanrım. Evet. Başını bir tarafa çevirdi, vücudu sert ve beklenti içindeydi. Bu iyiydi. Çok iyiydi. Tüm bu hislerle ne yapması gerekiyordu?

Durmak mı?

Nasıl yapabildi?

Hayır. Devam etmesi gerekiyordu. Biraz daha. Daha iyi olmaya devam etti. Nasıl? Nasıl olabilir- Oh Tanrım.

Ne oluyordu? Daha sert bastırdı ve yarısı Bir dalga ona öyle bir güçle çarptı ki, çığlık atarak yataktan havalandı. Bildiği en muazzam duyguydu. Sanki saf altına dönüşmüş ve eriyerek zengin ve sıcak bir hale gelmiş gibi içinden çalkalandı. Ve sonra sanki bir daha nefes alamayacakmış gibi hissetti. Yavaşça, çok yavaşça, bir dalganın geri çekilip okyanusa dönmesi gibi bu his azaldı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Çizmeler. Gürültülü ayak sesleri geliyordu. Kapı çalındı.

"Benim." Tuck'ın sesi alçak ve kabaydı. "İçeri girebilir miyim?"

"Bir dakika," diye bağırdı.

Saçlarını düzeltmeye çalıştı ve yüzüne öyle bir ifade takındı ki çekirdeğine kadar sarsıldığını açığa vurmazdı. Neler olduğunu nasıl sorabilirdi?

"Girebilirsiniz."

Adam içeri girdi ve dondu kaldı, bakışlarını onunkilere kilitledi ve kadın sanki adam tam olarak biliyormuş gibi beden dışı bir hisse kapıldı

Ne yaptığını ve nasıl hissettiğini.

"Uyumak için hazırlanıyordum," dedi, hâlâ yarı nefes nefese olduğu göz önüne alındığında, elinden geldiğince ilkel bir şekilde. "Soracak bir şeyim olduğunu sanmıyorum. Ben yatmaya gidiyorum."

"Anlıyorum." Ve bu cevap onu gerdi. Çünkü onun gerçekten gördüğünden şüpheleniyordu. Bir şey okuyabildiğinden her garip düşünceye bakıyordu. Ve bu deneyim üzerine düşünmek için gidecek hiçbir yeri yoktu. Yatakta onun yanında olacaktı. Az önce kendine pek çok şey hissettirdiği yatak. Sanki içinde gizli bir gücün kilidini açmış gibi hissediyordu.

ve daha fazlasını öğrenmek istedim.

Botlarını daha önce yaptığından daha kolay bir şekilde çıkardı. Başını yastığa koydu ve gözlerini kapatmaya çalıştı, ama tam olarak itaat etmediler. Kirpiklerinin arasından bakarak onun botları duvara yerleştirmesini izledi. Sonra ceketini çıkardı ve bir kancaya astı. Düzenli bir adamdı. Eşyalarını gelişigüzel atmazdı. Su kabını doldurdu ve dişlerini temizledi. Kadın onu saatlerce izlerdim. Dişleri çok düz, parlak ve mükemmeldi.

Yüzüne hızlıca su sıçrattı, hareketleri etkili ve pratik. Adam arkasını döndüğünde, kadın uyku numarası yaparak gözlerini sıkıca kapattı.

Lambayı söndürdü ve odayı birkaç yavaş adımda geçti, şilte ağırlığına boyun eğdi.

Adam onun yanına yerleşti ve kadın bakma isteğine karşı koyamadı.

Onu izliyordu, yüzünde sabit, okunamaz bir ifade vardı. "Uyumadığını biliyordum."

Dudakları kıvrıldı. "Kandırılması oldukça zor bir insansınız, özellikle de bir erkek için."

"Erkekler aptal mı?"

"Kesinlikle evet. Ama siz beklenmedik birisiniz. Bildiğinizi varsaymak yerine anlamak için zaman ayırıyorsunuz.

Benimle ilgili her şey bir hanımefendinin nasıl olması

gerektiğine dair önyargılı fikirlere dayanıyor."

Durakladı, onu izliyordu. "Yüzün açık bir kitap gibi."

"Belki de sen benim ideal okuyucumsun."

O daha yakındı. Nasıl yaklaştı? Hareket mi etmişti? Yoksa kız mı? Belki de ikisi, yavaşça sıkılan bir düğüm gibi bir araya geliyordu.

"Aşağıda kendime bir söz verdim." Sanki ateşe yakın oturmuş gibi kokuyordu. Güzeldi. Rahat, hatta. "Ben tam bir saat bekleyeceğim. Daha erken dönmezdim. Size yer açardım."

Gülüşü boğuktu. Hiç böyle gülmüş müydü? "Seni keşfettiğimden beri bana neredeyse göbekten bağlısın."

"Uzak duramıyorum." Uzandı ve kızın bir tutam saçını düzeltti.

Bir kedi gibi onun dokunuşuna doğru eğildi. "Çok yakınsın."

"Oh, hayır, bu yakın değil." Elini kızın başının arkasına doğru kaydırды. "Bu yakın." Eğildi. Alınları dokunuyorlardı. "Daha da yaklaş." Nefesi teninde sıcaktı ama nedense bu onu ürpertti. "Yakın olmaktan memnun musun, Lizzy?"

Adını öyle bir söyledi ki, sanki çok kıymetliymiş gibi, sanki onun için değerliymiş gibi. Gidecekleri yeri bilmeden, bir tür yol ayrımına gelmişlerdi. Ondan tek bir kelime, tek bir hayır, ve daha güvenli bir yola gireceklerdi, iyi yürünen ve iyi aydınlatılmış bir yola. Ama başka bir sözle, daha tehlikeli bir yola da girebilirlerdi, ileride keskin virajların olduğu, onun bir sonraki adımın ne olacağını göremedi.

Hayatı boyunca sıkıcı ve güvenli yolları seçmişti. Ta ki Tuck'ın geldiği güne kadar. Şimdi önünde ne olduğundan emin olamıyordu ama bu korkutucu olmaktan ziyade, sanki kendine uyanıyor, isteklerinin, arzularının ilk kez farkına varıyor gibiydi. Ve önemli olduklarını anlamak. Bunlar üstesinden gelinmesi gereken içgüdüler ya da hisler değildi.

Hayatı boyunca ona öğretildiği gibi gayret ve dua ile düşünerek.

"Senin yakınlaşma anlayışın bu mu?" Burnunu kırıstırdı, yarı etkilenmiş yarı dehşete düşmüştü. "Daha yakın olabileceğimizden çok eminim."

"Bu bir meydan okuma mı?" Sesi bir oktav düştü. Kışkırtıcı soru ayak parmaklarını kıvırdı. "Çünkü çok daha fazla yaklaşabilirim."

"Ve ..." Lizzy'nin nefesi boğazında düğümlendi. "İstediğin bu mu?"

Heykel gibi hareketsiz kaldı. "Ben daha çok senin ne istediğinle ilgileniyorum."

Bakışları adamın ağzına kaydı. "Yakınlaşmak kulağa ilginç geliyor." İkisinden birinin tek yapması gereken bir parça uzanmaktı ve dudakları birbirine değecekti. Saçlarından gelen defne romu kokusu yağ, alt kattaki ateşten gelen hafif odun dumanı izine karışıyordu.

"Peki sen ilgileniyor musun?" Sesi öylesine sert bir tınıya sahipti ki, kadının kararlılığını yok etti.

Daha önce hiç öpülmemişti ve bu fikir Bu ana kadar onu büyülemişti. Ama şimdi bir harita gibi okunmayı, Tuck'ın onun tüm gizli vadilerini, çöllerini, deniz kıyılarını ve gölgeli ormanlarını öğrenmesini arzuluyordu.

"I-"

Odanın kapısının çarparak açılmasıyla kulakları sağır eden bir gürültü gerginliği bozdu ve onları birbirinden ayırdı.

Bölüm On Dört

Tuck, Lizzy'nin o mükemmel on kıvrımın altında zar zor gizlenmiş görüntüsünü seyrederken titriyordu. masum gecelik. Kız adamın kanını tutuşturmuştu. Onu kollarının arasına almamak ve vücuduna şarkı söyletmenin tüm yollarını anlatmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Bir de hamle yapma şansını mahveden sarhoş salak vardı.

Tökezleyen, gözleri kararmış davetsiz misafiri, "Defol" diye homurdanarak koridora geri göndermeden önce vücut kontrolü yapmıştı.

kapıyı çarpıp Lizzy'ye baktı.

Yanakları narin bir pembeyle kızardı, göğsü kabardı. Her hırıltılı nefeste. Dudakları sanki konuşacakmış gibi aralanırken aralarındaki gergin atmosfer hissediliyordu. O bunu yapamazdı. İçini bir panik dalgası kapladı. Kadının söyleyebileceği her şeyi duymaya dayanamıyordu, reddetme ya da cesaretlendirme. Her ikisi de onları yeni bir yola sokacaktı.

"Ben biraz temiz hava alacağım. Sen de biraz uyusan iyi olur." Tanrım, sesi kendi kulaklarına bile gergin geliyordu. Cevap beklemeden topuklarının üzerinde döndü ve Sola. Mesafeye, duygularını yeniden kontrol altına almak için bir şansa ihtiyacı vardı. Ancak o zaman onunla yüzleşebilir, kaderinde ne varsa kabullenebilirdi.

Ve lanet olsun. Sinirle pantolonunu çekiştirdi. Pantolonunu yırtacak olan bu ereksiyonla başa çıkması gerekiyordu.

eğer serbest bırakılmazsa pantolonunu delip geçecekti. Sinsice yaklaştı.

Alt kattaki bara doğru ilerlerken, barda kendisine doğru fiyat karşılığında yardımcı olmaya fazlasıyla istekli olan bir kadının davetkâr bakışlarını görmezden geldi. Sadece tek bir kadının büyüüne kapılmıştı, arzulamaması gerektiğini bildiği bir kadının

zaten karmaşık olan bir durumu daha da karmaşık hale getirecekti. Çenesini sıkarak duygularını kontrol altında tutmaya karar verdi. Buna rağmen

Lizzy'ye karşı yoğun bir çekim hissederken, kalbinin nihai hedefinden sapmasına izin veremezdi. Olasılıkları yenmenin ve eve dönmenin bir yolunu bulacaktı, bunu yapmak zorundaydı.

Kimseye bir şey söylemeden arka tarafa doğru ilerledi. Mahremiyete ihtiyacı vardı ve bulabildiği tek yer bir ahırın gözden uzak bir köşesiydi. Sessizdi ve etrafta kimse yoktu. Arka taraftaki ahırlar boştu ve o sağdaki en uzak olana girdi. Ön kolunu ahırın arkasına dayayarak başını öne eğdi ve nefes almaya çalıştı.

Uzun bir aradan sonra "Siktir," diye mırıldandı. Başka bir seçenek yoktu. Serbest kalmaya ihtiyacı vardı.

Hızlı sarsma hareketleriyle kendini serbest bıraktı. sert şaft elini selamlamak için yükseliyordu. Kendini sertçe sıktı, hayal kırıklığına uğramıştı, neredeyse burada olmak zorunda olduğu için kızgındı, Bu ihtiyacı şişeleyip büyük bir iç denize atamayacağını biliyordu. Ama fazladan baskı iyi hissettiriyordu. En son ne zaman bu kadar heyecanlanmıştı, en son ne zaman bu kadar aciliyetle istemişti?

Belki de hiç.

Daha önce, Lizzy'nin üst katta viskisini yudumladığını bilmek onu ikinci ve hatta üçüncü viskiye yönlendirmeye yetmişti.

resimler ve açıklamalar aracılığıyla soru sormaktan daha fazlasını yapardı. Heyecanlanırdı. Ama geri döndüğünde onu pembe yanaklı ve puslu gözlerle bulacağını hayal etmemişti. Geceliği dizlerinde

düğümlendi. Ve
oda onun arzusunun kokusuyla dolmuştu. Yüzünü onun
kalçalarının arasına bastırduğında nasıl kokacağını şimdi
biliyordu. Bu

ölüm döşeğine kadar taşınmak üzere zihnine kazındı.

Prekumun belirgin kayganlığı ucunu parlattığında, bir başparmağını üzerinde gezdirerek hafif ıslaklığın uzunluğunu okşamasına izin verdi. Bu eylemde hızlı ve faydacı olmak istiyordu. Bu işi bitirmek ve normal hayatına geri dönmek istiyordu. Ama aklı onun gözlerinde, burnunda, dudaklarında, yüzüyle yaptığı tüm o küçük jestlerde, bir bakışta düşüncelerini nasıl okuyabildiğinde ve odaya girdiğinde onu istediğinde dolaşıp durdu. Dilinin tadının nasıl olduğunu, sertçe öpülmekten mi, dişlerinin birbirine çarpmasından mı, ellerinin saçlarına dolanmasından mı, yoksa yumuşak ve tatlı, gerilimi artıran, zevki ortaya çıkaran dudakların alayından mı hoşlandığını bilmesine sarhoş bir aptal kadar uzaktı.

Bu kez elini sikinin dibine kaydırduğunda, zaten gergin olan ve serbest kalmak için can atan kesesini okşamasına izin verdi. Dudağının içini ısırdı ve kıcını sıktı. Neredeyse gelmişti ve bu iyiydi. Her zamankinden daha iyiydi. Sanki vücudu yeni zevk kaynakları buluyormuş gibiydi. Dışarıda, duvarların ötesinde iki adam şarkı söylüyordu, kelimeleri birbirine karışıyordu. Kirişlerde bir kedi miyavlıyordu. Burada fazla kalamazdı. Bitirmek zorundaydı.

İstediği şey, beyaz geceliğin altına uzanan, ellerini kıvrımlarından ıslak ipeksi merkeze doğru gezdiren kişi olmaktı; oraya dokunurken onu seyredecekti. Ritmi düzensizleşti. Nefes alış veriş sertleşti. O mavi gözlerin karardığını, göz bebeklerinin dünyayı yutana kadar büyüdüğünü görmek istiyordu. Boştaki eliyle başparmağını kızın alt dudağında gezdirdiğinde, kızın bir anda dönüp içine çekebilir.

Orgazmı açık bir günde bir kasırga gibi vurduğunda homurdandı. Dişlerini sıktı ve finali yavaşça sağdı, sıkı vuruşlar yapıyor, tatlı ağzının ardına kadar açılması fikrinde kayboluyordu.

Temizlenmek ve ardından ellerini yıkamak ve su sıçratmak için arka girişin yakınındaki pompaya gitmek kısa bir işti

yüzünde.

İşin şakası kendisindeydi, çünkü tabiri caizse meseleyi kendi eline alması umduğunun tam tersi bir etki yaratmıştı. Herhangi bir gerginliği ortadan kaldırmadı; sadece arzusunu keskinleştirmek için bileme taşı Ertesi sabah kahvaltıda onunla zar zor konuşabildi ve bütün gün arabada uyuyormuş gibi yaptı. O gece akşam yemeğini alt katta yedi ve yukarı çıktığında kadın çoktan uyumuştur ya da uyuyor numarası yapıyordu.

Ama ertesi gün arabada başka kimse yoktu. Sadece Lizzy.

Kadın sessizliği bozduğunda yeniden uyuma numarası yapmaya hazırlanıyordu.

"Bana kızgın mısın?"

Sertçe başını kaldırdı. "Hiç de değil. Çok yoruldum."

"Sana inanmıyorum. Dün bütün gün uyuyormuş gibi yaptın."

"Bunun numara olduğunu nereden çıkardın? Uyuyordum."

Ters ters baktı. "Birbirimize yalan söylemeyeceğimizi sanıyordum."

"I . . ." Ellerini pantolonuna sildi. "İyi. Nereden biliyorsun?"

"Uyurken ağzın açık kalıyor ve seğiriyorsun." "Dikkatini veriyorsun."

"Büyüksünüz ve sürekli yanımdasınız. Elbette, bazı ortak jestler fark ettim, ama anlayamadığım şey ya da neden benden kaçtığını açıkla. O yüzden, duyalım bakalım."

Yalan söylemek istemiyordu. Aslında tam tersine söz vermişti, ama bir ahırda yıldızları görece kadar sert boşaldığını itiraf etmesine imkân yoktu ve şimdi onunla ne kadar daha iyi olacağını görme arzusundan kurtulamıyordu.

Gerçeğe başka bir açıdan yaklaşacaktı. Paylaşmayı beklemediği bir bakış açıydı bu, ama şimdi en iyisi buydu.

"Son zamanlarda kendimi iyi hissetmiyordum. Geçen yıl kendimi kötü hissetmeye başladım, ateş ve yorgunluk gelip gidiyordu. Gece terlemeleri.

Sık sık yemek yemeden uyuyakalıyordum. Bir takım doktoruna gittim, o da beni muayene etti ve koltuk altımda bir yumru buldu. Testlerin sonuç vermesi uzun sürmedi; kanserdi. Buna Hodgkin lenfoma deniyor. İyi haber, eğer Öyle de diyebilirsiniz, benim teşhisim benim zamanımda oldu, sizin değil. Tedavi ile iyi olma şansım var, gerçekten iyi. Beş yıllık sınırı geçtiğimde

geri gelmeden, daha da iyi olacağım." "Buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Berbattı, şekerle kaplamayacağım." Arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne atarak bir bileğini diğer dizine dayadı. "Ama pek çok kişiye kıyasla ben şanslı bir adamım. Çok iyi tıbbi bakım alabiliyorum. Ve korkunç bir hastalığın mevcut ilaçlarla tedavi edilebildiği bir zamanda yaşıyorum. Ama bir sorun var ve başka bir şey olmadan önce bunu bilmenizi istiyorum."

Bu onun dikkatini çekti. Omuzları geriye düştü ve sanki kötü bir haberin bir darbeyle gelmesini bekliyormuş gibi başını dik tuttu.

"Devam et," dedi basitçe.

"Gördüğüm tedavi. Tüm vücuduma sert bir şekilde vurdu. Bu iyi bir şey çünkü kanseri öldürdü ama kötü haber şu ki başka şeyleri de mahvetti. Muhtemelen çocuk sahibi olamayacağım."

Arabanın içinde sessizlik uzayıp gidiyordu. Tek duyabildiği yoldaki tekerleklerin ritmik sesiydi.

Konuşmak zorundaydı. "Özür dilerim."

"Ne için?" Burnunu kırıştırdı. "Bitirmeni bekliyorum. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Oh." Gözlerini kırıştırdı. "İşte buydu. Çocuk sahibi olamamak. Kesin değil ama doktorlar bunun pek olası olmadığını söylediler, özellikle de şu anda."

"Ah, anlıyorum, ve muhtemelen bir gün onları istiyorsunuz?" "Dürüst olmak gerekirse emin değilim."

Muhtemelen hayır. Ama ben istedim ki evlenmeden önce bilmen gerekirdi."

Bir kahkaha patlattı. "Neden umursayayım ki?"

"Şey, şimdi sen böyle söyleyince, bilmiyorum." Kulakları kızardı.

Durdu ve ciddi görünmeye çalışarak dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Gerçekten dalga geçmiyorum. Şaşırdım. Bu evliliği bebek sahibi olmak için bir fırsat olarak kullanacağımı mı düşündün?"

"Hayır, ama yine de taahhütte bulunmadan önce bilgi sahibi olmanızı istedim."

"Sen çok değerlisin, Tucker Taylor. Daha ileri gitmeden önce şunu söylemeliyim. Çocuklara bayılsam da, içimde anneliğe meyilli bir yan yok, yani hiç yok. Eğlenceli bir teyze olma fikrini oldukça seviyorum, ama sahip olmak?" Başını iki yana salladı. "Geleceğimi gördüğümde en büyük arzum özgürlük. Henüz bunu tatma fırsatım olmadı. Ama sen bana bunu veriyorsun. İşte değerli olan da bu." Karanlık bir bakış geçti Yüzünü. "Bunun için bir canavar olduğumu

düşünebilirsiniz. Çoğu kişi öyle düşünür." "Çocuk sahibi olmak istememek mi? Hayır. Hiç de değil. Geldiğim yerde Çocuk sahibi olmayan pek çok çift tanıyorum. Çoğu kendi tercihiyle. Bu kişisel şeylerden biri. Çocuk istemediğiniz için sizi asla yargılamam. Ben sadece her ihtimale karşı seçme şansınız olduğundan emin olmak istedim."

"Ne olursa diye?"

"Eğer evimin yolunu tekrar bulamazsam. Bunu da düşünmüş olmalısın. Bu da bir olasılık."

Çenesini dikleştirdi, yüzünde şiddetli bir kararlılık vardı. "Böyle düşünemeyiz. Sen buraya geldin. Seni geri getirmenin bir yolu olmalı. Sadece yolu bulmamız gerekiyor. Ve şimdi,

Bu kanseri bildiğim için daha da kararlıyım. Evinize dönecek ve ihtiyacınız olan doktorlara erişebileceksiniz."

"Lizzy . . ."

"Ve eğer geri dönmenin bir yolunu bulamazsak, bir yol buluruz," dedi kararlılıkla. "Çok becerikliyimdir, bilirsin."

"İstiyorum." Evrenin dokusunu yırtabilecek biri varsa, bu o olurdu.

"Benim de kendime göre bazı sorularım var." Kollarını kavuşturdu. "Benden kaçıyordun. Soru sorabileceğime söz vermiştiniz ama bunu yapamadım. Çocuk sahibi olamayacağınızı söylediğinizde, bu sizin

Ne diyeceğimi tam olarak bilemiyorum. Siz ne demeyi tercih edersiniz?" "Ne diyeyim?" Kasıklarına baktı.

"Sikim, ben

Tahmin et. Ya da sik. Bilmiyorum."

Gülümsemesi yavaştı, hatta kedi gibiydi. "Cevabınızın hızından, aslında oldukça iyi bildiğiniz anlaşılıyor. Ve bu yüzden horoz kullanacağım. Biraz şiddet içeriyor ama Dick Londra'daki evimde hizmetçilik yapan bir adamın adı, bu yüzden

bu terimi tüm kalbimle reddediyorum."

"Makul." Bu kadın savunmayı geçip skor yapmak için şut atma yeteneğine sahipti.

"Şey, senin sikini ve nasıl çalışmadığını tartışıyorduk ve-"

"Bekle, Cep Roketi. Muhtemelen çocuk sahibi olamayacağımı söyledim."

"Doğru. Kırık sikin yüzünden."

Eğer o gergin İngiliz tavrıyla horoz derse Bir kez daha konuşsaydı, onu kucağına atacak ve güzel ağzını bu şekilde kullanması konusunda ona bir iki şey öğretecekti. Ama bu dürtüyle savaştı. "Whoa, whoa, whoa. Sikim hakkında tek bir kelime bile etmedim.

kırılıyor. Bu arada gayet iyi çalışıyor. İyiden de iyi." "Ama dedin ki ..."

"İktidarsız olduğumu söylemedim. Tanrım. Bak, demek ki yüzücülerim pek yüzmüyor-"

"Kim nerede yüzüyor?" Telaşlanmış görünüyordu.

"Kitabımda yüzmekle ilgili hiçbir şey yoktu."

Ne karmaşa ama.

"Başka şekilde ifade edeyim." Adam yutkunup kadının kafasını daha fazla karıştırmamanın bir yolunu bulmaya çalışırken, koç durdu.

"Daha fazla insan mı alacağız?" Kapı açılırken Lizzy boş boş sordu. İçeriden dar omuzlu bir adam çıktı.

Bir kadının kayması, ardından düzgün, düşük at kuyruklu ve bir İngiliz askerinin belirgin kırmızı paltosuna sahip bir adam.

"Oh, Jameson. Misafirimiz var." Tuck daha yakından baktı ve yeni kadının yirmi yaşından büyük olamayacağını gördü, o kadar büyük bir elbise ve boneye gömülmüştü ki neredeyse içinde kaybolacaktı. "Nasılsınız? Ben Bayan Jameson Horatio Darling."

Adam -muhtemelen Jameson Horatio Darling- tüm dikkatini genç kadına yeniden odaklamadan önce kısa bir baş selamı verdi.

"Biz yeni evlendik." Yeni Bayan Darling çantalarını teslim etti ve sanki bir mankenmiş gibi bankın üzerine yerleştirilmesine izin verdi.

"Sevgili Jameson her ihtiyacım ile ilgileniyor. Neden, sadece bir şey düşünmem gerekiyor ve puf-işte orada beliriyor. Biz

Balayımız sona erdiğine göre artık onun alayına katılacağız ama keşke bitmeseydi. Son iki hafta büyüdü geçti, değil mi? Ben de her an için pozitif coşku."

Sevgili Jameson onun elini tuttu ve avucuna hararetli bir öpücük kondurdu. "Her konuda sizin sadık hizmetkârınızım, madam."

Tuck ve Lizzy'nin bir baloda tanışmalarından, insan yaratılış tarihinin en büyüğü yürüyüşlerinden birkaçına ve sevgili Jameson'ın kaleme aldığı bir mektuba kadar en mutlu Darling'lerin tüm geçmişine sahip olmaları uzun sürmedi.

Dünyanın gelecekteki tüm aşk mektuplarının yargılanacağı ve eksik bulunacağı bir örnek.

"Çok güzel dizeler yazıyorum," diye önerdi sevgili Jameson. "Karım kafiye konusunda oldukça yetenekli olduğumu söylüyor."

"Karım!" Bayan Jameson Horatio Darling bu kelimeyi haykırdı. "Bir eş olmak kadar harika bir şey var mı? Sanırım yok, yanılıyor muyum, Bayan . . . Mrs. . . ." Sözünü yarıda kesti, benzer bir tanışma talebinde bulunmamış olmasına hiç aldırmıyor gibiydi. Tuck'a dönerek başını eğdi. "Çok özür

dilerim efendim, sevgili Jameson'ımın yanındayken
Korkarım öyle bir coşku içindeyim ki, diğer erkekleri
görmeyi unutuyorum.

Hepsi. Geçenlerde kaldırımda yürürken bir tanesine çarptım ve onu at arabası sandım."

Lizzy sert bir sesle, "Pardon, bir erkek görmeden nasıl bir arabaya bindiğinizi anlayamıyorum," dedi.

"Gözlerim sevdiğim kişi için yıldızlar ve aylarla dolu, Bayan . . . Çok zr dilerim, adınızı öğrenmeliyim efendim."

"Benim adım Lizzy Wooddash ve bu da Bay Tucker Taylor."

"Ah, alışılmadık bir isim, efendim. Ben de ikinizin ben ve sevgili Jameson gibi kutsanmış bir evlilik birliği içinde olduğunuzu sanıyordum."

Tuck, Jane ve Georgie'nin kulübede yaptıkları hatırlatmaları hatırlayarak, "Biz evleneceğiz," diye teklif etti. Kendisine eşlik ettiği için Lizzy hakkında kötü düşünmelerini istemiyordu.

"Ah." Bayan Jameson Horatio Darling bilmiş bir bakışla ikisinin arasına baktı. "Gretna Green'e, değil mi?"

İkisi de ne doğrulayınca ne de yalanlayınca kendini kocasının kollarına attı. "Sevgili Jameson, onlar Kaçmak! Bu harika değil mi? Tabii ki, düğün ilanını okuttuk, kilisede yaptık ve her şey kitabına göre oldu, ama sizin seçiminiz gerçekten de bir seçim."

"Emin olmak için." Lizzy'nin sesi o kadar gergindi ki Bir başka fiřkıрма onu kırlara savurabilirdi.

Tuck onun elini tuttu; soğuk ama yumuşaktı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı; oturup onun elini tutmuştu. "Sadece senin kadar mutlu olmayı umabiliriz."

"Ve yle de olacak." Bayan Jameson Horatio Darling bu düşünceyle yeniden canlandı. "nk sen asla benim kadar mutluluk saçan biri olmayı umut edemezsin. Talih böyle bir ağıra sahip olmayı nasip etmişse, bu mutluluğun bir parçasına sahip olmak bile yeterli olacaktır."

Lizzy'nin gözleri ve ağzı daha da açıldı ve Tuck onun elini iki kez sıktı.

"Evet, sıcak dilekleriniz için teşekkür ederim. Biz de kendimizi çok şanslı hissediyoruz, değil mi?"

Lizzy, "Biraz daha kendinden geçersen meleklerle yüz yüze geleceğim," diye kestirip attı.

Bayan Jameson Horatio Darling kahkahalarla gülmeden önce arabada bir an sessizlik oldu.

"Sevgili Jameson, meleklerle kafiye ne var? Hemen güzel bir şiir istiyorum."

"Meleğimden uzak kaldığımda ... Dünyayı umutsuzluk içinde buluyorum ve zavallı kalbim acı içinde büyüyor."

Kız ciyakladı ve ellerini çırttı, bir yandan da ayaklarını tekmeleyerek onun edebi hünerine tam bir karşılık verir gibi göründü. "Gördün mü! Gördün mü! Hiç pratik yapmadan ya da önceden haber vermeden böyle şeyler yapabiliyor. Benim kendi kişisel Shakespeare'im. Benim küçük zeki kocam."

"Senin gibi güzel bir ilham perisi varken güzel kelimeler kolayca akar, gülüm."

"Tatlım, bak, bir kuş." Tuck pencereden dışarıyı işaret etti ve onu yanına çekerek kulağına fısıldadı, "Onları öldürmene ya da kendini hareket eden bir araçtan atmana izin yok. Koç."

Protesto eder gibi bir ses çıkardı. "İkisine de söz veriyorum." "Sadece kuşlara bakmaya devam et."

Birkaç tanesi uçuyordu, özel ya da sıra dışı bir şey yoktu. Sıradan bir şeydi ama Lizzy'nin yakından bastırması daha ilginç hale getirdi.

"Kırların belli bir cazibesi var, değil mi?" diye mırıldandı.

"Bunlar bu mu?" Manzara kasvetliydi, ağaçlardan ya da neşeden yoksundu.

"Bu bana daha romantik geliyor..." Başını geviş getirmekle meşgul olan çifte doğru eğdi. "Dışarıda duyguların çok sade, neredeyse acı verici olduğunu hayal edebiliyorum. Düşüncelerinizi dağıtacak hiçbir şey yok, yani ufka karşı sadece siz ve çirkin kalbiniz var."

"Çirkin kalp mi? Bu kulağa pek şiirsel gelmiyor."

"Ama bu doğru." Dudaklarını onun kulağına bastırdı.
"Gerçek kalpler her zaman mutlu değildir. Ve mükemmel
değildirler. Öfkelenirler, kıskanırlar, daha fazlası için açlık
duyarlar ve hala arzularlar. Ama hepimiz küçük çirkin
yönlerimizle de güzeliz. En azından ben böyle
düşünüyorum."

On Beşinci Bölüm

Gretna Green. Geldiler.

Lizzy posta arabasından indi ve durakladı. Bir an için, uyandığında bir de ne görsün?

Son birkaç günde yaşananlar canlı bir rüyadan başka bir şey değildi. Ancak, ayakları sert zemine dokunduğunda Tuck'ın elini kendi elinin içinde hissedince durumun gerçekliğini doğruladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, hızla kendini toparladı ve elbisesinin eteğini çamurlu yoldan kaldırdı.

"İskoçya'ya hiç gitmedim." Tuck çantalarını kaldırdı, onları son durakları olan Jigging Stallion'a götürmeye hazırdı. "Daha fazla İskoç eteği bekliyordum."

"Sınırdan sadece iki mil uzaktayız." Etrafına göz gezdirdi. Herkes aşağı yukarı İngiltere'deki insanlar gibi görünüyordu. "Bu gerçek seni hayal kırıklığına uğrattı mı?" diye sordu, onu hana kadar takip etti.

"Annemin kızlık soyadı McLaughlin-Scottish'ti, Belli ki. Noel'de evi ekoseyle kaplar, hiçbir yüzey ekosesiz kalmaz."

"Annenizle yakın mısınız? Ondan hiç bahsetmiyorsun." Lizzy, Tuck'ın ailesini merak etmekten kendini alamadı. Bu Orada bir yerlerde, zamanın içinde kaybolmuş bir babası, annesi ve kız kardeşi olması ona çok garip geliyordu. Bir sızı beklenmedik bir üzüntüye kapıldı.

onlarla tanışmak, asla nereden geldiğini görmek, asla Annesinin evi tartanla kaplamasıyla ne demek istediğini anladım.

"Nadir durumlarda konuşuruz, örneğin doğum günü ya da tatil." Tuck'ın çenesi gerildi, sözleri ölçülüydü. "İstediği kadar değil ama ..."

Adam sustuğunda, dirseğiyle onu hafifçe dürttü. "Ama?"

"Ama hiçbir şey. Meşgulüm." Ses tonunda, başka soruların hoş karşılanmayacağını belli eden bir sertlik vardı.

Odalarına yerleştiklerinde Lizzy'nin aklı başından gitti. Yarın evleneceklerdi.

"Nehir hoş görünüyordu," dedi. "Sakıncası yoksa biraz yürümek ve temiz hava almaktan çok memnun olurum."

Başını salladı, kapalı odadan kaçmak için en az onun kadar çaresiz görünüyordu.

Dışarıda, Gretna Green sokakları sessizdi, Lizzy'nin misafir odalarının köşelerinde ya da balolarda kulaktan kulağa fısıldadığı yasadışı hikâyelere hiç benzemiyordu. Sınıra doğru koğan genç âçıkların hikâyeleri, öfkeli babaların takibi, ağzı köpüren atlar, yuvarlanan gözler. Dayanma güçlerini zorladılar.

Kadınlar alışveriş sepetleriyle yürüyor, birkaç çocuk da ellerinde kâğıttan kayıklarla koşuşturuyordu, Görünüşe göre dereye atmaya niyetliydi. Binalar beyaza boyanmıştı ve alçak tepeler yemyeşil çimenlerle kaplıydı. İnsanın kendini yasak tutkulara teslim etmekten çok dinlenmek için gideceği türden bir yer gibi geliyordu.

"Burası tam olarak neden kaçmak için bir yer?" Tuck onun düşüncelerini yankılayarak sordu. "Benim zamanımda hızlı düğünlerle tanınan bir şehrimiz vardı. Adı Las Vegas. Sanırım ben bu tür bir enerjiden daha fazlasını bekliyoruz."

"Las Vegas mı?" Kaşlarını çattı. "Oh, bu İspanyolca ... bir bakayım. Çayırılar! Ne kadar güzel. Çok yeşil olmalı. böyle."

Adam ona bakakaldı. "İspanyolca biliyor musun?"

"Kötü. Fransızcam idare eder. İspanyolcam daha kötü. Almancam berbat. Ama zamanım olduğunda ve kitap bulduğumda çalışmaya çalışıyorum. Hayallerimden biri seyahat etmek. İlk kez İngiltere dışına çıkıyorum, bu yüzden bunu gerçekleştirmeme yardımcı oluyorsunuz."

"Sürprizlerle dolusun ama hayır, Las Vegas bir çayır değil. Burası bir çöl. İnsanlar dünyanın dört bir yanından kumar oynamaya geliyorlar ve bir arabada evlenebiliyorsunuz-

" Kızın sormasını bile beklemedi. "Bu sizin evlenmek için bir arabaya binmenize benzer."

"Kulağa çok uygun geliyor."

Omuz silkti. "Sanırım zaman kazandırıyor." "Çok mu aceleniz var?" diye sordu.

"Benim zamanımda mı? Ha! Zaman diye bir şey yok. Her şey hızla olup bitiyor ve insanlar her zaman çoğu şeyi yapmanın en hızlı yollarını arıyor."

Lizzy dereye döndü ve iki ördeğin süzülerek geçişini izledi. "Kulağa yorucu geliyor."

"Bırakana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Günler burada çok daha uzun hissediyorum." Gözlerine mesafeli bir bakış yerleşti ve sonunda başını çevirmeden önce bir sessizlik oluştu. "Kapalı Ama merak ettim, demirciler neden burada insanlarla evleniyor?"

"Tüm kuralları ve kanunları bilmiyorum ama bir noktada, İngiltere yasaları yirmi bir yaşın altındakilerin ebeveyn izni olmadan evlenemeyeceği şekilde değiştirdi. İskoçya'da benzer bir yasa olmadığı için genç aşıklar el ele tutuşmak için buraya kaçıyor. Bu ülkede, bir şahidin önünde bunu beyan ederseniz evli sayılırsınız. Ve görünüşe göre Buradaki zeki demirciler, resmi şahit olarak hizmet vererek fazladan para kazanma fırsatı yakaladılar. Yine de bir demirci olmak zorunda değil. Bir balıkçı ya da bir at semercisi bile olabilir."

Düşünüp taşındı. "Bir balıkçı düğün yemeğinden sonra

size bir levrek verebilir."

"Çok pratik."

"Ama kokuyor."

Bir kahkaha attı. "Emin olmak için."

Delici bir çığlık huzuru bozdu ve ardından suda dalgalar yaratan mide bulandırıcı bir sıçrama oldu. Nehir kıyısından çığlıklar yükseliyordu, dehşete düşmüş çocuklardan oluşan bir koro. Lizzy suda çırpınan, gözleri panik içinde kocaman açılmış bir çocuk görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Akıntının Açlık, küçük figürü köprüünün gölgesine doğru çekti ve onu karanlıkta yutmakla tehdit etti.

Lizzy'nin bakışları eteklerine kaydı; patlatırsa çok ağırdı ve onu aşağı çekecekti ama harekete geçmesi gerekiyordu. Suyun kenarına doğru ilerlerken, güçlü bir el koluna hafifçe kenetlendi.

"Diğerlerine göz kulak ol." Tuck'ın sesi aciliyetle doluydu. "Başka kimsenin içeri düşmesine izin verme." Bakışları onunkilere kilitlendi, endişe kararlılıkla karışmıştı. "Ve dinle, eğer Bana bir şey olur ve ortadan kaybolurum ..." Dudakları Ağzının yanağıyla buluştuğu yere bastırdı, sıcak ve hızlıydı; tırnak izleri tenini yaktı.

Sonra bir amaç uğruna koşmaya başladı, ceketini fırlattı ve çalkantılı sulara dalmadan önce botlarını tekmeledi. Akıntı hızla ilerliyordu ve suya batmak üzere olan çocuğa ulaşması sadece birkaç kulaç atmasını aldı.

Lizzy vücudunun rahatlamayla gevşediğini hissetti. Tuck yüzmeyi biliyordu, Tanrı'ya şükür.

Sıığığa geri dönerken çocuğı büyük bir kolunun altına kilitledi ve onu kıyıya çekti. "Yakalayın onu!"

Arkadaşları içeri girerken Lizzy uzandı ve ağlayan, sıırıslıklam çocuğı yakaladı.

"Jamie! İyi misin, Jamie?"

Jamie nehir suyunu öksürerek çıkardı ve öğürdü ama çilli yanaklarına kırmızı bir kızarıklık geri döndü.

"Och, Maw seni duyduğunda başın belaya girecek. suya çok yaklaştı," dedi kırmızı bukleleri olan bir kız

Jamie'ninkinin aynısı. Büyük ihtimalle kız kardeşi.

Tucker dışarı tırmadı. "O iyi mi?"

"Olacak, senin sayende." Uzandı ve onun göğsüne dokundu. "Zor nefes alıyorsun."

"Korkmuştum," dedi basitçe. "Neden başı belada olan çocuklar yolumu kesip duruyor?"

Kaşlarını çattı, onun şifreli yorumunu anlamamıştı.

"Boş ver, saımalıyorum." Kümeye döndü çocuklara sert bir bakış attı. "Siz. Hepiniz. Yüzmeyi öğrenmediğiniz sürece nehir kenarında oynamaya hakkınız yok, anladınız mı?"

Çocukların hepsinin gözleri yemek tabağı gibiydi ve kaışmaya başladılar.

"Sen bir kahramandın," dedi onların kaışşını izlerken.

"Sen burada olmasaydın genç dostumuz Jamie için işler çok daha kötü gidebilirdi." Adamın giysilerini çekıştirdi. "Ama üşütmeden önce seni kurulamamız gerek."

Hana döndüklerinde Lizzy onun ıslak giysilerini kuruması için mobilyaların üzerine örttü. KöĞede hızlı bir Gekilde üstünü değıĞtiren Tuck'a bakmaktan bile kaçındı, ta ki Tuck yanında durana kadar, üzerinde sadece bir pantolon ve boynu açık beyaz bir gömlek vardı.

Yüz ifadesi kederliydi. "Telefonum -biliyorsunuz, fotoğraf çekebildiğim cihaz- gitmiş. Suyun içinde cebimden düşmüş olmalı."

"Geri dönüp arayalım mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Artık nehrin. Ve akü, boş ver. Sadece o ..."

"Bu senin hayatınla bir bağılantıydı."

"Evet. Komik. Ben hiç fazla fotoğraf çekmedim. Ama kız kardeşim bana bir sürü gönderdi. Günüyle ilgili şeyler. Kahvaltıda ne yediğı ya da ne okuduğı. Bir müze. Hatta bir Güzel olduğunu düşündüğü bir ağaç. O zamanlar pek bakmamıştım. Ama şimdi onları özlüyorum."

"Çünkü onu özlüyorsun."

Gündelik elbisesi, çıplak ayakları. Bu onun çekingenliğini bir şekilde ortadan kaldırdı. Nehirden beri zihninde dönüp duran soruları sormasına izin verdiğini hissettirdi. "Sen dalmadan önce," dedi sessizce. "Kaybolma ihtimaline karşı demiştin.

İlk başta yüzme bilmediğini düşünmüştüm. Ama durum öyle değilmiş."

"Doğru." Bir elini ensesine götürdü, yüz hatlarına uzak bir ifade yerleşti. "Kaybolduğum gece mi? Küçük bir çocuk ve bir köpek vardı. I . . . I

Araba kullanıyordum. Mesele şu ki, yol buzluysa. Önüme çıktılar ve onlara çarpmak istemediğim için direksiyonu kırdım. Yoldan çıktım ve gölette takla attım.

ve suda sıkışıp kaldım. Yukarı yüzmeye çalıştığımda buz çıkışıma engelledi. Sonra dünya çalkalanmaya başladı ve her şey karardı. Nehre girdiğimde.

emin değildim-"

"Eğer kendi zamanına dönersen," diyerek onun cümlesini tamamladı.

"Evet." Pencereye doğru yürüdü ve camın üzerindeki toza küçük bir taç çizdi. "İçimden geçmediğini söyleyemem zihin."

"Geri dönmek mi istiyorsun?"

Bir an sessiz kaldı. "Öyle değil." Sesi alçak ve kararlıydı. "Hayır."

"Nasıl olur?"

"Lanet olsun, Lizzy." Adamın alaycı kahkahası vücudunda kalan gerginliği hafifletmiş gibiydi. "Sanırım biliyorsun."

"Kahramanca eylemleriniz sizi bana getirdi." Bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha, o kadar yaklaşmıştı ki elini uzatsa ona dokunacaktı. Tam bir nefes almak için mücadele ederken ciğerleri yandı. "Ama sen istemiyorsun sonsuza dek burada kalacak."

"Yapamam." Sonra uzandı, yüzünü kucakladı, parmakları yanağını kavrarken başparmağı çenesinin hemen altına yerleşti. Kollarının arkasındaki tüyler diken diken oldu. Avucunun içine doğru eğildi, onun geniş-

Yüzünde söylenmemiş gerçekleri arayan gözlü bakışlar.
"Ama aynı zamanda ... olmadan da gidemem."

Yaklaşmışlardı, tehlikeli bir şekilde yaklaşmışlardı.
Adamın göğsünün inip kalkması kadınıninkini yansıtıyordu.
Onun çarpan kalbini duyabiliyor muydu? "Ne olmadan?"

"Bu." Dudakları onunkilere çarptı, açlık ağzının eğimini
körükledi. Kolları onu sarıp vücudunun sert düzlemlerine
doğru çekerken, kadın onu kavradı
kısa saçlarının ipeksi tellerine tutunarak, dünya elinden
kayıp giderken kendini sabitledi.

Sırtını duvara çarpana kadar beyninin belli belirsiz bir
yerinde geriye doğru yürüdüklerini fark etmedi. Artık
kendini bu itme ve çekme, alma ve verme durumuna
bırakmaktan başka bir şey yapabileceği bir yer yoktu.
Ham ihtiyaç dudaklarından onunkine geçti ve onu acı içinde
bıraktı. "Doğru yapıyor muyum?" diye mırıldandı onun
ağzına.

"Sen mükemmelsin." Adam geri çekildi ve nefesi kızın
yanağında gezindi. "Biraz daha ister misin?"

"Evet. Öğret bana."

"Aferin kızıma." Bu sefer ağzını açtı,
Onu da aynı şeyi yapması için ikna etti; kadın karşılık verdi
ve adam yavaşça, neredeyse acı veren bir dikkatle dilini
onunkine sürttü.

Dilleri birbirlerini keşfetmeye başladığında, bu his
karşısında şaşkınlıkla belini büktü,
yavaşça, merakla, doyumsuz hale gelmeden önce.

Adamdan gırtlaktan bir ses çıktı ve bu ses kadının
içinde derinlerde uyuyan bir şeyi uyandırdı. Dişler
birbirine çarptı ve o bunu bitirmek için değil ama sanki
garip bir şekilde
ağzını onun her tarafına sokmak için transa geçti.
Dudaklarının aksine çok sert ve biraz dikenli olan çenesinin
kenarını öptü ve sonra kulağına doğru bir yol açtı. Kulak
memesinin kenarını emdiğinde, adam tekrar inledi, bu
sefer boğazının arkasından değil, ama yüksek sesle. Onun
derin ve karmaşık kokusunu içine çekti.

"Bu güzel mi?" Sıcaklıktan ürpermenin mümkün olduğunu hiç bilmiyordu. "Bunu yapmamdan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Tanrım, Lizzy." Kıkırdaması bir kıkırdamadan başka bir şey değildi.

Husky Rasp. "Bunların hiçbirini daha önce yapmadığına emin misin?" Sanki ağzını hafızasına kazımış gibi dudaklarını bir kez daha sıyırdı ve sonra kasıtlı bir adım geri çekilerek

aralarındaki boşluk. "Yeter artık. Bu kadar yeter."

Onunla mı konuşuyordu? Kendisiyle mi? İkişiyse de mi?

Vücudu hayır diye bağıırıyordu -bu yeterli değildi- ama onun ne demek istediğini biliyordu. Arzunun bulanıklığı içinde, bir parça mantık kalmıştı. Bu alevlere teslim olmak ikisinin de zarar görmeden çıkamayacağı bir yangın için her şeyi riske atmaktı.

"Evet, yeterli," diye kabul etti, bunu kastetmiş gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu. "Bunun için teşekkür ederim."

Başını çevirdi, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Seni neredeyse duvara yapıştırdığım için mi?"

Başındaki kan çekildi, odanın kenarları imalar battıkça gölgelere dönüşüyordu. Çılgın dansları onları bu noktaya mı götürüyordu? Zayıflamış bir halde yatağa çöktü, ağır bir yorgunluk hissi kemiklerini sızlatıyordu.

"İlk öpücüğümün demircinin önünde gerçekleşmemesini sağladığın için teşekkür ederim demek istedim."

"Her zaman." Tuck homurdandı, sonra hâlâ ıslak olan ceketini ve botlarını giydi ve üç adımda odayı geçti. "Gidip bir içki alacağım. Bu gece uyumak istiyorum."

Çünkü yarın evleniyorlardı. Çünkü tören gerçek olmasa bile, gerçek olacaktı. Ve açıkça bunu ya da herhangi bir şeyi düşünmek istemiyordu.

gelecekteki sonuçları. Kaçıp gitmeyi ve bunu unutmayı tercih ederdi.

Başını salladı, içindeki küçük acı kabarcıklarını derinlerde kalmaya zorladı. İkişisi de içinde bulundukları koşullar

tarafından kapana kısılmışlardı. Birkaç çalıntı öpücük bir şey ifade etmiyordu; sadece öğreticiydi. Bir öpücüğün nasıl hissettireceğini merak ediyordu ve şimdi biliyordu. Bu iyi bir şeydi.

Tuck odadan çıktı, kapı arkasından sessizce kapandı. Pütürlü şilteye sırt üstü uzandı ve avuç içlerini gözlerine bastırdı.

Ne zaman düşüncelerinde Bay Taylor'dan Tuck'a dönüşmeye başlamıştı?

Ve o öpücükler nasıl da eve dönmek gibi hissettirmişti, her odasını keşfetmek isteyeceğiniz yeni bir ev olması dışında,

sadece fuayede kalamaz mı?

Hayal kırıklığıyla yumuşak bir of çekti.

Bu mantık evliliği beklenenden çok daha karmaşık bir hal almaya başlamıştı.

On Altıncı Bölüm

Örs düşünüy her geçen an daha da yaklaşıyordu. Lizzy bir banyo siparişı etmiş ve değerli eşyalarından daha fazlasını kullanmıştı. her zamankinden daha fazla sabun. Kalbi hızla çarpıyordu, her atış kaburgalarına doğru çılgınca çarpıyordu, kendine hatırlatmak için elinden geleni yapmasına rağmen Bu onun ilk ve tek düşünüy olacaktı. yüzeysel bir ritüelin sonunda özgürlüğüne kavuşacaktı. Hiçbir anlamı yoktu. Ama bu durum için güzel görünmek gibi aptalca bir dürtüden kurtulamıyordu.

Hayır, sadece bu olay için değil.

Onun için. Tuck'a güzel görünmek istiyordu.

Bu yüzden cildi pembeleşene kadar keselendi, dişlerini iki kez temizledi, saçlarını yıkadı ve güneşli pencerenin önünde oturup parlak dalgalar halinde kuruyana kadar taradı. Yüksek belli beyaz muslin bir elbise giydi ve dalgalarını düzgün bir şekilde büktü, saç modelinin etrafına tek bir kurdele sararak basit bir bandeau à la Grecque yaptı.

Odanın çatlak aynasındaki yansımasına kaşlarını çatarak baktı. Yüzü çarpıktı ama gözleri mavi şalıyla uyumluydu ve telaşlı bir parlaklık taşıyordu.

Boş ver.

Sadece bakmayı bırakacaktı. Yüzündeki ifade gergindi. Bastırılmış heyecandan değil, ne yaptığını öğrendiklerinde ailesinin ne yapacağından korkuyordu. En azından

kocasının bir kadın olduğunu öğrenmeyeceklerdi.

Yirmi birinci yüzyıldan Amerikalı hokey oyuncusu. Bu annemi, Bay Alby'yi ve kardeşini doğruca mezara. Mezarda olması yeterince kötüydü. Baltimore'lu bir kuru gıda tüccarı olan Tucker Taylor ile tanıştırdı.

Ama bu uzun sürmeyecekti.

Hanı terk etmişti ve Tuck hanın önünde bekliyordu. Planlandığı gibi demirci dükkânı. Dün gece odaya geri dönmüştü ve kadın uyuyormuş gibi davranmıştı. Botlarından kurtulmak için üç deneme yaptıktan sonra bir duvara çarptı. Görünüşe göre birden fazla içki içmişti ve yere uzandığında - battaniye yok, yastık yok, sadece başının altında bir palto vardı - ve horlamaya başladığında, o gün Korktuğu şey yeterince çabuk gelemezdi.

Ama bekleyen adamın üzerinde açık kahverengi bir pantolon vardı.

Kraliyet mavisi ceket, parlak çizmeleri vardı ve akşamı fincanlarında geçirmiş bir adama benzemiyordu. Çok güzeldi.

Bunun için başka bir kelime yoktu. Yüzü ve şekli British Museum'daki Yunan heykelleri gibi soğuk, uzak ve mükemmel değildi. Evet, etkileyici bir boyu ve köşeli bir çenesi vardı ama görünüşünün gerçek sırrı Küçük sözde kusurların bir koleksiyonu: geniş bir ağız, kapalı gözler, eklemlerindeki garip siyah kıllar, yanağındaki çukur ve kırık burun. Bu onu bir şekilde daha ulaşılabilir, daha insani yapıyordu.

Ve sonsuz derecede daha büyüleyici.

Kadın yaklaştığında adam kolunu uzattı, elinde birkaç düğün çiçeği vardı. "İşte." Göz teması kurmaktan kaçınarak beceriksizce teklif etti. "Bu bir düğün, o yüzden sanırım gelinin çiçek taşı."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak çiçeği aldı. Sanki onları çok sıkı tutuyormuş gibi birkaç sap kopma tehlikesi geçiriyordu.

"Saçına yaptığın şeyi beğendim. Güzel görünüyorsun." "Sen de," diye mırıldandı.

"Temizliğim iyidir." Aşağı baktı ve gözlerini kaçırdı bazı görünmez tiftikler. "Yüzükler de bende." Kadın onu inceledi. Sesi normalden daha sertti ve o kadar solgundu ki bakır kurusu gözleri neredeyse parlıyor gibiydi.

"İyi misiniz Bay Taylor?"

"Bu evlilik için tek bir kural var." Yüzünü tamamen ona döndü ve bir parmağını kaldırdı. "Bu etkinlik bittiğinde, bana bir daha Bay Taylor demeyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Niyet ettiğim nezaketin önüne geçen özel bir hoşnutsuzluğunuz var gibi görünüyor. Tüm bunların gerçekten babanla bir ilgisi var mı?"

Kısa bir duraksamadan sonra "Evet," dedi. "Sanırım öyle."

Devam etmesini bekledi ama adamın şu an için sunmaya istekli olduğu tek şey buydu.

"Pekala, Tuck. Hazır mısınız?"

Bakışları onun yüzünü aradı. "Öyle misin?"

"Evet." Ve bu kelimeyi söylerken yalan söylemediğini anladı. Bunun farkına varmak onu sakinleştirdi. Onun istediği de buydu. "Bir kez

Bunu yaparsak Londra'ya gidebilir ve senin için eve dönüş yolunu araştırabiliriz."

Adamın gözlerindeki hayal kırıklığı parıltısını hayal edebilirdi, oradaydı ve çok çabuk kayboldu.

Demircinin kapısından derin bir ses yükseldi. "Siz ikiniz daha ne kadar sokakta dikilip duracaksınız?"

Dönüp baktıklarında, is ve terle lekelenmiş deri bir önlük giyen iri yarı bir adam gördüler.

Devam etmeden önce kılı ön koluyla alnını sildi. "Gretna Green'e geldin. Dükkânıma geldin. Birazdan bir ata nal takmam gerekecek ama elini çabuk tutabilirsen zamanım var." Demirci

döndü ve öyle bir hızla geri döndü ki, hızla takip etmekten başka çareleri kalmadı.

Dükkânının kalbi demirci ocağıydı, demircinin metali bir dizi gizemli aletle çevrili katı bir örs üzerinde şekillendirdiği ateşli bir yerdi. Hava yanık kokuyordu.

kömür ve ısıtılmış metal. Bitmiş ürünler raflara dizildi -At nalları, aletler ve karmaşık demir işleri onun becerisini sergiliyordu. Burası tıpkı adamın kendi aurası gibi yoğun ama düzenli bir yerdi.

"Her şey sırayla." Demirci ıslı ellerini deri önlüğüne sildi. "Ödememi aldın mı?"

"Evet, işte burada." Tuck bir gine uzattı.

Demirci incelemenden önce küçük bir ısırık verdi. "Artık bunlardan pek görmüyorum."

Georgie'nin evinin her yerinde bir tür ejderha gibi sakladığı paraları vardı. Elinden pek bir şey çıkmazdı, bu yüzden parasının bir kısmının eskimeye yüz tutmuş olması şaşırtıcı değildi.

Demirci onların isimlerini aldı ve boğazını temizlemeden önce örsün iki yanında durmalarını işaret etti. "Yap bakalım, Tucker Taylor, ve yap bakalım, Elizabeth Wooddash, Evlenmek istediğinizi beyan eder misiniz?" İkisine de beklenti dolu bir bakış attı. "Bu "evet" kısmı."

"Ah, doğru." Tuck başını salladı. "Anlıyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldadı Lizzy, hemen ardından yüzünü örtmek istiyordu. Aynı zamanda. Neden o da Tuck gibi yapamıyor, kelimeleri yüksek sesle ve kendinden emin bir şekilde söyleyemiyordu?

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum." Tek gürültü ateşin çıtırtısıydı.

Demirci onlara, ikisini de akılsız bulmaya başladığını gösteren bir bakış attı. "İşte bu kadar. İşimiz bitti. Verimli olun ve çoğalın."

Birkaç saniye içinde Lizzy İskoç güneşinin altında gözlerini kırıştırmaya başladı, kocası Tuck da yanındaydı.

"Beklediğimden daha çabuk oldu," diye mırıldandı, biraz sersemlemişti.

"Evet, oldukça etkili."

Tuck, "Atları nallamak için daha çok zaman var," diye karşılık verdi,

İkisini de kahkahalara boğduktan sonra durakladı ve kaşlarını hafifçe çattı. "Kahretsin. Yüzüğü sana ben vermedim. Yüzük

çok çabuk bitti." Elini cebine attı ve iki düz altın bant çıkardı. "Bunu sadece burada mı yapacağız?"

"Emin değilim." Lizzy kalabalık köy sokağına bir göz attı. "Beklemeliyiz," diye karar verdi hemen. "Zaten yeterince dikkat çektiğimizi düşünüyorum." Emin olmak için, Yanından geçen kadınların çoğu Tuck'a uzun uzun baktı. Aynı kadınların bir demirci dükkânının dışında yüzük alışverişini izlemesini istemiyordu. Onun çaresiz olduğunu dşnebilirlerdi. Ve şu anda sahip olduğu tek şey sıcak bir yemeğe ihtiyacı vardı. Kahvaltıyı atlamıştı ve beyninin düşünebilmesi için karnının doyması gerekiyordu.

Handa sipariş verdiler ve birbirlerinin varlığından emin olmadan beklediler.

nce Lizzy konuştu. "Sanırım akşamı burada geçirdiniz?" Ona boş bir bakış attı.

"Ne de olsa dün gece çok sarhoştunuz."

Yüz hatlarından bir pişmanlık fısıltısı geçti. "yleydim, evet. Ve hayır. Burada kalmadım. Bardan bir şişe aldım ve dışarı çıktım. şehrin kenarında bir tepe buldum ve oturup içerek yıldızları seyrettim. Bir noktada uykuya daldım ve Kendime geldiğimde etrafımı koyunlar sarmıştı. Kimin kafası daha karışıktı bilmiyorum ama ben bunu geri dönmem için bir işaret olarak kabul ettim."

"Unutmayın, Bay . . ." Başını sallayarak dzelitti kendisi. "Tuck. Bu gerçek değil. Hayatını bana devretmiyorsun. Bir oyunda iki oyuncu olduğumuzu hayal edin." Onun

Gülümsemesi hznl bir hal aldı. "Bir Shakespeare oyunu. Olay örgüsünün arasına serpiştirilmiş iki müstehcen espri."

Gözlerini kırpiştırdı. "Biz gerçek değiliz."

Adamın bir soru mu sorduğunu yoksa bir açıklama mı yaptığını anlayamadı. Bu yüzden cevap vermeye karar verdi. "Biz gerçek değiliz," diye tekrarladı toplayabildiği tüm inançla. Çünkü dn geceki öpücükler bildiği en gerçek şeylerdi. Hâlâ dudaklarında onun tadı ve kokusu vardı. giysilerindeki koku. "Ama biz yasalız."

Dudakları kıvrıldı. "Acımasızsın."

"Pratik olmayı tercih ederim."

"Ve benden kurtulduktan sonra, kendini en iyi hayatını yaşarken nasıl gördüğünü anlat bana."

Servis yapan bir kız yemeklerini getirdi. Çorbasına bakarken, onun gittiği düşüncesiyle içinde bir şeyler çatırdadı. Birkaç öpücüğün gücü bu muydu? Bu muydu bazı bağlantı dalları birbirinin içine girer, böylece ayrılık fikri bir fısıltı olmadan olamazdı.

Acı mı? "Woodlands'de yaşayacağım. İstedğim zaman uyuyup uyanacağım, istediğim zaman ziyaret edip eğleneceğim ve

bir kitap yazmaya çalışacağım."

Bir parça daha tavuk kesti. "Neden korunuyorsun?"

Kadın kaşlarını kırıştırdı.

Bir ısırık aldı, çiğnedi ve yuttu. "Dene demiştin."

Çatalını salladı. "Küçük yeşil bilge bir adam bir keresinde şöyle demişti

"Denemek yok, sadece yapmak var" gibi bir şey. "Yeşil mi?"

"Boş ver. Sadece bu süre zarfında kaçırdığın tek şeyin Yoda olduğunu bil." Yüz ifadesi ciddileşti. "I

Benim için bir şey yapmanı istiyorum." Kızın yüzünde belirmiş olması gereken telaşa gülümsedi. "Büyük bir şey değil. Sadece

Oldukça kolay. Sizden sadece şu kelimeleri tekrarlamanızı istiyorum. 'Bir kitap yazacağım.'"

"Az önce söyledim."

"Hayır. Deneyeceğini söylemiştin. Yapacağımı söyle."

"Ne saçmalık." Ağzını peçetesiyle sildi, bakışlarını onun olmadığı bir yere dikti ve yoğun ifadesiyle. "Lizzy. Yap şunu."

"Peki." Ellerini masanın üzerine koydu ve nefes aldı. "Bir kitap yazacağım."

"Aferin kızıma."

İçinden sıcak bir zevk dalgası geçti. Neden bu iki özel kelimeyi bu kadar çok seviyordu? O bir evcil hayvan değildi. -Onun ya da bir başkasının. Ama bu basit onaylamanın İnkâr edilemez bir etki, ruhunun küçük bir köşesini dolduruyordu.

Eksik olduğunu bilmiyordu, böylesine açık bir övgü duymak onu biraz rahatlatmıştı.

"Şimdi yavaşlayın, sanki her kelimesinde ciddiymişsiniz gibi, kendinize, evrene ve sizi dinleyebilecek herkese bir yemin ediyormuşsunuz gibi."

"Ben. Yazacağım. Yazacağım. Kitap." Sanki tüm hayatı boyunca görünmez olma sanatında ustalaşmak için çalışmış gibiydi ve o da burada tutkularının bir tuvalini çerçeveletip herkesin görmesi için duvara asmasını talep ediyordu.

Fark etti. "Bu nasıl bir his?" "Çok güçlü."

"Şu andan itibaren, 'Bir kitap yazmaya çalışacağım' dediğiniz her seferinde durun ve bunu bir kez daha söyleyin. Kendi geleceğinizi yaratma özgürlüğüne sahip olmak istiyorsunuz. Bu değil.

Deneyen biri. Bu, harekete geçen ve bunu gerçekleştirebilen biri. İşte bu yüzden ben dediğimde bunu kastetmişim.

seni takımımda istiyorum. Kendine inan ve durdurulamaz olacaksın."

İşte o anda, İskoçya sınırındaki loş bir barda, Lizzy Tucker Taylor'a biraz aşık olduğunu fark etti. Kocasına. Onu büyük bir tehlikeye atacak kadar değil. Onu planlarından vazgeçirecek kadar değil. Ama kalbinin bir parça kırılmasına yetecek kadar. Ve bu çok uzaktı. niyet ettiğinden daha fazla hissetti. Çünkü ilk kez, parşömen defterindeki öyküleri alıp gerçek bir romana dönüştürebileceğine inanıyordu.

"Seni eve götüreceğim," dedi ve bunu sadece onun iyiliği için yapmadı. Onu kendisi için de eve götürecekti - çünkü kalbindeki bu çatlak? Bu çok fazlaydı. Bir an önce yamanması ve onarılması gerekiyordu. Tüm "iyi kız" konuşmaları bir yana, flört etmek ve eğlenmek bir meseleydi. Duygular? Gerçek duygular? Bu çok tehlikeliydi. Bir planı vardı ve onu uygulamak zaten zor olacaktı.

Duygular ve özgürlük el ele yürümüyordu.

"Hedeflerimize ulaşmaya, Bayan Taylor." Bir kadeh kaldırdı. "Benim adım." Kadın gözlerini kırptırdı. "Ah.

Adımı unuttum."

Dondu kaldı. "Özür dilerim, takılıyordum. Ama sen hiç-"
"Elizabeth!"

Lizzy çok sessizdi, dönmeye bile zahmet etmedi. Biliyordu ki

O ses. Bu, hayatı boyunca duyduğu aynı küçümseyici sestti. Ona bir yük olduğunu, bir başarısızlık olduğunu, eğer kurallara göre oynayamazsa

Kurallara göre, yapabileceği en iyi şey kendini mümkün olduğunca küçük ve kullanışlı hale getirmektii.

"Tanrım, Elizabeth," diye bir erkek sesi duyuldu.
"Gerçekten sensin."

Yavaşça döndü ve karşısında ağabeyini gördü, Henry. Korkunç görünüyordu. Sanki günlerdir eyer üzerindeymiş gibiydi. Gözlerinin altındaki çukurlarda koyu morluklar vardı, gözleri kesinlikle öldürücüydü.

"Abla, senin kafan mı güzel? Ne yaptın sen?"

On Yedinci Bölüm

"Henry!" Lizzy'nin nefesi kesildi. "Burada ne işin var senin?"

Adam ölümcül bir sakinlikle, "Sanırım bu benim cümlem," diye cevap verdi, "ancak ben bunu çok daha az nazik bir şekilde ifade ederdim."

Tuck ikisinin arasına baktı. Aynı kahverengi saçlar. Fakat gözleri farklıydı. Onunki maviden çok elaydı ve yüz hatları daha keskindi, sanki yırtıcı bir kuş gibiydi.

"Henry mi?" Lizzy tekrar konuştuğunda Tuck tam ismi kaydetmek üzereydi.

"Ağabeyim. Henry Percival Wooddash. Henry, bir sandalye çek de seni kocamla tanıştırayım."

Henry hızlı bir iç ralli yapmadan önce yere yığıldı. Şaşırtıcı derecede tanıdık bir jest. "Buraya kendini mahvetmeni engellemek için geldim."

"Ki ben yapmadım."

Sanki bu şekilde konuşmanın gizli kalacağını düşünüyorlarmış gibi fısıldaşıyorlardı. Ama bu daha çok Merak eden herkesin sirki dinleyebileceği sahne fısıltıları.

"Merhaba." Tuck sandalyesinden kalkarak ayağa kalktı. Ağabeyinden on beş santim daha uzundu. "Adım Tucker Taylor ve Baltimore'lu bir kuru gıda tüccarıyım-"

"Amerikalı da değil." Henry üç ... iki ... bir ... içinde yanacaktı gibi görünüyordu. "Bir meydan okuma!" haykırdı. "Sana meydan okuyorum. Kız kardeşimi kaçırdığın için-"

"Henry! Hemen dur!" diye bağırdı Lizzy.

"-ve onu mahvediyorsun. Ve Wooddash ailesinin hoş karşılanan bir üyesi olacağını düşünerek, bizim kusursuz itibar."

"Meydan okuma nedir?" Tuck bu adamdan daha ağır ağırlıklar kaldırmıştı.

"Birbirinizi saygıdeğer bir şekilde vurmak amacıyla bir çift tabancayı sakın bir vadiye götürdüğünüzde," diye açıkladı çabucak. "Ve böyle saçmalıklara kulak asma. Henry'nin silahı bile yok."

Tuck her şeyi anlamaya çalıştı. Bu adam kız kardeşiyle evlendiği için onu vuracak mıydı? Ve bunu o boyunlukları takarak mı yapacaktı? Geçmiş, onun sandığından çok daha sertti. Her şey çay içmek ve silindir şapkalar değildi.

"Bu kasabada çok az zorlukla biraz temin edebilirim. Böylesine çaresiz önlemler almak zorunda kalan ilk mağdur aile üyesi ben olamam."

"Henry, bunu bir daha söylemeyeceğim. O yüzden otur. İkiniz de." Lizzy sesini yükseltmemişti ama çığlık da atabilirdi. "Ve sonra konuşacağım. Eğer bu emri dinlemezseniz -açık söyleyeyim, bu bir rica değil -O zaman önce düello tabancaları bulacağım ve işimize burnunu sokmanı engellemek için birini doğrudan burnuna ateşleyeceğim. Yaşım tutuyor, aklım başımda ve artık evliyim. Örsün üzerinde durduk ve yeminlerimizi ettik. Evlendik.

demirci şahitti. Her şey tamamlandı ve şimdi yapmanız gereken tek şey bizi tebrik etmek. Ondan sonra, haberi ailelerimize nasıl ileteceğimize dair bir plan yapacağız."

"Değişmişsin, Elizabeth." İsteksizce yerine otururken Henry'nin ses tonu ağır bir suçlamayla doluydu.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi Tuck, adamın kendisinden ne kadar nefret ediyor gibi göründüğünü umursamadan. Adam sanki

cinayet meraklısı küçük bir velet. "Her şey ve herkes değişir. O yüzden buraya gelip karıma tehditler savurma."

Tuck bu son iki kelimeyi söylerken içinde alevlenen sahiplenme duygusuna hazırlıklı değildi.

"Bizi nasıl buldunuz?" Lizzy sordu.

"Portsmouth'ta halletmem gereken bir iş vardı. Woodlands'de sana sürpriz yapmaya karar verdim ve-"

"Sürpriz mi? Böyle mi adlandırıyoruz?" Lizzy ona şüpheli bir bakış attı. "'Casus' desek daha doğru olur."

"Georgie saygın biri olarak görülebilir ama hepimiz biliyoruz ki bunun tek nedeni geliri." Burnunu çekti. "Ziyaretinizin şüpheli faaliyetlerle gölgelenmediğine dair güvence arıyordum; insan asla çok dikkatli olamaz."

"Tanrım, Henry. Hangi şüpheli aktiviteler? Müzik mi? Kitaplar mı? Sohbet? Woodlands bir sığınaktır. Orada temiz hava, hareket etmek için bolca alan ve yargılanmama özgürlüğü."

"Bunu gerçekten bir cevapla onurlandırmalı mıyım?"

Henry

Tuck'a doğru işaret etti. "Yazmakla ilgili kaprisli fikirlerin için mevsimi terk edip kırlara çekildin ve kadın arkadaşlığına düşkünlük. Annem ve babam, benim tavsiyeme rağmen, sizi bir ay boyunca şımarttılar ve sonuç ne oldu?"

"Bay Alby annemin kocası. O adam bizim babamız değil," diye bağırdı Lizzy.

"Sizin deyiminizle o adam benim ihtiyaçlarım için yeterli bir baba. Babamın vefatından sonra annemin pek de arzu edilmeyen ekonomik koşullara düşmesini kimin engellediğini hatırlayın. Rufus Alby ile evliliği, sosyetenin en iyileri arasındaki yerimizi geri almamızı sağladı. Ama sen? Seni besleyen eli ısırmağa bayılıyorsun, değil mi kardeşim?" Henry acı bir kahkaha attı. "Ve şimdi gidip bu ... bu ... ile evleniyorsun.

Bilinmeyen bağlantıları ve itibarı olan bir Amerikalı. Bunun bizim için ne anlama geleceğini hiç düşündünüz mü?

Aile mi? Georgie'nin refakatçi olması gerekiyordu. Nasıl oldu da

Bunun olmasına izin mi vereyim?" Koltuğuna geri yaslandı. "Bu sorunu nasıl çözeceğim?"

"Dinle, adamım." Tuck eğildi, ellerini masanın altında yumruk yaptı ve kalçalarına gömdü. Her ne kadar bu adamı kontrol etmek istese de, kırmızı kart görmek durumu daha da kötüleştirecektir. "Karım bir sorun değil. O tanıdığım en zeki, en nazik kadınlardan biri ve eğer itibar konusunda bu kadar endişeliyseniz, o zaman bir pislik gibi davranmayı bırakmanızı öneririm."

Bakışları kilitlenince Lizzy'nin gözleri büyüdü.

"Araya girip hepinize bu işi nasıl bitireceğinizi söylemeyeceğim.

Söyleyebileceğim tek şey, bu lanet şeyi almamış olmanız çok yazık.

kız kardeşini tanımak için zaman ayırmalısın. Çünkü tanısaydınız, onun hiçbir şeyi karşılıksız yapmadığını fark ederdiniz.

sebeptir."

Henry'nin ağzı sudan çıkmış balık gibi hızla açılıp kapandı.

"Seninle düello yapmayacağım. Bir kadın için kavga etmeyeceğim. Hayatında ne yapmak istediğine o karar verir. Ben değil. Sen değil. Nokta. Biz evliyiz. Bu oldu. Tartışma bitmiştir."

"Şey ..." Henry oflayıp pufladı; göğsü şişti ama sonra indi.

"Buraya gelmek için son üç gün at sürdüm." Onun bitkin yüz hatları iddiasının doğruluğunu gösteriyordu.

"Bunu engellemeye çalıştım ama başaramadım. İkiniz de yatağınızı yaptınız ve ben de sizi yatağa davet ediyorum.

"Eğer" -küçümseyici ses tonunu Tuck'a yöneltti- "bir şilin göreceğinizi düşünüyorsanız

ailemizden koparmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma sizi temin ederim."

"Davranışınızı tamamen içler acısı ve bir beyefendiye yakışmayacak şekilde bulsam da, Georgie'nin bana bir çeyiz verdiğini bilmenizi isterim ve-"

"Kız kardeşinle evlenmek istemem için para almama gerek yok." Tuck sesini alçalttı ve eğildi. "Ve sana son kez tavsiyem, kız kardeşinle evlenmeyi

Tebrik ve teþekkür içermeyen bir konuşma

Belki hava durumu hakkında geçici bir yorum." Yağmurun yağmaya başladığı pencereyi işaret etti.

"Geldiğinde Georgie ne dedi?" Lizzy sordu.

Henry'nin sırtışı soğuktu. "Diyelim ki çok cana yakın bir ev sahibi değildi."

Tuck arkasına yaslandı ve durumu okudu. Adamın gururu incinmişti ve intikam almak istiyordu. Sıkışık bir oyunda, öncelikli odak noktası pak olmalıdır. Elbette, diğer faktörlere de hafifçe odaklanılabildi.

olağan "anlatımlar" ya da daha önce ele aldığınız durumlara tepki vermek için kas hafızasına sahip olmak. Ama şu anda Tuck'ın hiçbir ön bilgisi yoktu. Dikkatini kardeşinin ağzından çıkan kelimelere, yani pakın üzerine vermesi gerekiyordu. Tuck'ın gözlemlemesi, oyunu beklemesi ve devreye girip kurtarışı yapmaya hazır olması gerekiyordu.

"Haber bile göndermedin," diye karşılık verdi Lizzy. "Sen hiç şüphe, sahipsiz kadınları bir tür yaramazlık yaparken yakalamak için bir planla kapısına geldi."

"En kötü kabuslarımı bile aştın." "Ona karşı korkunç muydun?"

Henry yüzünü buruşturdu. "Bence asıl endişelenmemiz gereken bana ne kadar korkunç davrandıkları. Sabah seni takip etmeye başlamak niyetiyle uyumaya gittikten sonra, o ve sefil arkadaşı Jane beni yatak odama kilitlediler. Görünüşe göre bunun beni tuzağa düşüreceğini düşündüler ama ben

kanalizasyon borusundan aşağı. Atımı aldım ve şafak sökmeden yola koyuldum."

Tuck içten içe irkildi; o hanımlar işlerin bu hale gelmesinden pek memnun olmayacaklardı.

"Kendinizden son derece memnun görünüyorsunuz."

"Gösteriyi sen düzenledin, kardeşim. Ben bu olayda sadece bir oyuncuydum. Doğal olarak, aileyi hayal kırıklığına uğrattığım için babamdan özür dilemem gerekecek. Bununla birlikte, yankıları size dayanmalıdır."

Adam Lizzy'yi mümkün olan en kısa sürede nasıl

otobüsün altına atabileceğinin hesabını yapıyordu.

"Planımız yarın Londra'ya dönmek," diye açıkladı Lizzy. "Gereğinden fazla kargaşaya yol açmaya çalışmıyordum."

Henry, "Asla kargaşaya yol açmaya çalışmıyorsun," diye tersledi. "Ama yine de bir şekilde hep yapıyorsun. Her zaman kötü kararlar verme konusunda nadir bir yeteneğin var. Bu notta, ben emekli olacağım. Senin kadar iştahlı değilim.

yıkım." Kadının yarısı boş tabağına küçümseyici bir bakış fırlattı. "Yarın eve dönüş yolculuğuna başlayacağız."

"Peki," dedi Lizzy sıkılmış dişlerinin arasından.

"Peki." Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

"Ve son bir şey, Hen?" Lizzy'nin sesi tatlılaşmıştı.

Kardeşi dondu kaldı. "Bana asla böyle hitap etmemeni söylemiştim." "Tüylerinizi diken diken etmek istememiştim." Kız kardeşini

Kollarını gövdesine dayadı, dirseklerini küçük kanatlar gibi salladı. "Kimseyi düelloya davet etmeye hakkın yok. Berbat bir nişancı olduğunu biliyorsun."

Henry'nin yüz hatları

buruştu. "İyi dinlen,

Tavuk." Bum.

Her ne olursa, Tuck'ın kurtarmaya ihtiyacı yoktu. Lizzy açıkça ele geçirmişti.

Henry Tuck'a baktı. "Tek tesellim, bunun cezasını ona katlanmak zorunda kalarak çekecek olman. şirket."

Ve böylece gitmiş oldu.

Lizzy nefes verdi. "Bu az önce mi oldu? Yoksa rüya mı gördüm?" Eli masanın üzerinde duruyordu, küçük, solgun ve yalnız görünüyordu. Tuck'ın bakışları üzerinde oyalandı, zihni yarışıyordu. Acaba teselli ve güvence vermek için uzanır mıydın? Bu onu daha iyi hissettirir miydi?

Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi kaşlarını çattı, parmaklarını yumruk yaptı ve kucağına kaydırıldı.

Onun gururu vardı. O da buna saygı duyuyordu. Ama onun yalnız hissetmesini istemiyordu. Elbette, Nora ile didişti.

Bazen ikisi de kendi hayatlarıyla çok meşgul oluyor ve fazla konuşmuyorlardı ama ikisi de işler zorlaştığında birbirlerine güvenebileceklerini biliyorlardı.

"Harika birine benziyor." Tuck'ın soğukkanlı gözlemi alaycı bir kıkırdamaya neden oldu.

"Bu senin için Henry."

"Bütün o tavuk şeyleri de neydi? Bununla başa çıkamazdı."

Gülümsemesi küçük ama muzafferdi. "Henry hayatım boyunca benim her açığımı ve eksikliğimi göstermekten zevk aldı. En sevdiği hobisi bana bir yükten başka bir şey olmadığımı hatırlatmak. Zamanla daha da kötüleşti. Ve çok az şeyim var

Ama ona Hen dememden nefret ediyor. Çok küçükken Henry diyemezdim. Bunu kullanırdım.

Takma adı ve tavukla bir tutulmaktan nefret eder. Hiç espri anlayışı yok, gerçekten."

"Kendine güveni pek iyi değil."

"Hayır. Sanmıyorum." Tabağını dürttü. "Sanırım her zaman korkmuştur. Neyden? Emin değilim. Belki de tüm dünyadan. Ve bunu maskeleyerek için de korkunç olmayı seçiyor. Daha iyi bir insan olsaydım ona acırdım."

"Sen daha iyi bir insansın. En iyi insan." O Öğle yemeğini işaret etti. "İşiniz bitmiş gibi görünüyor. Yürüyüşe çıkmak ister misiniz diye soracaktım ama dışarıda yağmur çok şiddetli yağıyor."

Özlem dolu bir ifadeyle pencereye baktı. "Gerçekten mi? Yağmurda bir yürüyüş kulağa hoş geliyor. Pratik değil ama güzel."

"Erimeyeceğim, Cep Roketi. Dışarı çıkıp yağmurda şarkı söylemek istersen sana eşlik ederim," dedi Tuck.

"Yağmurda şarkı söylemek mi?" Lizzy yüzünü buruşturdu. "Çok tuhaf birisin."

Elini tekrar masanın üzerine koydu. Bu kez onu almakta ve nazıkçe sıkmakta tereddüt etmedi. "Birini tanımak için biri gerekir. Bu yüzden gidip tüm ailenizi hayal kırıklığına uğratmadan önce biraz eğlenmek ister misin?"

Parmak uçları kızın teninde gezindi. Lizzy'nin gözleri bu beklenmedik dokunuş karşısında irileşti, ama hemen şakacı bir parıltıya dönüştü. "Pekâlâ, hadi biraz daha kötü kararlar."

On Sekizinci Bölüm

Yağmur dinecek gibi görünmüyordu ama Lizzy doğa koşullarına boyun eğmeyi reddetti. İleriye doğru bastırdı, kolları

ensesinden aşağıya ve elbisesinin içine doğru akarken bir amaç uğruna sallanıyordu. Onun yanında, Tuck'ın uzun adımları kolayca tempo tuttu, ölçülü adımları onun aceleci adımlarıyla aynı zamana denk geldi. Nereye gittiğine dair en ufak bir fikri yoktu; sadece hareket etmesi, kendisini sıkıştıran beklentilerin ağırlığından kurtulması gerekiyordu.

etrafını sardı. Kısa süre sonra herhangi bir patikadan çıkıp kasabanın eteklerindeki koyun otlaklarından birine doğru yol aldılar.

"Henry'nin beni gözetlemek için Woodlands'e gitmeye hiç hakkı yoktu," diye öfkelenildi, yarı Tuck'a yarı kendine.

"Portsmouth'ta acilen bir işle ilgilenmesi gerektiğine dair bir hikaye uydurabilir ama gerçekte asıl amacı beni tehlikeye atacak bir konumda bulmaktı. Bunu üvey babamıza yaranmak için başka bir takoz olarak kullanmayı umuyor ve

beni diken üstünde bırakıyor. Bu adil ve doğru değil ama Hen bunu tüm hayatım boyunca yaptı. O her zaman Beni dezavantajlı duruma düşürecek şekilde kendini avantajlı bir konuma yerleştiriyor. Biz çocukken, ağabeyim bana sürekli olarak sayılar, tarih, ilahiyat, Latince ve benzeri derslere çalışmanın kendisi için ne kadar zor olduğunu hatırlatırdı. Benim erkek olmamamın iyi bir şey

olduğunu söylerdi, çünkü ben

asla yapamayacağını ve başarılı olamayacağını söyledi. Annem ve babam, daha sonra da üvey babamız, ortalamanın üzerinde bir yetenek göstermese bile eğitimine çok değer verirlerdi. Onlar ona bir tür dahi gibi saygı göstermemi bekliyordu.

"Elbette bana hiçbir fırsat tanınmadığı izlenimini vermek istemiyorum. Benden beklentileri başarılı olmamdı. Yani benim değerim nakış işlemem, Fransızca konuşabilmem, piyano çalabilmem, suluboya resim yapabilmem ve her şeyi dışa vurabilmemle bağlantılıydı.

büyü bir adamı büyüler. Ne yazık ki, ben muhtemelen okulda daha başarılı olurdum. Bunun yerine, başarısız bir şekilde topalladım."

"Bu doğru değil."

Lizzy başını kaldırıp Tuck'a baktı, eli sanki onu tufandan koruyabilecekmiş gibi alınıdaydı. Belki de onu doğru duymamıştı, çünkü yağmur sahadaki taşların üzerinde büyük bir ses çıkarıyordu. "Sahte alçakgönüllülükten hoşlanmam, efendim. Eğer söylersem Bir alanda yetenekli değilim, o konuda yetenekli değilim-"

Kadın itiraz edemeden, adam onu ayaklarından tutup kaldırdı ve yürümeye başladı. Sırtını ağlayan bir ağacın gövdesine dayadığında

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdı. Söğüdün eğilip bükülen dalları, büyülü bir peri halkası gibi etraflarında küçük bir sığınak oluşturmıştı.

Tuck onu ağaca yasladı ve bacaklarının arasında durdu, ona bakarken iri elleriyle poposunu kavradı, çenesinin şakağıyla birleştiği yerde bir kas tüylendi.

"Çok zekisin Lizzy," diye hırladı. "Ama bazen O kadar zekisin ki bu seni biraz aptal da yapıyor." Adam başını eğdiğinde titredi, nefesi boğazını ısıtıyordu. "Güven bana, bir erkeği büyülemekte hiç zorlanmıyorsun."

Adamın omuzlarına bastıran elleri, bilinçli olarak düşünmeden bile ani bir dönüş yaptı; şimdi onu kavırıyor, daha da yaklaşıyordu.

"Tek düşünebildiğim sana bunu yapmak," diye mırıldandı, dilini kızın boynunun kıvrımında gezdirdikten sonra Yumuşak bir ısırik için deriyi dişlerinin arasına aldı. "Bu ve başka hiçbir şey."

Adamın alçak sesle homurdanması, kadının kalçaları arasında sıcak noktalar halinde akan bir zevk şoku yarattı.

Onu daha sıkı kavradı ve yavaş bir sallantıyla tekrar içine girdi, kalçalarını yeterince basınçla yuvarladı. içini ısıtır.

"Seni istiyorum." Tekrar salladı. "I fucking love that you Bu elbisenin altında hiçbir şey yok. Sadece sen varsın." Kalçaları eğildi. Kısa süre önce handa keşfettiği o küçük ağrıyan noktaya daha fazla baskı uyguladı. Sonra, ona olan ilgisi nazik ve meraklıydı ve giderek bir çılgınlığa dönüştü. Bu

Metodik öğütme, çekingenliğini ortadan kaldırdı ve yeni, savunmasız ve sarhoş edici bir şeyi ortaya çıkardı.

"Tek yaptığım seni istemek. Ben senin kocanım, Lizzy. Ve senin merhametine kalmışım. O yüzden bana ne yapamayacağını söyleme. Söyle bana. ne istiyorsan, hemen şimdi, çünkü sana onu vereceğim."

"Serbest bırak." Bu yarım hıçkırık nereden geldi? "Artık düşünmeme izin verme."

Eteklerini beline kadar kaldırdı, bacaklarını ayırdı.

"Benim için aç," diye emretti. Ve Tanrı yardımcısı olsun, kadın açtı.

Gerçekten de onu burada, Gretna Green'in kenarındaki bir söğüdün dibinde karısı mı yapacaktı?

Koyun otlığı mı?

Ama pantolonunu çıkarmıyordu; ıslak çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Başparmaklarını kullanarak kadının yarığını nazikçe ayırdı ve doğrudan ortasına baktı.

"Tuck." Aklının belli belirsiz mantıklı bir köşesinde, ondan durmasını istemesi gerektiğini, bırakın dışarıda, hiçbir yerde böyle kötü şeyler yapmaması gerektiğini biliyordu ama yalan söylemeyeceğine söz vermişti. Ve bu kozalanmış dünyada Eğilmiş yeşil dallar, durmak istediği en son şeydi.

"Şu mükemmel pembeliğe bak. Sikeyim, yarıktaki kayganlığını görebiliyorum. Çok ıslaksın. Hepsi bu kadar mı?"

Ben mi?"

Bakışları kilitlendi. Soğuk yağmura rağmen yanıyordu. Adamın neden diz çöktüğünü ya da ona neden öyle baktığını bilmiyordu.

adam açlıktan ölüyor. "Ne istiyorsun?" Sorusu yarı fısıltı, yarı yalvarış gibiydi.

"Seni tatmak için." Hâlâ açık tuttuğu merkezini başıyla işaret etti. "Yapabilir miyim?"

"İnsanlar gerçekten böyle şeyler yapıyor mu? Sadece kitaplarda değil mi?"

"Seninki gibi bir amcık görseler? Yalvarırlar. Yalvarmamı mı istiyorsun, Lizzy?"

Bir gün tam olarak bunu isteyebilirdi. Ama şu anda istediği ...

Sadece istedi.

"Yap şunu.

Lütfen."

Ağzını onun merkezine bastırdı ve her şey kırıldı. Kafa derisi karıncalanıyordu ve sayıklıyordu, kendini dik tutmak için savaşıyor ve kaybediyordu. Ağzı hassas tomurcuğun üzerinde yuvarlanarak serbest bırakılmasını talep etti ve inlediğinde, ses onun çekirdeğine kadar titreşti.

Sıcaktı. Çok sıcaktı. Çok sıcaktı. Ama umurunda değildi. Eğer yanacaksa, tutuşmak istiyordu. Bacakları gerildi. Titriyordu.

Adam bir parmağını içeri soktuğunda, kadın nefes nefese kaldı.

beklenmedik bir dolgunluk. Geri çekildi ve baktı, dudakları onun arzusundan parlıyordu.

"Bu çok mu fazla?" Sesi boğuk çıkıyordu.

"Daha fazla," diye boğuk bir ses çıkardı. Yukarıda bir yerde ya da başka bir dünyada gök gürledi.

Parmağını içinde kıvırdı ve gerilim arttı; derin dolgunluk karşısında dizleri tekrar bükülmekle tehdit etti ve adam tekrar çağırma hareketini yaptığında, vücudu itaat etti. İkna

etmeye devam etti ve yavaşça, sertçe emip dilini içine sokana kadar ürperti arttı.

Zaman durdu.

Saf bir his dalgası onu özgür bıraktı. Bir dalga gibi çarpıyor, çarpıyor ve çarpıyordu ama boğulmuyordu. Sanki uçuyor gibiydi.

Tuck ayağa kalktı ve kızın yüzünü büyük ellerinin arasında tuttu. "Lizzy? Lizzy, iyi misin?"

İçindeki alevler hâlâ yanıyordu. Onun avuç içlerini ve sonra da iki gözünü öpmek istedi. Ama onun yerine, Adamın endişeli yüzüne baktı, sonra bir elini alnına götürdü. "Merhaba."

"Tanrım." Kolunu indirdi ve onun hareketini tekrarladı. "Sıcaksın."

Başını salladı, düşünceleri şafak vaktindeki bir rüya kadar belirsizdi. "Beni yaktın."

"Hayır, Lizzy." Endişe, bakışlarındaki arzuyu gölgede bırakmıştı. "Ben ciddiym. Sanırım ateşin yükselmiş."

Bildiği bir sonraki şey, kendini yatağın içinde bulmasıydı. detayları bulanık olsa da, hanı hatırlıyordu. Tuck'ın onu sırtında taşıdığını hayal meyal hatırlıyordu. Anıları sanki yarı biçimlendirilmiş resimler, ayakkabılarını çıkarması ve yastıkları düzenlemesi. Ancak, tüm bunların arasında Pencerede konuşan bir kuzgun hayal ederek, onu pek de güvenilir olmayan bir ruh hali içinde bıraktı.

Arada bir uyurdu ve arada sırada alçak sesle konuşurdu. Tuck. Henry. Bir keresinde tanımadığı bir adam göğsüne sıcak bir kumaş sermişti; bir lapa. Bir keresinde Hardalın ağır kokusu midesini bulandırıyor ama başı hareket edemeyecek kadar ağrıyordu. Dudaklarına bir fincan tutuldu. Yutkundu, su olmadığını görünce öksürdü. Bu beyaz şaraptı ve acı bir tadı, söğüt kabuğunu maskeleyemeye yetmiyordu.

Tadını annesinin küçük ecza dolabından, doktor çağırmak gerekmediğinde yapabileceği tentürlerden ve merhemlerden hatırlıyordu.

Uyku sert ve hızlı bir şekilde bastırdı. Tekrar uyandığında güneş hâlâ parlıyordu ama zaman kaybetmiş gibi hissediyordu.

Gözlerini ovuşturarak kendini dirseklerinin üzerinde yukarı itti.

Tuck yatağının kenarındaki sandalyede arkasına yaslanmış, boşluğa bakıyordu. Saçları dağınık olacak kadar uzun değildi ama solgundu, gözleri uykusuzluktan şişmiş ve menekşe rengi yarım dairelerle çerçevelenmişti.

"Kendimi ne kadar kötü hissettiysem o kadar kötü görünüyorsun," dedi ve sesi alışılmadık derin bir boğuklukla çıktığında irkildi.

Sandalye bir gümbürtüyle yere çarptı. Lizzy boğazını temizleyemedi Tuck üzerine eğildi, elleri Yüzünün her iki yanında parantezler vardı. "Uyanmışsın."

Esnedi. "Evet. Sanırım biraz kestirmem işe yaradı. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Biraz kestirmek mi?" Tuck gözlerini kısarak onun yüzünü inceledi. "Yirmi dört saat uyudun. Eğer sabah uyanık olmasaydın

sonraki beş dakika, ben Ne yapacağımı bilemedim." Yataktan kalktı ve eğildi, ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Bilmiyordum, Lizzy. Bir planım yoktu."

"Kendinde değil gibisin." Gerindi. Vücudunu sıcak ve rahatlamış hissetti. Biraz aç olması dışında iyiydi.

"Çünkü çok korkmuştum. Hâlâ da çok korkuyorum. Ateşin çok hızlı yükseldi. Seni otele geri götürdüğümde, zar zor mantıklı konuşuyordun. Sana yardım etmeye çalıştım. bir doktor buldum, ama o bir bebek doğurtmak için dışarıdaydı, bu yüzden bana bir apot-bir apot- gönderdiler."

"Bir eczacı mı?"

"Evet. Her ne haltsa."

Şaşkın bir halde yastığına geri yaslandı. "Zamanında ilaçları nasıl alıyorsun?"

"Eczane - eczacının ilaç dağıttığı bir yer."

"Bir eczacıya benziyor. Ev ziyaretleri yapmaları oldukça yaygındır. Bu büyülerden birine sahip olduğumda zaman zaman bana da oluyor."

"Ağabeyin ateşlenmeye yatkın olduğunu söyledi."

"Evet. Stresli ya da heyecanlı olduğum zamanlarda bir gün boyunca ateşimin çıkması alışılmadık bir durum değil. Garip, değil mi? Peki Henry ile nasıl konuştun?"

"Onu getirdim çünkü ne kadar hasta olduğundan emin değildim." "Ölüm döşeğinde olduğunu mu düşündün?"

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Çok çabuk hastalandın. Ateşini ölçmek için hiçbir yolum yoktu. Bakkaldan sana ağrı kesici ya da ateş düşürücü alamadım; kendimi işe yaramaz hissediyordum. Sonra eczacıyı buldum ve Henry'nin ondan yapmasını istediği ilk şey kolunu kesip açmak oldu."

"Henry kan akıtmaya yemin ediyor. Ben o kadar ikna olmadım

."

"Onlara, eğer biri karımı iyileştirme bahanesiyle keserse, o zaman kendilerinin olacağını bildirdim.

kanıyor." Sesi sert ve koruyucuydu. "Tuck." Bir elini uzattı.

Yüzüğe dikkatle baktı, çenesi kararlılıkla sıkılırken elini cebine attı ve dikkatle alyanslarını çıkardı. Ciddiyetle, onunkini itti

basit bir hareketle taktı. Sonra kendisinininkini yerine kaydırarak birlikteliklerini mühürledi.

"Bu da ne?" Yüzüğe gözlerini kırpmıştı, sersemlemişti. Fiziksel ağırlığı hafif olsa da, o anın sonuçları ağır gelmişti. Gerçekten evliydim.

"Senin takman beni daha iyi hissettiriyor," diye devam etti. "I

sen hastayken pek yardımcı olamadı. Bana kanser olduğum ilk söylendiğinde mi? Berbattı. Ama tıp uzmanlarından oluşan bir ekibim vardı. Ya burada hastalanırsan? Bir adam gelir ve kolunuzu bir kaseye kanatmak ister. Bu ne lan?"

"Tuck," diye tekrarladı. "Yüzükleri takmak Bu ne anlama geliyor?"

Onun bu anı anlamlandırmasını istiyordu. Olayları özüne indirgemek için olağanüstü bir yolu vardı.

ve Şu anda onun açık szllğn kullanabilirdi.

"Aptalca geliyor ama belki seni korumaya yardımcı olabilir. Bilmiyorum. Bu kadar işe yaramaz olmaktan nefret ediyorum."

Hayal kırıklığı alevlendi. "Bu durumu kendinle ilgili hale getirmeyi bırakıp gerçekten hasta olan ve söyleyecek Şeyleri olan kişiyi dinlesen nasıl olur?"

Bu kesinlikle dikkatini çekti.

"Haklısın." Sandalyeyi geriye çekti ve onun elini kendi elinin arasına aldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Seni başka bir gün kızdırmak için yaşayacağım."

"Beni kızdırmıyorsun. Yapsan bile hoşuma gidiyor, bu da amacını boşa çıkartıyor."

"Hardal kokusunu hatırlıyorum."

"Kanını akıtmalarına izin vermediğimde, lapa uygulayacağını söyledi. Göründüğü tek Şey kokan bir bezdi."

"Enfeksiyonu ciğەرlerimden uzak tutmaya yardımcı olur."

"Sonra sana bir çeşit ağaç kabuğ ile bir içecek verdi ve laud-a-mon?" Yüzünü buruşturdu. "Sanki bir çeşit Harry Potter, sihir gerçek değilken birinin iksir yapmasını izliyor."

Zamanının yarısında ne hakkında samaladığını kim bilebilirdi ki, ama eczacının ona ne verdiğini fark etti ve Neden bu kadar derin ve uzun uyuduğnu.

"Kabuk mu? Bu söğüt kabuğ olmalı. Ateşi düŐürür. Laudanum ise dinlenmek ve iyileŐmek için uyku getirmeye yardımcı olur."

"Hiç duymadım." "Ona afyon da denir."

Gözleri büyüdü. "Doktor sana afyon mu verdi?"

"Bu çok yaygın. Londra'daki arkadaşlarımla bebeklerinin diş etlerine afyon sakızı sürmenin dinlenmelerine yardımcı olduğna yemin ettiklerini duydum."

"İnsanların hayatta kalmaya devam etmesi inanılmaz."

"Pekala, Bay Gelecekte Her Şey Daha İyi. Biz ve belli ki biroğnuz bunu baŐarabildiğine göre çok fazla Şeyi doğru yapmış olmalısınız."

Utanmış görünüyordu. "Gerçekten iyi olacak mısınız?"

Onun elini sıktı. "Evet, dediğim gibi böyle şeyler olur. O kadar dalgındım ki hazırlanmayı ya da düşünmeyi unuttum. Ama kaçmak ve Henry'nin ortaya çıkması. Ayrıca haberi aileme duyurmaya hazırlanıyordum. Vücudumun bir an önce tepki verirdi."

"Ve bunun nasıl olmadığından eminsin ..." Gözlerini kaçırdı. "Hayır. Unut gitsin. Aptalca davranıyorum."

"Burada hatalı olan sen değilsin." Sesindeki eğlenceyi sakladı. Onun kendisiyle dalga geçtiğini düşünecekti ama öyle bir şey değildi. Onun, aralarındaki ilişkiden duyduğu endişeyi yakınlık ona zarar verebilirdi.

"O ağacın altında bana ne yaptın? Yandı, evet. Ama farklı bir şekilde. Ve eğer tekrar yaparsak, afyon almazdım. Ağzındaki her şeyi hissetmek isterdim. yapar."

Onun elini okşadı, bakışlarını kaçırdı.

"Bana bak," dedi. Adam yavaşça döndü, yüzü bir maskeye dönüşmüştü. "Bana zarar vermedin. Suçlanacak kişi sen değilsin."

"Suçlu benim çünkü seni ailenin evine götürüyorum ve orada sana zarar vereceklerini biliyorum. Henry bana sürekli bunu hatırlatıyor."

"Benim ve ailemin isteklerinin aynı doğrultuda olmamasına uzun zamandır alıştım. Bu tatsız olacak. Ama sensiz hayatım? Bu çok uzak olurdu daha kötü."

Bakışları onunkilere kilitlendi, hâlâ okunamıyordu.

"Birbirimize yardım ediyoruz. Arkadaş olduk, değil mi?" Kelimeleri söylerken bile tatları Yanlış. Bu bir yalan değildi, onlar arkadaştı. Sadece oldukları ya da olabilecekleri diğer tüm kelimelerden kaçınarak, daha kafa karıştırıcı ve karmaşık olan ve eterde bırakılmaları daha iyi olan kelimeler.

"Arkadaşlar." Sesi aynı dikkatli ve nötr tondaydı.

"Hedeflerimize ulaşmak için birbirimize ihtiyacımız var."

"Kesinlikle."

Neden hâlâ öyle bakıyordu? Ve o neden bakıyordu? Bu, ilk kimin göz kırpacığını görmek için beklediğiniz o aptal salon oyunlarından birini oynamak gibiydi. Bu o olamaz. O olmayacaktı.

şımarık bir çocuk gibi kendisine bağlanılmasını talep ederek evine dönme konusundaki endişelerini artırmayacaktı.

Aralarında yadsınamaz bir kıvılcım vardı ama tıpkı bir alev gibi, aralarındaki bağın da büyümeye ihtiyacı vardı.

Eğer o

aktif olarak takip etmediyse, bağları olduğu gibi kalabilir -Küçük, parlayan bir kor, güvenli ve kontrollü. Tehlikeli bir şey değil. Kimse ısıdan yanmayacaktı.

Ateşle oynamazlardı.

On Dokuzuncu Bölüm

Londra'nın şehir sınırlarına girdiklerinde araba kaldırım taşlarına çarparak takırdadı. Tuck uçakla geldiğinde Heathrow'a inmiş ama fazla oyalanmamıştı. Önceliği Nora'yı görmektir, bu yüzden saraylar, West End gösterileri, işkence müzeleri ve çift katlı otobüs turları için yapılan tüm reklamları görmezden gelmiş ve Bath'a hızlı bir yolculuk. Şimdi, İskoçya'dan ayrılalı neredeyse bir hafta olmuşken, kalabalık caddelerde ilerlerken şehrin büyüklüğü, bu zamanda bile, gözlerine batıyordu. Bath'ı çoktan gölgede bırakmıştı. Gretna Green'den dönerken uzun yolculuklarında geçtikleri kasabalar ve şirin köyler.

Gece çöktü ve lambalar titreyerek kıvrımlı yollara ışık saçtı. Manzara, o yılların anılarını geri getirdi. Nora'nın Yunan mitlerini anlatan eski resimli kitabındaki labirent; Minotor'un resmedildiği ve umursamıyormuş gibi yapan ağabeyiyken bile ona kötü rüyalar gördüren kitap. Hava çürüyen tahta ve çamur kokusuyla doluydu.

"Bu Thames Nehri," dedi Lizzy gelişigüzel bir şekilde yumruğunun içine öksürdü. "Nehir çok yakın değil ama yazın rüzgâr güneyden estiğinde Şehrin her yerinde bu kendine özgü salamura ve balık karışımının tadını çıkarabilirsiniz."

"Evde olmak güzel mi?" diye sordu.

"Londra karmaşık bir yer." Eldivenini bağlayan inci düğmeyle oynayarak vagonun penceresinden dışarı baktı. "Şehir bana hiçbir zaman ait olduğum bir yer gibi gelmedi. Ve

Üvey babamın konağındaki atmosfer Woodlands'e hiç benzemiyor diyelim."

Tuck'a geri döndüğünde, sıkı gülümsemesi gözlerine ulaşmaya çok yaklaştı. "Ama," diye tekrarladı son bir saat içinde üçüncü kez, "her şey yoluna girecek. Ben

en ufak bir sorun yok."

Tuck onu bir takım arkadaşının moralini ölçer gibi inceledi. Lizzy'nin kızarmış yanakları ve mesafeli ifadesi farklı bir gerçeğe işaret ediyordu, sanki yüksek riskli bir oyuna hazırlanıyor gibiydi.

Henry Gretna Green'den atını sürmüştü, küçük gelincik kötü haberi vermek için neredeyse heyecandan titriyordu. Henry'nin üç beyin hücresi böyle algılamasa da, erken ayrılışının bir amacı vardı. Onlardan birkaç gün önce ayrılarak, Lizzy'ye yaklaşan yüzleşme için gücünü toplaması için zaman kazandırmıştı. Henry neşeyle bunun önemli olmadığını, çünkü cenazesine geleceğini ima etmişti. Ama haberi onun vermesi Lizzy için çok daha iyiydi.

"Sürpriz, sürpriz" diyerek yeni bir kocayla habersizce ortaya çıkmak. Bu şekilde, anne ve babası olayı kavramak için bir başlangıç yapmış olacaktı.

"Bana şehrin hangi bölgesinde yaşadığınızı anlatın," dedi onu konuşturmak için.

"Mayfair." Sesi yüksek ve gergindi. "Şimdi Wembley ve Notting Hill'i geçtik ve Marylebone'a geldik. Burası benim büyüdüğüm yer."

"Ailenizin varlıklı olduğundan bahsetmişsiniz?"

"Birçok kişiden daha şanslı olmamıza rağmen, bu hırsları için yeterli. Biz şimdi ikamet ederken Mayfair'de, Grosvenor Meydanı gibi en prestijli bölgede değil. İşte bu yüzden bu dünyadaki amacımın bir beyefendiye bağlanmak olduğunu görebilirsiniz.

Tırmanışımıza yardımcı olacak böyle bir çeyrek. Espri, mizah, nezaket, temel nezaket. Eğer adres doğruysa, bir partnerdeki tüm bu özellikler pazarlığa açıktır. Gördüğünüz gibi Mayfair sadece bir mahalle değil; hepimizin tırmanması gereken bir merdiven. Evlilikten kaçınma ve eşimi koruma seçeneği bağımsızlık hiçbir zaman gerçekten uygulanabilir olmamıştır."

"Özür dilerim," dedi Tuck içtenlikle. "Hepimiz hayatta kendi yolumuzu seçme hakkına sahip olmalıyız. Sen o zamanlar

Tam o sırada konuşurken, evliliğin artık benim zamanımda bir kadının değerinin ölçüsü olmadığını düşündüm.

... " dışında.

"Evet?" Lizzy merakla eğildi. "Ne oldu?"

"İngiltere'ye gelmeden önce bir düğüne gitmiştim. Takım arkadaşı Jason Burns içindi. Gelin bir elbise giymişti. geleneksel beyaz elbise, sanırım saflığı simgeliyor. Herkes onun ne kadar zayıf görüldüğünden bahsedip duruyordu. Babası onu 'evlendirdi' ve o da nişanlısının soyadını aldı. Töreni sonlandırmak için, yine bir erkek olan papaz, damada gelini öpme izni verdi. Tüm bunlara rağmen o güne 'onun günü' diyorlardı." Alnını ovuşturan Tuck, "Gerçekten düşündüğünüzde oldukça garip" diye itiraf etti.

Lizzy düşünceli bir şekilde başını salladı. "Avantaj elinizdeyken tuzakları fark etmek zordur. Ama yüzlerce yıl sonra bile pek çok şeyin aynı kaldığını düşünmek? Ne kadar da yorucu."

Araba yavaşladı. Lizzy başını salladı. düşüncelerine yeniden odaklandı. "Ailen nasıl insanlar?"

Tuck kaşlarını çattı, pek de mükemmel olmayan aile anıları su yüzüne çıktı. "Babam her zaman çalışırdı; kendisi hava trafik kontrolörüdür ve bu işin inceliklerini açıklamak biraz karmaşık olur. Katı, detaycı ve ölüm kalım kararlarının işinin bir parçası olduğunu söylemek yeterli. Her şey kitabına uygun olmak zorunda ve ailemden herhangi biri farklı bir yöne gitmek isterse ... bunu her zaman kolay ya da nazik bir şekilde kabul

etmezdi."

Araba durdu. Açıklayacak zamanı yoktu.
Nora hakkında ya da küçük kız kardeşinin neden tüm ülkeyi terk edecek kadar uzaklaşmak istediği hakkında. Çünkü bir Babasından aldığı ders, öncelik sıralaması yapmak ve önce en büyük soruna odaklanmaktı.

Şu anda mı? Lizzy'nin ailesiydi.

Arabadan indi ve simetrik pencere sıraları ve soluk alçı dış cephesiyle dört katlı konağa baktı. Çift kanatlı kapıların üzerinde ahşap rozetler ve basit Yunan sütunlarıyla çerçevelenmiş. "Pis parmaklarınla hiçbir şeye dokunma, köylü" havası hakimdi.

İkinci katta bir perde kıpırdadı.

"Şimdiden özür dilerim," dedi Lizzy, elini tutmak için uzanarak.

"Ne için? Eğer aileniz tuhafsa, bu sizin suçunuz değil."

"Ama yine de üzgünüm." Parmaklarını sıktı ve sonra, kadın geri çekilmeye çalıştığında, adam onu tuttu.

Tuck, "Birlikte hareket edeceğiz," dedi. "Ne olursa olsun birleşik bir cephe olarak. Hokeyde savunulması zor bir hız vardır. Eğer birlikte çalışırsak, onlara neyin çarptığını anlamayacaklar."

Bir uşak kapıyı açtı ve Lizzy'yi selamladı. "Evinize hoş geldiniz, hanımefendi," dedi, sonra kendini düzeltti. "Özür dilerim Bayan Taylor. Bu taraftan."

Lizzy başıyla selam verdi ve içeri doğru ilerlediler. Ayak sesleri büyük salonun cilalı mermerlerinde yankılandı. Giriş holünde geniş bir merdivenden geçtiler. Süslü avizelerin altında toplanmış koltukların ve kanepelerin bulunduğu, yaldızlı aynaların ve ipek perdeli pencerelerin sıcak bir ışık saçtığı bir odanın önünden geçtiler. Resmi bir yemek odasının ve ardından bir kütüphanenin önünden geçtiler. Tüm dekoratif dokunuşlar zarafet katıyordu, ancak atmosfer bir model ev, hatta bir müze gibi kişisel değildi - hiçbir yerde kişisel eşya yoktu.

Kapalı kapıların önünde durakladılar. "Sizi misafir odasında bekliyorlar," dedi uşak, ses tonunda biraz acıma vardı.

Lizzy ciddiyle, "Teşekkür ederim John," diye cevap verdi.

"Ve tebrikler, bayan. Yani, hanımefendi." Komplocu bir göz kırpmayla geniş koridorda geri çekildi.

"Müzikle yüzleşmeye hazır mısınız?" Tuck sordu.

Lizzy yüzünü buruşturdu. "Belki de hizmetkârların merdivenlerinden inip kuzeye geri dönebiliriz? Yaylalarda yazların çok sıcak olduğunu duydum, bazen üstünüzdekileri çıkarabilirmişsiniz.

bir saat boyunca palto."

Başparmağını yüzüğünün üzerinde gezdirdi. "Ben senin arkadayım.

Her adımda buradayım."

"Elizabeth," diye gürledi derin, tanıdık olmayan bir erkek sesi. "Girin lütfen."

Tuck bir atış mangası hayal etmişti; anne, baba ve kardeş odanın ortasında durmuş, nişan almaya hazır bekliyorlardı. Bunun yerine, çeşitli süslü mobilyaların üzerinde rahatça uzanmışlardı.

"Bu o, baba." Henry Tuck'a doğru el salladı. "Bu Amerikalı."

"Efendim." Tuck öne çıktı, elini uzattı. "Tucker Taylor, tanıştığımıza memnun oldum."

Lizzy'nin üvey babası onun uzattığı ele baktı ama kabul etmekten kaçındı. Bunun yerine, Evening Ledger gazetesini titizlikle katladı ve elindeki gazeteye dayadı. kollarını kavuşturmadan önce göbekli.

"Bay Alby!" Lizzy'nin ses tonunda dehşet parladı.

"Küçümsemek istemezsiniz-"

"Amerikan Savaşı sırasında deniz subayıydım. Ben gördüm Long Island Savaşı'nda. Kip's Bay'deki kuşatma. Kötü bir işti. Neredeyse bacağımı kaybediyordum. İyi adamlar hayatlarını kaybetti. Yirmi yaşındaydım. Bırakın Atlantik'i geçmeyi, İngiltere dışına bile çıkmamıştım. Peki ne için? Sadakat için.

Kralın ve hukukun üstünlüğünün artık kendileri için geçerli olmadığına karar veren sömürgeciler tarafından

ihanete uğradılar. Biz sizin

New York kıyılarındaki general, sizin başkanınız olan Washington." Sesinde yoğun bir küçümseme vardı.

Güzel.

Sorun şu ki, Tuck Devrim Savaşı hakkında çok az şey biliyordu. Elbette George Washington'ı biliyordu. Ama belirli savaşları? Hayır. Bir tane bile değil. Paul Revere, Massachusetts'te "Kırmızı ceketliler geliyor!" diyerek dolaştı. Elindeki tek şey buydu.

Kahretsin. Nora onu Broadway'deki oyunu izlemek için New York'a davet ettiğinde neden Hamilton'ı görme teklifini kabul etmemişti? Bu CliffsNotes olurdu En azından versiyonu.

Adamın derin ve kalın gözleri, kırmızı bir burnu ve yuvarlak yanaklarında örümcek gibi kırmızı damarları vardı. Bu duvarların ötesindeki en güçlü adamlardan biri olmayabilirdi ama bu evin kralıydı. Nasıl oynayacaktı? Tuck boyun eğerek barış yapmayacak ya da saygı kazanmayacaktı. Ama bir kavgaya tutuşursa, bu adama öfkesini serbest bırakması için bir neden vermiş olacaktı.

Tahmin edilemez olmak daha iyidir.

"Savaş hakkında pek bir şey bilmiyorum efendim. Ben doğmadan önce bitmişti."

"Geçmişiniz sizin için önemli değil mi?" Bay Alby'nin sesi sakindi ama Tuck onun çenesinin biraz gerildiğini fark etti.

"Daha geleceğe dönük olmayı tercih ederim." Şimdiye kadar çok iyi. Ve ayrıca doğru.

Ama garip bir durgunluk havayı doldurmuş, öfke gibi bir ağırlık taşıyordu.

"Elizabeth'imizi güvence altına almak için çalmaya karar verdiğiniz bir gelecek. Hakkın olmadığı halde sahiplendiğin bir gelecek. Sonsuza dek karartılacak bir gelecek çünkü üvey kızım, bir Wooddash, daha az değil, engellendi hayal ettiğimiz ailelerden birinin bir üyesiyle evlenmesini sağlamaktan alıkoymuş."

"Efendim, ben savaşı gitmedim ve savaşı başlamayı da düşünmüyorum.

Burada, evinizde. İskoçya'ya kaçışımızın üvey kızınızın geleceği için hayal ettiğiniz şey olmadığını anlıyorum. Ama Lizzy bir seçim yaptı. O da

Senin onun için seçtiğinden farklı. Ama bitti. Ve ben buradayım. Onu mahvetmeyeceğim ya da sana ve karına sıkıntı vermeyeceğim. Sana bir şey sormayacağım bile. bana bir şans vermeni istiyorum. Ama diğer erkeklerden daha çok çalışacağım ve onu elde edene kadar pes etmeyeceğim.

istediği her şeyi."

"Rufus, sevgili güvercinim-" Lizzy'nin annesi, muhtemelen sakinleştirici olduğuna inandığı ama gerçekte bir köpek kadar rahatlatıcı olan o şekere batırılmış seslerden birini çıkardı.

Bir balon fabrikasında iğne. "İhtiyatlı davranın. Öfkenizi kıskırtmak yalnızca hassas kalbinizin esenliğine zarar verecektir."

Tuck alay etme dürtüsüne direndi. Bu adam güvercinden çok dengesiz bir diktatördü. Ama sonra anne ve kızın birbirlerine attıkları ince bakışları yakaladı. Belki bu da oyunun bir parçasıydı.

"Bay Alby. Anne. Hen . . . ry." Lizzy araya girdi. "Geceleri benim Grosvenor Meydanı'nda büyük bir aileyle evlendiğimi hayal ederek uykuya dalmış olabilirsiniz. Ama kimse beni orada istemedi ve ben de onları istemedim. Ama ben bu adamı istiyorum. Benim ona, onun da bana ihtiyacı var. Biz evliyiz, bu yasal ve bağlayıcı ve en iyi seçim en basit olanı, kabul etmek."

"Ama sırada ne var?" Lizzy'nin annesi ellerini ovuşturarak ayağa kalktı. "Kolonilere mi kaçacaksın? Ah, Lizzy, Lavina Throckmorton böyle bir çapkınlığa ne diyecek? Düşüncesi bile başımı ağrıtıyor." Lizzy'nin annesi dönerek Tucker'a doğrudan hitap etti. "Ve benim değerli soyum Baltimorian ticarethanesinin üstünde mi ikamet edecek? dükkan?"

Tuck boğazını temizledi. Şimdiye kadar doğruyu söylemek ona iyi gelmişti. "Önemli olan şu ki, ben buraya

kızınızı destekleyin, onun tarafından desteklenmeyin. Bu yüzden neyin önemli olmadığını tartışmak yerine, neden neyin önemli olduğu konusunda hemfikir olmuyoruz?

Kızınız olağanüstü. Ve ben çok

Onu bulduğum için minnettarım." Dudakları sıkıca birbirine yapışmış, kalbinin sert gümbürtüsü kulaklarında çınlıyordu. Sözlerinin ağırlığı havada asılı kaldı ve İnkâr etmek mümkün değildi, her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordu.

Sorun şu ki, bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Yirminci Bölüm

Lancelot, Kutsal Kase'yi aramak için yola çıkmıştı. Guinevere'in gözünde kendini yüceltmek. Romeo, akrabaları onun ölmesini istemesine rağmen Juliet'in balkonuna tırmanmıştı.

Tristan, Isolde'yi cüzzamlı kolonisinden kurtarmak için idam sehпасından kaçmıştı. Tucker Taylor? Ailesinin önünde durmuş ve onun, Lizzy'nin -sevilmeyen, göz ardı edilen kızının- olağanüstü olduğunu ilan etmişti.

Olağanüstü.

Ona başka isimler de takıldı: şebboy, mavi çoraplı, evde kalmış, maymun lider? Evet.

Bir zorunluluk mu? Doğal olmayan mı? Rafta mı? Tabii ki.

Ama burada, ailesinin önünde, bir adam -kocası- durmuş ve onun lehine beyanda bulunmuştu.

Kimdi o? Şimdiye kadar tanıştığı diğer tüm uygun erkeklerle, tüm hayatını onlarla geçirmek istemeyeceğini anında anlamıştı. Ama Tuck Taylor bunu sona erdirmişti. tek bir kelime ile kaydedin.

Herhangi bir zayıflık belirtisini önlemek için bacaklarını kilitleyerek duruşunu sabitledi. Hayır, yalpalama fikrini aklından bile geçirmedi. Çenesini yüksek tutarak, duruşunu korudu.

soğukkanlılığını ve saygınlığını korudu.

Ve bu ailesinin iyiliği için değildi; kendisi içindi. Tuck'ın huzurunda gözyaşı dökmeyi reddetti, bir güvenlik açığını ortaya çıkarmaya isteksizdi.

onun doğuştan gelen değerini kabul eden nazik bir sözle etkilenebilirdi. Bu ihtimal utanç vericiydi. Uzun süre boyunca, başkalarının yargılarından ayrı olarak kendi değerine dair bir anlatı oluşturmıştu. Yol boyunca, ya unutmuş ya da

başka birinin onu sadece bir aksesuar olarak değil, gerçekten sevgiyi hak eden biri olarak görebileceğine inanmayı bıraktı.

Çeyizi güvence altına almak, yaşlanan ebeveynlere destek olmak veya bir evi idare etmek.

"Uzun bir yolculuk yaptık," dedi içinden.

Sesinin sabitliğini korumasından dolayı rahatlamıştı.

"Tazelenmek için üst kata çıkmayı öneriyorum. Bu aynı zamanda

Ayrıca, bizim gözlemlerimizin yükü altında kalmadan dedikodu ve varsayımlarla kendinizi şımartabilirsiniz."

Tuck'a başını sallayarak bileğini tuttu ve onu kapıdan dışarı çıkardı. Birlikte nadir görülen bir başarıya imza atmışlardı.

o kadar seyrek meydana geliyordu ki, bunu yaşadığını hatırlamıyordu.

Ailesi sessizliğe gömülmüştü.

Üçüncü kattaki çocukluk yatak odasına girene kadar dudaklarının kıvrılmasına izin vermedi.

Kapı kapanırken, "Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu," dedi.

"Aksine, senden hoşlandım. Orada bana çok iyi davrandınız. Zor bir seyirciydi ve sen cesur."

"İyi olmaya inanmıyorum. Nazik olmayı tercih ederim."

"İkisi de aynı anlama gelmiyor mu?" "Hayır,

düşündüğünüz kadar değil. İnsanlar genellikle

Kibarlık ve nezaket birbirine benziyor ama izin verin sizin için açıklayayım. Kibarlık, bir yerden geldiğinizde başkalarını memnun etmek, sevimli olmaya çalışmak, kalabalığın hoşuna gidecek şeyler yapmakla ilgilidir.

Benmerkezci, tamamen kendinizle ilgili.

Şimdi, kibarlık tamamen farklı bir hikaye. Başkalarına öncelik vermekle ilgilidir. Kibarlık ise bir şey elde etmek

için belli bir ekilde davranmaya çalışmaktır. Ailenizden ne elde etmek istiyorum? Burada nemsemiğim tek şey sensin."

Bu bir açıklama değildi. Bunu biliyordu. Onun ona ihtiyacı olduğu gibi, onun da ona ihtiyacı vardı. Bu bir peri masalı değildi.

Sonsuza dek mutlu, ama yine de hiçbir şey değildi. Şimdilik mutlu olduğumuz birkaç çalıntı an neden yeterli olmasındı ki? Yeterliydi.

birçoğunun sahip olduğundan daha fazla.

"Beni öpmek mi?" Adam şaşkınlıkla kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapamadan ekledi: "Nezaket için elbette. Ayrıca,

Çünkü şu an için benim kocamsın. Ve yalnızız. Ve sen yetenekli bir öpücüsün ve şu anda diğer düşüncelerimi kovmak için yetenekli bir öpücüğe ihtiyacım var."

Bakışları karardı. "Bunu sen istedin."

Adam yaklaştı ve kadın içgüdüsel olarak çenesini kaldırdı, Dudaklarını dudaklarında hissetmek için kendini hazırlıyordu. Ama onun yerine, omuzlarını kavradı ve onu tuvalet masasının aynasına bakacak şekilde çevirerek sırtını sert göğsüne yasladı.

"Bak." Sesi kulağına karşı sıcaktı. "Şuradaki kişiye bakmanı istiyorum - hiçbir şey söylemedim Bu aşağıda doğru değildi. Aslında, kendimi tuttum.

"Sen ateşleyken olağanüstü zayıf bir kelime." Kulak memesini almadan önce dilini kulak memesinin altında gezdirdi.

ön dişlerinin arasından geçiriyor ve serbest kalana kadar yavaşça aşağı çekiyordu.

Nefesi boğazında düğümlendi ve yumuşak bir iniltiye dönüştü. Gözleri aynanın yansımasında kilitlendi, onunkinde vahşi bir yoğunluğu ortaya çıkarıyor ve Yanaklarındaki canlı kızarıklık ve göğsünün ritmik kabarması.

"Bir saniye bile inanmıyorum ki ailen görmez." Islak tenine hafifçe üfledi, dizleri karıncalanma hissinden titrediğinde belini destekledi.

"Biliyorlar. Ve eğer serbest bırakılırsanız, istediğiniz her şeyi yapabileceğinizden ve iyi yapabileceğinizden korkuyorlar. Bu onları korkutuyor. Hiçbir şey vasat insanları

birileri güçlerine adım atıyor. Ama benim için? Cehennem kadar seksi."

Ne demek istediğini sormak için döndü ama adam konuşacak havada değildi. En azından konuşabilecek durumda değildi.

sadece kelimelerle. Dudakları onunkilerle bir soru sorar gibi buluştu.

alay etme ya da oyun oynama havasında değildi. Uzandı, onu kendine doğru çekti ve cevabını verdi. Evet. Evet. Evet. Evet. Tanrı yardımcısı olsun, evet.

Öpücük nazikçe, temkinli bir şekilde başladı ama istediği şey naziklik değildi, şimdi değil, bu akşamdan sonra değil. O Yumruklarını gömleğinde sıkarak onu daha yakına çekti.

Kadın

onları çeken bir gelgit hissetti. Adamın açlığı, kızın değişken bir dünyada tek istikrarlı gerçek olarak ona tutunmasını sağlayan bir yoğunluğa sahipti. Israrcı ağzı dudaklarını ayırdı ve sinirleri boyunca heyecan verici titremeler gönderdi. Boğazından yumuşak bir inilti çıktı ve ardından dili kadının ağzının içine kaydı. Hiçbir şey nazik değildi. Ama kendini güvende hissediyordu.

Parmakları adamın kısa, kaba kesilmiş saçlarında gezindi, başının arkasına uzandı ve onu kendine yaklaştırdı. Adam onun kocasıydı ama bu kadar iyi hissettiren şey bu gerçek değildi. Ona ait olmasıydı. Açıklayamadığı bir şekilde. Birlikte oldukları zamanlar hariç bunu kabul edemiyordu. Beden bedene, yarı gerçeklere ya da sırlara izin vermeyen bu alış-verişte. Arzuyu kucaklayabilir ya da reddedebilirdi ama ikisini birden yapamazdı.

"Tadına bayılıyorum," diye homurdandı. "Tuck," diye inledi.

"Aynen öyle, sevgilim. Adımı inlet," diye ağzına nefes verdi. "Ve bu dudakları severken, öpmeyi düşünmeden edemediğim başka bir yer var, tadının nasıl olduğunu o ağaca karşı. Ağzımı yine orada istiyorum."

Kadının belini eliyle destekledi ve onu da yanına alarak, zemindeki kalın halının üzerine kadar eğildi. Onu ateşe benzetmişti ve şu anda teninin her santimi alev alev yanıyordu. Onu daha fazla çekemedi.

Daha yakındı ama yine de daha fazlasına sahip olmalıydı, onun her parçasını hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun kanının

akışına tanık olmayı diledi.

Damarlarında, vücudunda ateşlediği kaotik türbülans.

Onun başka neler yapabileceğini keşfetmek istiyordu. Bir saç tokası gevşeyerek buklelerini serbest bıraktı. Etekleri dizlerine kadar sıyrılmıştı ama buna aldırmadı. O kısacık anda, Tuck'ın üzerine bastıran ağırlığı ve yanağına sürtünen çenesinin sertliği dışında dünyada başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Heyecan vericiydi ama yeterli değildi. Daha fazlasını arzuluyordu. Her öpücük bir başlangıç ve bir son gibi geliyordu ve her öpücüğe sarılıyordu. Hazinesini istifleyen bir ejderha gibi kısacık bir an.

Ellerini iki yanında yere dayayarak ayrıldı. başının yan tarafında. "Özür dilerim," diye mırıldandı, gözleri kapalıydı. "Yapmamalıydım- ilk seferinde seni yatak odanda yerde yatıramam."

"Her şey yolunda." Dudaklarını yaladı. Çok şişmişlerdi. "Sanırım bu benim hatam."

Göz kapakları açıldı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Öyle değil. Hiç de değil."

"Oh, ama korkarım öyle." Ağzının köşesi çarpıktı. "Çünkü ben çok sıra dışıyım. Kendine nasıl yardım edebilirsin ki?"

Bu kez açlıktan değil, sinir bozucu bir eğlenceyle inledi. "Lanet olsun. Nasıl bu kadar iyi olabiliyorsun?" Onun boynunu ısırdı.

Nefes nefese kaldı. "Her zaman hızlı çalışmışımdır."

Boğazının derinliklerinden onaylarcasına mırıldandı. "Yetenekli ve becerikli, bebeğim."

Kapı çalındı.

Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, gözleri irileşmişti.

Lizzy boğazını temizledi. "Kim o?"

"Sevgili annen." Annemin sesi misafir odasındaki önceki tatlılığını kaybetmişti; şimdi keskindi. Tamamen işle ilgiliydi.

Cehennem çanları. Lizzy evli bir kadın olduğu için yatak odasında yerde yuvarlanması gerektiği anlamına gelmiyordu.

kapının kapandığı an. Aklını mı kaçırmıştı? Aynaya baktı, dağılmış saçlarını toplamaya çalıştı ama nafile. Gözleri donuklaşmıştı, alt dudağı hafifçe şişmiş ve teni kızarmıştı.

Masasından bir mendil aldı ve Tuck'a son derece ciddi olduğunu gösteren bir bakış fırlattı. "Beni takip et liderlik et," diye fısıldadı. "Ve birlikte oynayalım."

Kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açarken titreyerek nefes aldı.

"Evet," diye fısıldadı gözlerini siler gibi yaparak. Burada harap olmuş gibi görünmesi daha iyi. Tuck'ın onu biraz olsun rahatlatmasının nedeni, kızlığını neredeyse halının üzerinde bırakmış olması değildi.

Annem odaya girerken, "Kendini toparla, canım," diye uyardı. "Bay Alby'nin nasıl biri olduğunu herkesten iyi biliyorsun, özellikle de Amerikalılar söz konusu olduğunda. Ondan ne bekliyordunuz, söyler misiniz?"

"Seni üzdüğüm için özür dilerim." Lizzy iyi bir önlem için burnunu sümküdü.

Tuck gösteriyi zorlukla gizlediği bir şaşkınlıkla izledi.

"Beni üzdü mü?" Annesinin kahkahası çınladı, gerçektir. "Ah, canım, gerçekten bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim. Uykusuz geçen sayısız geceden haberin var mı?"

Senin geleceğini düşünerek mi katlandım? Bu satırların her biri"-

Annem gözlerinin yanındaki kırışıklıkları işaret etti-"bir Senin için bir vasiyet. Saçlarımdaki beyazlara gelince, beni hiç başlatma. Ama şimdi, canım, evlisin. Alışılmadık olabilir ama bu tür meseleler görgü kurallarıyla düzeltilebilir. Kuzen Georgie çeyizinden bahsetmiş. Crawford'ların balosu da birkaç gün sonra. Her yerde iyi haberler var!"

"Ciddi olamazsın." Lizzy ellerini iki yanına indirdi - sahte ağlama numarasını sürdüremeyecek kadar şaşmıştı. "Buna katılamayız."

"Sadece yapabilirsin değil, yapacaksın da. Senin için bir elbise diktirdim.

Henry'nin Bay Taylor'ı donatabileceğinden eminim."

"Anne, gel. Mantıklı ol. Crawford'larda bir balo mu? Orası ton için aslanın inidir."

"O zaman kükremeye hazır olsan iyi edersin, benim küçük sevgilim.

dişı aslan." Annemin gülümsemesi sıkı ama ölümcüldü.

"Çünkü bunu doğru yapmak için tek bir şansımız var. Buna delicesine aşık olduğunda güneyde tatildeydin.

Amerikalı bir iş adamı ve fırtınalı bir aşkla evlendi. Tabii ki hepimiz çok sevinçliyiz ve Bay Taylor da işinde çok saygın biri. Ne iş yapıyorsunuz efendim?"

"Kuru mallar. Çay ve seramik alanında ticari bağlantıları genişletmek için buradayım," dedi Tuck ezbere.

Lizzy gülümsemek için dudaklarını büzdü. Jane ve Georgie bunu onayladı.

"Ah. Evet. Çok iyi o zaman." Mamma'nın gözleri buğulandı ve başını hafifçe sallayarak yeniden odaklandı. "Koşullar tamamen ideal olmasa da, bu konuda

Bizim için tesadüfi bir yol açıldığını inkar ederek. Oh, Lizzy, evlilik. Bu sana toplumdaki yerinin güvende olduğunu bilme ayrıcalığını verecektir. Bir kadın için gerçekten önemli olan budur, canım. Neden, hatta sahip olabilirsin Bir gün oğlunuzu kucağınıza almanın eşsiz mutluluğu ve benim, bu dünyada kendi küçük oğlunuza sahip olmak kadar büyük bir mutluluk yok."

"Hayal bile edemiyorum," diye sertçe karşılık verdi Lizzy. Annem, sanki hiç kızı olmamığ gibi, oğullara annelik yapmanın zevkini anlatmaya bayılırdı.

"Ve unutmayın," diye devam etti annem, "bir hanımefendinin ev idaresindeki yetkinliği, ailemizin konumunu korumak gibi, önemini nasıl elde ettiğidir."

Ama Lizzy'nin balolara katılarak zaman kaybetmeye tahammülü yoktu.

İpucu toplamaya başlamaları gerekiyordu - Tuck'ın eve dönüş yolunu bulmasına yardımcı olabilecek her şeyi. Ne kadar çok gün

kuşku uyandırma riski o kadar artar. Diğerleri ticaret ve Amerika ile bağları olan kişiler olabilir, özellikle Baltimore yakınlarından, ya da birisi Tuck'a en son savaş faaliyetleri hakkında sorular sorar, ancak onun mantıksız cehaletini keşfeder. Hatta birisi "sahtekar" ya da daha tehlikelisi "casus" diye fısıldıyor.

Onu eve geri götürmeli, ölü numarası yapmalı ve yoluna devam etmeliydi. "Anne, istemiyorum-"

"Crawford'ların balosuna katılmak sadece bir nezaket değil, kızım olarak senin görevin. Toplum yeni evlenen Bayan Taylor'ı görmek için can atacak ve sizin yokluğunuz şüphesiz kaşları kaldıracaktır. Lavinia'nın nasıl Throckmorton, Araminta Wentworth, Millicent Harrington ve diğerleri, dişlerini yeni bir dedikoduya daha batırmaktan başka bir şey istemezler. Bu çok önemli hakkında dolaşmaya başlayabilecek söylentileri bertaraf etmek için baloda zarif ve çekici bir varlık gösterecek. beyefendinin geçmişi ve düğünün acelesi. Kimsenin evlilik mutluluğunuzu sorgulamasını istemeyiz, değil mi? Bay Alby gibi bir adamla yeniden evlenip hepimizi rahat ettirmek ve sevgili Henry'nin tırmanışını sürdürebilmemizi sağlamak için bu kadar çok çalışmışken olmaz."

"Tabii ki hayır." Lizzy dişlerini gösterecek, köşeye sıkışmış bir sokak kedisi gibi tıslayacaktı. "Seni memnun etmekten başka yapmak istediğim çok az şey var."

Annemin gülümsemesi küçüktü ama gözleri yorgundu. Lizzy kendini bildi bileli toplumdaki konumları için mücadele etmişti. "Ne büyük bir şans ki en büyük mutluluğun

benim isteklerimle mükemmel bir uyum içinde." Bununla birlikte, Mamma portakal çiçeği kokusunu ardında bırakarak odadan çıktı.

"Neyi kaçırıyorum?" Tuck kapı kapandıktan sonra mırıldandı. "Yani, tüm havalı valsleri bilmiyorum ama ayak parmaklarını ezmeden seni bir odanın içinde dolaştırabileceğime eminim. Ayaklarımın üzerinde hızlıyım. Buradaki sorun nedir?"

Sakin bunun senin yeterince iyi olmamanla ilgili olduğunu söylemeye kalkma, çünkü-"

"Değil, çok teşekkür ederim," dedi sinirlenerek. "Ama bazı kavgalar benim kavgamdır, senin değil ve onlarla savaşmak için alan ve güven istiyorum."

"Ve siz de hoş geldiniz." Tuck ellerini havaya kaldırdı. "Ama hala neden bu kadar karşı olduğunu anlamıyorum-"

"Birincisi, ailemden tek bir kişi bile Benim mutluluğumu merak ediyorlar. Tüm odak noktaları itibarları. Bay Alby beni medeni, itaatkâr ve fena halde tatlı gördüğü sürece, beni hor görmeye devam edebilir. Ve annem, beni sevdiğini biliyorum ama kardeşimi her zaman daha çok sevmiştir." Lizzy'nin itirafı ona bir şeye mal oldu, Tuck gittiğinde ve tüm hesapların vadesi geldiğinde gözden geçirebileceği bir bedel. "İkincisi, bu senin için bir risk. Tonu bilmiyorsun."

"Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok. Bir ton ne?"

"Ne-kim" değil. Fransızca. Le bon ton iyi davranış ve görgü kurallarını ifade eder ve kraliyet mensupları, aristokratlar ve üst sınıfların en zengin, en iyi bağlantılara sahip üyelerinden oluşur. Moda liderlerini düşünün."

"Ünlüler ve fenomenler gibi," diye düşündü.

"Gerçekten de büyük etkileri var," diye kabul etti. "Ton'un kendi kodları, hiyerarşileri ve aidiyet duygusunu vurgulayan ayrıcalıklı bir üyeliği var ve sadakat."

"Sanırım anladım, sayılır."

"Ailemiz oradaki düzenin en tepesinde değil. Aramızda unvan yok. Prens benim varlığımdan haberdar değil. Bu yüzden bıçaklar çok keskin olmamalı. Biz daha çok ortadayız. Benim

Üvey babam donanmadaki görevinden sonra şarap sevkıyatı yaparak bir servet kazandı. İnsanlar iyi günde de kötü günde de içerler, dediğini duyardım. Bir baronet bulabileceğimi umuyordu. Onlar oğullara geçebilen kalıtsal bir unvanla birlikte gelir.

Bay Alby, soyuna efendim diye hitap edilmesi hakkını elde etmiş olarak bu dünyadan ayrılmak istiyordu."

"Ona yardım edemem ama kapalı kapılar ardında bana efendim demek isterseniz hayır demem."

"Eğlence ve oyun için zaman yok." İçinde biriken enerjinin bir kısmını harcamak için adım atmaya başladı.

"Tonla tanıştığınız anda saat işlemeye başlayacaktır.

Çekmeniz an meselesi

Şüphe - bu herhangi bir hatadan kaynaklanmayacak, sadece hata yapmanın çok fazla yolu var. Kimse sizin gelecekte geldiğinizi hayal etmeyecek elbette. Ama ihtiyacımız olan son şey, birilerinin sizin sahte olduğunuzdan şüphelenmesi. Benim için

tehlikeli sonuçlara yol açabilir. Ne sizin ne de benim güvenliğini riske atmak istemiyorum. En iyi şansımız mümkün olduğunca az fark edilmek, ancak herhangi bir odaya girdiğinizde insanlar fark edecektir. Sen çok fazlasın. Boyun. Yüzünüz. Yapın.

Ve sonra aksan."

"Yüzümün nesi var?"

"Yanlış anlamayın ama fazla yakışıklı olmak da mümkün. Fark edilmeyecek bir görünüme sahip değilsiniz."

"Sanırım beni koruman gerekecek, o zaman."

Alay etti. "Ve az önce olanlara gelince, öpüşme ve geri kalanı."

"Biliyorum." Cevabı kesik kesikti. "Durmamız gerek. Bu bir dikkat dağıtma. Olanlar normal. Bir süredir Kader ya da şans eseri bir araya gelmişler ve doğal bir çekim var. Ancak bu normal olsa da ben daha iyisini yapabilirim."

Lizzy gözlerini kırptırdı. Beyni hayır diyordu ama ağzı kelimeleri oluşturmıyordu. "Biz" demek üzereydi. "ev yatana kadar beklemeliyiz", "bunu tamamen durdurmalıyız" değil.

"Başka bir oda isteyebilir miyiz?" diye sordu. "Burası büyük bir ev. Rahatsızlık vermek istemem ama tahminimce yer vardır."

"Benimle yatmak istemiyor musun?"

"Burası Gretna Green'e giden yol değil. Bir yatağa ihtiyacımız yok. Bu ince buz üzerinde kaymak olur. Biz arkadaş olacağız, sevgili değil. Değil mi?"

"Doğru." Vücudu sağduyuyu reddetmesini ve onu hızlı bir şekilde devirmek için yere dönmesini talep etse bile, mantığı beyinde anlamlıydı.

"Arkadaşlar diğer kişinin ağızının tadının nasıl olduğunu bilmemeli." Kollarını kavuşturdu. "Bana öyle bakma Bu."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Bu ifadeyi okuyamıyorum. Çocukluğumdan beri yapabildiğim şey bu oldu. Hokey oynamak. Odaklanmak. İnsanları okumak. Bu yeteneklerimi bir araya getirdiğimde doğal bir kaleci oluyorum. Ama şu anda kafanda ne düşünüyorsun? anlayamıyorum."

Zeki bir adama göre oldukça kalın kafalıydı.

Kafasında hiçbir gizem yoktu. Ondan kendisini tekrar öpmesini istemenin bir yolunu bulmaya çalışan binlerce yarım cümleyle karışık bir istekler bataklığıydı.

"Burada iyi adam olmaya çalışıyorum." Sesi gergindi. "Ben gidene kadar seni mıncıklamamı hak etmiyorsun."

İçini çekti. Onun istemediğı hiçbir şey yapmamıştı. Ve ona basitçe sormak yerine, burada ona nasıl hissettiğini söylüyordu. Ne istediğini. Neye sahip olmasına izin verildiğini. Son iki haftanın yorgunluğu içine çöktü ve yatağına baktı. Uyku kafasını toparlamasına yardımcı olacaktı,

ve aniden boşluk istedi.

Duvara gitti ve gizli bir kabloyu çekti.

Bir süre sonra kapı açıldı ve bir hizmetçi içeri girdi.

"Lütfen Bay Taylor'ı mavi odaya götürün. Ve emin olun ki bir yemek tepsisi gönderdi." Seyahat çantasını işaret etti.

"Umarım iyi uyursunuz."

Deri çantayı alırken Tuck'ın bakışları donuklaşmıştı. "Ve sen de."

Kapı kapanırken gözlerini kapattı. Evin küçük seslerini dinledi. Koridordaki uzak sesleri. Camlara vuran rüzgârı. Aynasının yanındaki lambadaki şamdanın titreşimi. Çok fazla kelime

kafasının içindeydi, ama belki de haklıydı. Düşünceleri kendine saklamak daha iyiymken sessizlik bir erdem olabilirdi-

Her dilek yerine getirilmeyi hak etmiyordu ve her eğilim keşfedilmemeliydi.

Odanın boşluğu gözüne çarptı ve yenilmeyi reddederek başını iki yana salladı. Kendi başına oldukça iyi idare ediyordu. Ve böyle yapmaya devam edecekti.

Gayet iyi.

Tek başına.

Bölüm Yirmi Bir

Taş suratlı **bir** hizmetçi Tuck'a, yine üçüncü katta bulunan ama evin diğer ucunda yer alan odasına kadar eşlik etti

-Lizzy'den olabildiğince uzakta.

Geniş odada, odaların neredeyse hiç kullanılmadığında aldığı o kasvetli, boş hislerden biri vardı. Gölgelelerin arasından, cilalı maunu lamba ışığında parıldayan sayvanlı bir yatak çıktı. Bej ve çivit rengi kumaşlarla kaplı iki büyük pencere sokağa bakıyordu.

Odada ahşap olmayan diğer her şey lacivertti - kalın halı, yatağın yanındaki masanın üzerindeki dantel örtü ve hatta süslü duvar kâğıdı. Yatak gibi mobilyalar da, çalışma masasından gardıroba ve sandalyelere kadar hepsi aynı koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. Resim yok. Kişiselleştirme yok. Sadece sağır edici bir sessizlik, sanki sadece hizmetçiler toz almak için girdiğinde rahatsız ediliyormuş gibi.

Yatağı tamamen görmezden geldi. Bir kez olsun uykunun kolay gelmeyeceğini hissetti. Dönüp durmaktan nefret ediyordu.

Birini silmenin faydası olmayacaktı, şimdi olmazdı. Hatta Lizzy'yle geçirdiği çalıntı anlar onu tahrik etmişti. Tanrım, eğer elektrik icat edilmiş olsaydı.

Muhtemelen Londra'nın yarısına güç veriyordur. Ama mesele bu değildi, en azından tek mesele bu değildi. Onu istiyordu, ama ona daha çok sarılmak, vücudunun onunkinin içine girdiğini hissetmek, zevk almak istiyordu.

Orada uzanıp onun nefes alışını dinlemek nasıl bir şeydi.

Bu yüzden geceyi Lizzy'nin yokluğunda boş bir yatakta geçirmek yerine, karanlık Londra sokaklarını seyretmek ve düşüncelerini toplamak için pencereye bir sandalye çekti.

Hallow's Gate'de kaza geçirdiğinde, arabanın kontrolünü kaybettiğinde, o soğuk suda mahsur kaldığında, ciğerleri yandığında, hiçbir şey göremediğinde hayatı gözlerinin önünden hiç geçmemiştir. Bir an bile olmamıştır. Büyük bir rahatlık onu huzurla sardığında.

Sadece şaşkın bir korku ve ölmeyeceğine dair bir kararlılık vardı, o şekilde değil.

Paniklediğini itiraf etmekten utanmıyordu. Hay sikeyim. O buzun altındaydı. Tek mantıklı duygu buydu. Ölüm, karanlığın ve tarifsiz gürültünün karmaşasında geri çekilmeden önce çok yaklaşmıştı ve baş dönmesiyle birleşmişti,

Midesi bulandı, dengesini kaybetti, yukarıdan aşağı indi, soldan sağa döndü. Beyninin şifresini çözemedi güneş ışığı tenini ısıttı, tepesinde kedi kuyrukları salındı ve bir elma çekirdeği yüzüne çarptı ve hayatı değişti.

Tüm o kaosu içinde sadece Lizzy'nin iri mavi gözleri bir anlam ifade ediyordu.

Bu dünyada olmayı kabullenmiş değildi. Ama seçenek neydi? Her dakika "Bunun olduğuna inanamıyorum, bu çılgınlık" diye mırıldanarak dolaşmak mı? O artık buradaydı. Bu da hayatla olmasını istediği gibi değil, olduğu gibi başa çıkması gerektiği anlamına geliyordu.

1812'de olmaması gerekiyordu ama farklı koşullar altında Lizzy için olabilir. Aralarında bir elektrik vardı. İkisinin de daha fazlasını istediğini hissediyordu.

Toz zerrecikleri havada yönsüzce süzülüyordu. Dahi düzeyinde karar verme yetisine sahip bir eşle geçmişte sıkışıp kalmıştı. Görünüşe göre Einstein olma yolunda ilerliyordu.

Ayağa kalktı ve sırtını kırdı. Bu lanet şehirde, Regals'ın forveti Gale Knight'a yaptırdığı bir ritüelle, kafasına doğru iki disk atabilecek kimse yoktu

Her maçtan önce zihnini susturmak için.

Düşüncelerini bastırmak için bildiği diğer tek yol terlemektir.

Saatte yüz mil hızla yüzünüze doğru uçan bir lastik bisküvi ile aynı şey değil, ama işe yarar.

Tişörtünü çıkardı ve denge ve ayak bileği stabilitesine odaklanmak için yavaş ve kontrollü bir şekilde tek bacakla, ters tarafa uzanarak tekrarlar yapmaya başladı. Sonra yarım diz çöküp çift sıçrama. Koç her zaman "patlamak için doldur" derdi. Her zaman aynı bacakla ikinci bir sıçrama yapmaya hazır olacak güce sahip olmalısınız. Squat. Dayanıklılık için yüksek tekrarlar. İnledi.

Bu rutinler berbattı ama üçüncü çeyrekteki 5-3'lük güç oyununda bunları yaptığına memnun olacaktı. Çünkü tekrar oynayacaktı. Çünkü eve dönecekti. Jane bundan emin görünüyordu. Lizzy de inanıyordu. Ve ikisi de ondan daha akıllıydı. Sürece güvenmek zorundaydı.

Hayat eninde sonunda normale dönmek zorundaydı; mantıklı bir dünyaya. Bu dünyada onun işi, kalabalığın elektrik yükünü bunalmadan içine çekmek ve diske lazer gibi odaklanırken oyunlara göz kulak olmaktı. Eğer bir tanesinin içeri girmesine izin verirse, tüm enerjisini bir sonrakini durdurmaya harcayarak onu bırakmak zorunda kalacaktı.

Akciğer, yan plank, mekik ve sınav hareketlerini yaptıktan sonra, ter içinde kalmış bir şekilde zor nefes alıyordu.

Güzeldi. Bu iyiydi.

Sıradaki oyun yepyeni bir meydan okumaydı: Süslü top. Elini nemli alnına sildi ve aynadaki yansımasını yakaladı.

"Tam olarak Prens değilsin

Büyüleyici bir malzeme," diye mırıldandı. Hayatını kurtarmak için bir vals ile bir Teksas iki adımını ayırt edemezdi. Bir lise beden eğitimi

Öğretmeni bir keresinde ona balo salonu hareketlerini öğretmeye çalışmış ve tam bir felaket olmuştu. C almıştı, o güne kadar o dersten aldığı tek nottu bu.

Ama bu gece onun var olmayan dans becerilerini vurgulamakla ilgili değildi. Lizzy'nin onu orada görmekten pişmanlık duymayacağından emin olmaktı. Yirmi birinci

yüzyıl ışık yılı olabilirdi.

ama yine de zihinsel oyununu keskinleştirebilirdi. Olmak

Lizzy Wooddash'ın etrafında olmak, tetikte olmak ve sakin kalmak arasındaki hassas dengeyi bulmak demektir. Tam bu dengeyi tutturduğuna inandığı anda, Lizzy'nin tadına dair anılar -dilinde tatlı, bacaklarının arasında tuz- onu bir bomba gibi vururdu.

yük treni. Bu haftanın görevi: Onu ipek çoraplarına kadar soyma fantezilerinde kaybolmadan onun huzurunda olma sanatında ustalaşmak.

Yoğun egzersiz işe yaradı ve rüyasız bir uykuya daldı. Uyandığında hava aydınlanmıştı ve açlıktan ölüyordu. En önemli öncelik: kahvaltı durumunu belirlemek. Kapıyı çekerek açtığında neredeyse Koridorda sinsininsin dolaşan Henry. "Seni burada görmek ne güzel."

Henry yüzünü buruşturdu. "Ben de kapıyı çalmak üzereydim." Odanın içindekileri görebilecekmiş gibi Tuck'ın omzunun üzerinden baktı. "Bir balo için uygun bir gece kıyafeti giymeye hazır olmadığınızı varsayıyorum?"

"Uygun olanı tanımla." Bu kendini beğenmiş palyaço nasıl oldu da

Lizzy ile akraba mıydı? Benzer gözleri vardı, ama onunki nerede?

meraklı ve zekiydi, onunki ise yargı ve küçümseme ile gölgelenmişti.

"Temel bilgilerle başlayalım." Henry Tuck'ın ayaklarını işaret etti. "Çizmeler olmaz. Beyefendiler balo salonuna çizmeyle giremez. En kötü ihtimalle bir hanımefendinin ayağını kırabilir ya da en iyi ihtimalle zemini mahvedebilirsin. Ayrıca daha kaliteli diz altı pantolonlara ve çoraplara ihtiyacınız olacak. Bunların modası geçti."

Tuck ne Georgie'nin ne de Edward'ın hayaletinin bu iftirayı duymaması için dua etti.

"Hay Allah." Henry burnunu sıktı. "Tabii ki, koloninin tüm kötü davranışlarını idare etmek bana düşecek, böylece bir barbar gibi ortaya çıkıp bu girişimleri geri almayacaksın. aile yaptı."

"Ne tür yollardan bahsediyoruz?"

"Wooddash ailesi eski isimlerden yoksundur. Babamın büyükannesi ve büyükbabası soylu değildi ya da büyük

malikaneleri yoktu. Nesiller boyunca

saygınlık ve zenginliği özenle besledi. Hem Lizzy hem de ben bu ilerlemeyi sürdürmekle görevliyiz. O servetini belirsiz bir kişiye bağlamayı seçti Kimliğim ve sosyal konumum yok; bu yüzden sorumluluk bana düşüyor." Gülümsemesi gergin ve esprisizdi. "Bu ağırlık için teşekkür ederim. Bununla birlikte, uygun ayakkabılara ve Sığır derisi dışında her şey. Senin iyiliğin için değil, benim iyiliğim için. Şimdi giyin ve bir şapka getir. Dışarı çıkıyoruz."

"Neden senin iyiliğin için?" Tuck kravatını elinden geldiğince bağlamaya çalışarak sordu. İyi gününde bile zorlanıyordu ve bu kesinlikle öyle bir gün değildi. "Ne demek istediğini tam olarak anlayamadım. düşünmek."

"Acele et, Taylor." Henry onu takip etmesi için işaret etti. "Otuz bin sterlinlik çeyizi olan Olivia Abbot Davies'le evlenme şansımı mahvetmek istemiyorum."

"Bu iyi, anladığım kadarıyla?"

"Sevgili dostum, bunun çok iyi olduğunu biliyorsun," diye haykırdı Henry. "Babam sana bir şilin verirse şanslı olacağını düşünürsek, kıskançlığını anlayabiliyorum. Kur yapıyordum

Sezon boyunca ona büyüleyici iltifatlar sundu, kurdelelerini ve benzerlerini her zaman gözlemledi. O bir Sağlam bir bünyesi var ve hiç şüphesiz bana varis ve yedek sağlayacaktır. Üstelik çok az konuşuyor ve daha da az düşünüyor.

Bir erkek bir eşten daha fazla ne isteyebilir ki? Ve benim konumum ve sosyete bağlantılarımla şikayetler."

"Şanslı Olivia Abbot Davies." Lizzy'nin etrafının ağabeyi gibi erkeklerle çevrili olduğunu düşününce ürperdi.

"Gerçekten de öyle." Henry, Tuck'ın alaycılığını fark ettiyse de belli etmedi. "Şimdi kulübüme gidelim."

Sanki bir ömür geçmiş gibi gelmişti ama gerçekte sadece birkaç gün olmuştu. Tuck geniş mermer fuayede bekledi. merdivenlerde Lizzy'nin ortaya çıkmasını bekliyordu.

Baloya katılma arzusu artmış değildi, bilakis daha da artmıştı.

tam tersi. Ama geçen günleri Henry'nin evinde geçirmişti. kulüpte ya da boş evde elbise provalarına katılırken ya da sosyal görüşmeler yaparken onu zledi. Onun bakışlarını zledi,

Ona sevgi ve kırgınlık karışımı bir bakışla bakmasını. Onun bir yaz bahçesi gibi kokusunu özlemişti.

Onun etrafında olmanın, bahçe gibi koktuğunu düşünmek gibi aptalca şeyler bulmasına neden olduğu gerçeğini özlüyordu.

Bu gerçek onu olduğundan çok daha fazla rahatsız etmeliydi. Aslında, farklı bir zamanda yaşayan bir karısı olması dünyadaki en kötü şey gibi görünmüyordu. Ama o emin değildi

Bunun ne anlama geldiğini de.

Boynunu çizen yüksek yakalı, kruvaze ceketiyle oynadı, belinin üzerinde durdu.

ve sırtından aşağı sarkıyordu. Henry

Arkadaşlar - eğer bu kendini beğenmiş pi sürüsüne böyle denebilirse - ona giysi ödünç verdiler. Tuck bir balo için giyinmişti ama kendini o kadar dışarıda hissediyordu ki, ayaklarını yere basmak için alçak topuklu tokalı ayakkabılarıyla sallanmak zorunda kaldı.

Lizzy neredeydi?

Sonra merdivenlerin tepesindeydi. Tuck moda hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu ama soluk mavi elbisesi gözlerini daha da derinleştiriyordu, yüzmek için çok soğuk olacağını bildiği bir dağ gl gibi, ama bunun önemi yoktu çünkü mantığın burada yeri yoktu. Atlayacaktı ve her türlü rahatsızlığa katlanacaktı çünkü gerçekten boğulacaksa, bu Lizzy'nin içinde, onun dantelleri ve tüyleri arasında da olabilirdi. Hiç kimsenin bu kadar güzel göründüğünü görmemişti ve bu onu neredeyse kızdırıyordu -ona değil- sadece

Bu kişinin hayatına girip de onun yanında kalamayacak kadar aciz olduğu bir dünya.

"Merhaba," dedi usulca, bir adım daha atarak. Yanakları parlıyordu.

"ok güzel görünüyorsun," diye ağzından kaçırdı, sesi istediğinden daha tiz çıkmıştı.

Ürkmüş görünüyordu ama gözleri onu ölçüyordu. "Sen de."

İpek yeleğini düzelterek aşağıya baktı. "Sanırım o kadar da kötü temizlenmiyorum."

Bir sonraki merdivende ayağını kaybetti. Ağzında sessiz bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve sonra adam onu yakalamak için ayağa kalktı, ağırlığının yarattığı etkiyle homurdandı ama yine de onu sabit tutabiliyordu.

Şok içinde ona baktı, göz bebekleri büyümüştü, sanki bu gecenin geri kalanında gidecekleri başka bir yer yokmuş gibi hâlâ onun kollarındaydı. Artık sadece bir yaz bahçesi gibi kokmuyordu; sanki Cennet Bahçesi'nin tamamıydı ve adam bilgi edinmek istiyordu.

"Lütfen beni yere bırak," diye fısıldadı.

Kaşlarını kaldırdı, bakışlarını yavaşça onun üzerinde gezdirdi.

ağız ve oyalanma. "Peki ya yapmazsam?" Ciddi değildi. Ama onun ne yapacağını görmek istiyordu.

"Bir gösteri yapmak istemem. Belki dudaklarımı büzerdim. Ve sonra sen yaklaştığında, ben ..." Dişlerini sıkarak yukarı doğru kalktı.

"Tanrım." Adam irkildi ve onu tekrar ayağa kaldırdı. "Sen vahşi bir hayvansın."

"Beni test etme."

Henry kulüpten ayrılmıştı ve ailesi Şüphesiz onunla konuşmak zorunda kalmamak için ayrı ayrı yola çıktılar. Yolda onunla karşı karşıya geldi.

"Bazı sorular sormak istiyorum."

"Pekâlâ." Burnunu çekti. "Git."

"Eğilmem gerekiyor mu? Henry eğilmekten bahsetti ama ben pek dinlemiyordum."

"Yesssss ..." dedi yavaşça. "Ama sadece bazen ve şüpheye düştüğünüzde? Küçük yap. Sen bir metronom değilsin."

"Başka ne bilmem gerekiyor?"

"Dans etmekten hoşlanıyorum. Dans edeceğiz. Eğer adımları bilmiyorsan, sana ne yapacağını söyleyeceğim. Ben önden gidebilirim."

"Buna inanıyorum. Ama-"

"Ama hiçbir şey," diye alaycı bir gülümsemeyle devam etti. "Bu gece dans edecek, küçük fiyonklar yapacak, lezzetli yiyecekler atıştıracak ve havadan sudan konuşacaksınız."

"Ne kadar küçük?"

"Ufacık tefecik önemi olan şeyler hakkında. Balo salonunun çiçek aranjmanları. Bisküvilerin gevrekliği. "Balo salonunun odadaki sıcaklık. Hiçbir şey yok. Ağızlar hareket ediyor, havayı itiyor. Söylediğim her kelimeye kıkırdayacak ve bana içki getirmeye devam edeceksiniz. Bu, arkadaşlarımla çok yakışıklı, esprili ve harika kocamı çılgınca kıskanmaları ve kimsenin kötü niyetli davranışlarda bulunmamasını sağlamak için yeterli. dedikodu."

"Arkadaşların da orada olacak mı?"

"Daha çok tanıdık gibi. Georgie ve Jane gerçek Dostlar - gidip dürüst olabileceğim, kendim olabileceğim ve onların da bana cevap vereceği insanlar. Buradaki arkadaşlar şehirli arkadaşlar. Gülüyoruz ama çok fazla ortak noktamız yok. Bazen bu arkadaşlara para ödemeye zorlandıkları için endişeleniyorum.

Ailem yüzünden sosyal çağrılar alıyorum." "Nedenmiş o?"

"Üvey babamın yatırımları var tabii ki. O bir gerçek bir beyefendi. Ancak, herkesin çok önemseydiği küçük bir işi var, o da Evening Ledger gazetesi."

"Tanıştığımızda onu bunu okurken görmüştüm."

"En yavan içeriklere (nakliye ve ticaret, yasal bildirimler), faydalı olanlara (haberler ve etkinlikler) ve popüler olanlara (sosyete dedikoduları) sahiptir.

"Bay Alby şüphesiz çoktan neşeli bir Evliliğimizle ilgili bir duyuru. Bahse girmem gerekirse, başarısızlığımı başarıya dönüştürmek için bugün çıktığını söyleyebilirim."

"Ben başarısız mıyım?" Bu yeni bir şeydi.

"Siz tonun bir parçası değilsiniz. Bu yüzden bazı insanlar, merdivenlerden yuvarlanan bir ceset gibi bir sürprizle karşılaşmayı tuhaf ve nahoş buluyor."

"Benim tatsız bir sürpriz olduğumu mu söylüyorsun?"

Adam başparmağıyla çenesinin alt tarafına hafifçe vurunca kadın irkildi.

"Gazete. Onun için hiç yazıyor musun?"

Gülümsemesi yüzünü terk etti. "Eskiden sorardım. Birkaç kez yalvardım, gurur duymuyorum. Ama hayır, Bay Alby yazmamam konusunda kararlıydı. Bir kocanın, yazmayan bir eş istemeyeceğini söyledi.

çok zeki olduğunu düşündüm. Ben de doğal olarak itaatsizlik ettim." Ciddiyetle başını salladı. "Belli ki."

"Yirmi yaşımıdayken kısa bir hiciv yazdım. Dünyayı sarsacak bir şey değildi. Adı 'Tuhaf Gösterişlerin Büyük Cemiyeti' idi."

"Şimdiden etkilendim."

"Benim takma adım Sör Jestington Jotsworth idi. Açıkça yanlış."

"Elbette."

"Ama bu mizahın bir parçasıydı. Hikayeler Leydi Serendipity ve onun aristokrat kadrosunu takip ediyordu. Bu

eksantriklikleri dürtüyordu ve genellikle mantıksızdı, ama eğlence ruhu içindeydi. Popüler oldu. Bay Alby akşam yemeklerinde bile bazı bölümler okurdu. Annem ve Henry sık sık kahkahalara boğulurdu."

Gözleri uzaklara dalıp gittiğinde Tuck'ın kalbi çarptı, onu sevindirdiği bir anı hatırladı

Ailesi bilmesede o biliyordu ve o sıcak anı hâlâ aklındaydı.

"Her neyse, Bay Alby sonunda öğrendi. Dikkatsiz davrandım ve kahvaltı ederken masamın üzerinde bir taslak bıraktım. Bir hizmetçi onu üvey babama getirdi ve diyelim ki artık eğlenmiyordu. Yazmam yasaklandı ve noktayı koymak için midillimi sattı."

"Ne!"

"Petalwhisk adında beyaz bir midillim vardı. Onu çok severdim ve bu yüzden ailemin isteklerine karşı geldiğim için bana ceza olarak onu sattı."

Tuck'ın içinde yavaş ve güçlü bir öfke birikti. Bir insan nasıl olur da bu kadına bilerek acı çektirebilirdi?

Ebeveyn mi? Zekice hikayeler yazdı diye bir kızın evcil hayvanını satmak mı?

Kıkırdadı. "Bu hiç komik değil."

"Hayır. Öyle değil. Ben bunu yaşadım ve ne kadar kasvetli bir his olduğunu biliyorum. Ama sen . . . Sanırım hırladın."

"Huh."

Yine kıkırdadı. "Sen yaptın. Orada otururken hırladın." Araba durdu. "İşte geldik."

İnsan seli iyi aydınlatılmış bir kasaba evine aktı. Uşak kapıyı bile açmamıştı ve dışarıdaki insanların sesi hâlâ içeriği dolduruyordu.

"İçeride hırlamak yasak."

"Göreceğiz. Birinin sana zarar vermeyi düşünüp düşünmediğine bağlı." Bakışları onunkileri buldu. "Sanki canavarların arasında olacaktınız gibi davranıyorsun."

Kadının elini kendi elinin içine aldı; küçük olsa da yine de güçlüydü. Bu kadın kaç yıldır bu topraklarda yürüyordu?

ve asla tam olarak kendisi olmasına izin verilmedi mi? Onun elini tutmaktan hoşlanıyordu. O kadar hoşuna gitmişti ki bırakabileceğinden emin değildi.

Yirmi İkinci Bölüm

Crawford'ların balo salonu aynalarla parlıyordu. Beş yüz mumun dansını yakalamak ve güçlendirmek için stratejik olarak konumlandırılmıştı. Aynaların ötesinde, cam, kristal ve cilalı metaller mekânı aydınlatmak için uyum içinde çalışmış, her bir yansıtıcı yüzey akşamın şenlikleri için ışıldamıştır. Her boşlukta, sera çiçekleri canlı renklerle patladı. Çiçekler yalnızca doğal bir güzellik katmakla kalmıyor, aynı zamanda canlı dansın verdiği eforu maskeleyen tatlı bir koku da taşıyordu. Heyecanlı sohbet dalgaları odanın her köşesinden akıp gitti.

"Bir iki bardak punç içersen rahatlarsın," diye mırıldandı Lizzy, mercan rengi kadife ceket giymiş, eldivenli ellerinin arasında gümüş bir tepsiyi sıkıca tutarak onlara doğru ilerleyen peruklu hizmetçiye başıyla işaret ederek.

"Çocuk yumruğundan daha sert vuran bir şeye ihtiyacım olacak." Tuck son bir yıl içinde üçüncü kez kravatını çekiştirdi.

dakikalarca balkondaki müzisyenlere baktı. "Rom, konyak ve şarapla zenginleştirilecek. Yapabilirim Çocuklar için içecek olmadığına sizi temin ederim." Yapmak zorundaydı konuşmak için eğildi. Gürültü vardı. Dedikodu. Kahkahalar. Müzik. Ağır nefesler.

Dansçılar muslin ve tafta giysiler içinde döne döne kotilyona gidiyorlardı, her şey neşeli, hafif ve havadardı, ta ki siz daha yakından bakıp dans pistinin bir savaş alanı olduğunu fark etti ve her bakış

entrikanın ağırlığını taşıyordu. Henry yanından uçararak geçti, yanakları kızarmıştı, alnını ter bürümüşü ve nefesini yutar gibi yapıp bunu kıkırdama olarak gizlemeye çalışıyordu.

"Dans etmek zor iş," diye gözlemledi Tuck. "Neden bilmiyorum ama bu kadar yorucu olacağını hiç düşünmemiştim."

"Evet, balodan sonra bacaklarım günlerce ağrır. Ama bir kadın dans etmek istiyorsa, kim sorarsa sorsun evet demelidir. Eğer bir beyefendiye hayır derseniz, o kadar... İtibarınızı riske atmak istemiyorsanız gecenin geri kalanında dans edemezsiniz."

"Bu saçmalık. Ya o kişiyle dans etmek istemiyorsan?"

"O zaman adın Lizzy Wooddash olsun ve benim hayatım olarak bilinen şeye hoş geldin."

"Artık değil." Onu öyle bir bakışla süzdü ki, yarı yarıya anlayışlıydı. İnsanlar meraklı bakışlarla onlara doğru döndükçe, sanki "Evet, bu o, şu Amerikalı" dercesine, odanın sıcaklığı bir derece daha arttı.

Baltimore'da. Southampton'da kur yaptıktan sonra onunla evlendiğini duydum. Aslında, her şey çok ani oldu. Bir çeşit ticaretle uğraşüyor. Kuru mallar ya da aynı derecede sıkıcı bir şey.

Lizzy kulaklarını zorlarsa, beyinlerinde dönen çarkları duyabilirdi, bakışları ortasına çevrilmişti, hamileliğin herhangi bir belirtisini araştırıyordu. Ne yazık ki tek fark edecekleri şey, öğle yemeğinde yediği dereotu soslu haşlanmış somon balığı ve meyveli tarttı.

"Devam et, bana başka bir soru sor. Eminim vardır. Bu da benim dikkatimi, açıkça küçük bir ilgi konusu olduğumuz gerçeğinden uzaklaştırıyor."

"İçeri girdiğimizden beri insanlar bize bakıyor. Kadınların çantalarından çıkarıp erkeklere gösterdikleri o kart da ne? işaret?"

"Torbalar mı? Retiküllerini kastediyorsun. Ah, evet, onlar dans kartları," dedi Lizzy, kollarını otoriter bir havayla kavuşturarak. "Daha önce söylediğim noktaya dönersek, dans istemek için uygun yöntem budur."

"Tamam, anladım. Peki o zaman yan tarafta konuşmadan izleyen bu insanlar kim?"

"Şaperonlar. Erdemin sessiz koruyucuları, gizli ajanlar gibi gözlem yaparlar. Onların varlığı, aşkın havada olduğu sürece, kesinlikle sınırlar içinde tutulmasını sağlar. uygunluk."

"Yani herkes dans etmiyorsa etrafta durup dedikodu mu yapıyor?"

"Bu tehlikeli bir iş. Konuşma seçimleri İttifakları güvence altına alır ya da kibar ama kesin bir kovulmaya yol açar. Kelimeleri bir şaheser yaratır gibi seçmek gerekir. Ve dans pistinde, itidal, dansınızın temel taşıdır.

koreografi. Sohbet etmek veya flört etmek için yeterince yakın olun, ancak

"Sanki itibarınız buna bağlıymış gibi, skandal yaratacak temaslardan kaçının; çünkü emin olun, öyle."

"Neden her yer tebeşirle kaplı?" Tahta üzerine çizilmiş gök cisimlerini, güneşi, ayı ve yıldızları işaret etti.

"Bu çok moda. Elbette balonun sonunda hepsi gitmiş olacak ama mesele bu değil, değil mi? Şu anda orada ve oldukça hoş. Ayrıca insanların kaymamasına da yardımcı oluyor."

"Peki orada ne var?" Paravanlar ve palmyelerle gizlenmiş bir alanı işaret etti.

"Şu gizli merkez mi? Orası kadınların dinlenme odası, daha çok dedikodu ve stratejik inziva yeri. Hafif içecekler casusluğun atıştırmalıklarıdır. Emekli odası oda, sosyal manevraların gizli bir operasyon gibi ortaya çıktığı yerdir."

"Erkekler hiç, ne bileyim, kadın hayranlarından birini alıp sessiz bir yere giderek onların kendilerine gelmesini bekler mi? Ben olsam öyle yapardım."

"Sen bir kadını mahvedecek türden bir adam değilsin. Elbette şimdiki şirket hariç." Bir yudum daha aldı. İşte o zaman kafasına dank etti ve çok fazla punç içtiğini dehşet verici bir gözlemle fark etti.

"Şimdi bakmayın," diye mırıldandı Tuck, "ama odanın karşısında on dakikadan fazladır bize bakan bir adam var."

Lizzy başını çevirip baktığında, gümüş rengi saçları ve sivri favorileri olan bir adam gördü. Adam onun bakışlarını fark etti ve hemen

Tırnaklarını incelemekle meşguldü. "Bakma dedim," diye uyardı Tuck.

"İtaat edeceğime söz vermedim. Adamı daha önce de görmüştüm. Bir tür tarih bilgini. Sanırım Oxford'da okuyor. Yoksa Cambridge'de miydi? Ayrıntıları ya da adını hatırlayamıyorum. Ama müsaadenizle. tazelen."

Tuck telaşla sarsıldı. "Beni burada bırakamazsın."

"Seni kadınların soyunma bölümüne götüremem. ya da." Onun başını okşadı. "Cesur olmalısın. Ve yap Adını başka bir kadının dans kartına yazdırma çünkü çok kıskanırım. Eğer birisi Onların ayak parmaklarına basmaktan zevk alan ben olmalıyım."

Homurdandı. "Pekâlâ. İzlerken birkaç adımı ezberlemeye çalışacağım."

Lizzy kadınlar tuvaletine doğru ilerledi. Tuvalet zaten yarı yarıya tazelenmek isteyen tanıdıklarla doluydu. Dans. Dikkatlerini ona çevirmeleri uzun sürmedi.

"Evli misin? Lizzy Wooddash- yoksa artık Taylor mı?" Cornelia Witt, hanımefendisinin aynadaki bir kıvrımını düzeltmek için dönerek şöyle dedi hizmetçi tuttu. "Bu beklenmedik değil mi? Ne sırlar saklıyorsun! Herkesin ağzı açık kaldı."

Cornelia Lizzy'nin yaşındaydı ama on sekiz yaşından beri evliydi ve şimdiden iki çocuk doğurmuştu. Sosyal etkinliklerde cana yakın olsalar da, aralarındaki bağ samimiyetten yoksundu. Yine de kısa sohbetlerden zevk alıyorlardı.

"Adamı görene kadar evlenmek için ne kadar acele ettiğinizi merak ediyordum. Aman Tanrım. Amerikalı olsun ya da olmasın, böyle bir forma sahipken kim onun itibarını umursar ki?"

"Nerede o?" diye sordu Dorothea. "Merak ediyorum."

İkiz kardeşi Theodosia, büyük bir saksıdaki eğrelti otunu işaret etti. "Yeşilliklerin arasından bakarsanız, muhteşem bir manzarayla karşılaşacaksınız. Çenesi odadaki en seçkin çene. Değerli mücevherleri kesebilir."

"Tanrım. Ben de bir daha bakayım!" Cornelia boynunu bükerek güldü.

"Büyük çeneli erkekler hakkında ne derler bilirsin, değil mi Lizzy?" Dorothea söyledi.

"Ben bunun ellerle ilgili olduğunu sanıyordum," diye ekledi Theodosia. "Ya da ayaklarla."

"Bu saçma bir tartışma gibi geliyor çünkü elleri ve ayakları da oldukça büyük görünüyor."

"Zavalılık." Cornelia bilmiş bir bakışla Lizzy'ye döndü. "Düğün gecesi zor muydu? Benimkinden sonra bir hafta boyunca bacak bacak üstüne atamadım. Frank flörtümüz boyunca çok utangaçtı. Fırtınaya tutulması gereken bir kale gibi benimle yatmasını beklemiyordum."

"Seni koçbaşıyla vurdu, değil mi?" Dorothea Kendini daha hızlı yelpazeledi, omuzları neşeyle titriyordu. "İki çocuğum olmasına rağmen hala bunun için biraz deliyim."

Cornelia devam etti. "Ama sen, Lizzy. Çok uzun süre bekledin. O nasıl biri?"

"Biraz sessiz," dedi Lizzy dikkatle. "Ama çok şey fark eder." "Bir aşıkta olması gereken mükemmel nitelikler." Theodosia'nın yorumu odadaki diğerlerinin bilerek baş sallamalarını kazandı.

Lizzy'nin kastettiği bu değildi, ama düzeltmeye çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Bu kadınların hepsi onun kocasıyla cinsel ilişkiye girdiğini varsayıyordu. Ve tabii ki yaparlardı. Kadınların kocalarıyla cinsel ilişkiye girmesi normal bir şey değildi. mutlu bir dulluk hayatını garantilemek için gelecekte gelen erkeklerle sahte evlilikler yapıyor.

"Bu ... bu ..." Kadınlar her kelimeye asılıyordu. Hepsine lanet olsun. Neden bu kadar meraklı olmak zorundalar? "Çok dar ama gayet yeterli." Gretna'nın kitabında okuduklarına göre bu doğru görünüyordu.

Yeşil yolculuk, artı Tuck'ın ona karşı uzunluğu. Giyinik olsa bile, bir tanesiyle içeri girmeyeceğini biliyordu. bir çırpıda.

"Ah, sevgilim." Dorothea ona bir kadeh uzattı, ardından kadehi şampanyayla doldurdu, sarı baloncuklar köpük kafası. "İç bakalım. Tilkileşirsen o kadar da rahatsız olmazsın."

"Onu dinleme." Cornelia kendi fincanını doldurdu. "Buna alışırsın. Ve ne kadar iyi olursa, o kadar kolay olur. Bazen kukum o kadar ıslanıyor ki, Frank tam içine düşüyor. "Beni tavlamaya geldiğinde."

"Dürüst ol," diye azarladı Theodosia onu, skandala uğramıştı. "Karmamızda yeni bir gelin var. Tüm bu kuku ve tuppung konuşmalarıyla o ne düşünecek?"

"Böyle dürüst ve iyi niyetli insanları tanıdığımı sevindim" diye düşünecek.

açık sözlü kadınlar. Ayrıca, bir kukusu var ve tuppung alıyor, değil mi, Lizzy?" Cornelia'nın sesi daha kalındı ve biraz şiveliydi. Mutlu bir şekilde çakırkeyifti.

Lizzy bir hizmetçiye işaret etti. "Lütfen Bayan Witt'in bir bardak su içmesini sağlayın. İdare edebileceğiniz kadar büyük olsun, teşekkürler."

"Oh, kahretsin," dedi Cornelia. "İnsan bir baloda eğlenmeli. Bu gece eve dönerken kocamın biraz keman çalmasına izin verebilirim ve-"

Lizzy kulakları çınlayarak, "Çok tatmin edici bir tuppung'im var," diye geveledi. Ya bütün bu konuşma sırasında annem içeri girerse? Diğer kadınlarla hiç kukusunu ya da tuppung'ini tartıGır mıydı? Mümkün değil. Annem muhtemelen hayatı boyunca sadece iki kez tupplanmıştı, Henry'yi yapmak için ve sonra da kendisi.

"Aziz George gibi bir ejderhaya binmeyi denedin mi?" Cornelia elinin tersiyle kıkırdarak sordu.

"Sanmıyorum?" Lizzy, bu hanımlar ona yatak odası maskaralıklarının incelikleri konusunda Cambridge tarzı bir eğitim vermeye istekliyken, o kitapla hiç uğraşmasına gerek olmadığını fark etti.

"Şöyle devam etmelisiniz." Cornelia komplocu bir tavırla eğildi. "Bu gece odana döndüğünde ona sarıl. Bırak seni o tarafa götürsün. O seni yaslanıp zıplayan cazibene hayran olacak, sonra da kraliçelere layık övgüler yağdıracaksın. Sence başka nasıl tüm iyi mücevherlerimi elde etmek mi?"

"Tam bir maceraya benziyor." Lizzy'nin sesi cızırtılıydı. Mütevazı varlığıyla ejderhalara binmek bir yana, çoğu yönden samimi bile olmamıştı. Kendisinden şüphe ediyordu.

önemli bir sıçrama için yeterince büyük tılsımları vardı.

Zaman zaman evli tanıdıklarıyla konuşmak sıkıcı geliyordu ama şimdi belki de aşırı önyargılı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Tabii ki, hiçbir zaman akraba bile olmayan evli olmayan bir kadınla cinsel ilişki. Ama şimdi gizli kulübe girmişti.

"Elbette at sırtındaymış gibi dörtnala gidebilirsiniz ama bu zevkin büyük bir kısmını kaçırmak olur."

Theodosia başka kimsenin onların alanına girmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Benim için en iyisi, ya yastıklarla desteklendiğinde ya da bir kanepede olduğumuzda. Bu size kendinizi tatmin etmek için en iyi açıyı verir. Destek için kanepenin arkasını ya da onun omuzlarını kullanıyorum.

Mükemmel noktayı bulmak zaman alır, bulduğunuzda ise yarışa başlarsınız."

Lizzy şampanyasını yudumladı, köpüklü şampanyaya sırttı Dilinin üzerinde yayılan his, sonra boğazından aşağı vızıldadı. "Bir tane daha, lütfen."

"Cesaret için." Dorothea ellerini çırpı.

"Cesaret için." Cornelia yeniden doldururken Lizzy kristal flütünü uzattı.

Theodosia, "Geri ver ve gidip onu getir," dedi.

Lizzy bunlarla asla yakın arkadaş olamayacaktı. üç sosyal kelebek bir olaydan diğerine uçuyor, görmekten ve görülmekten mutluluk duyuyorlardı, ancak yeni bir keyif vardı kilidi açılmıştı. Hâlâ bir bakire olduğu gerçeği dışında.

Kocası onu dul bırakacaksa, önce onunla yattığından emin
olsa iyi olurdu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Tucker Taylor." Arkasından yüksek, ince bir ses konuştu. "Southpaw. Teksas'a takas edilmeden önce Montreal'de bir yıl geçirdi. Lisede forvet oynadı ama Michigan Üniversitesi'nde kalecilik yaptı. İyi bir golcü ama çok daha iyi boruların arasında. Seni en son 2019'da oynarken görmüştüm."

Tuck yavaşça döndü. Aklını kaybetmiyordu ve sesler duyuyordu, değil mi? Tuck'ın daha önce gördüğü, Lizzy'nin bir bilgin olduğunu tahmin ettiği zayıf adam ona gülümsedi. Adam uzun boylu değildi, beş beş yaşlarındaydı, gür kaşları ve kırlaşmış şakakları vardı.

"Seni tanıyor muyum?"

"Tabii ki hayır." Adam kıkırdadı. "Ama seni tanıyorum. Wooddash kızının bir adamla evlendiğini öğrendiğimde Tucker Taylor gibi kendine özgü bir ismi taşıyan bir beyefendi olarak, bunu kaderin olağanüstü bir cilvesi olarak görmekten kendimi alamadım. Eminim sizin de gözlemlediğiniz gibi, isminiz bu sefer. Ancak, yüksek beklentilere girmeye cesaret edemedim. Amerikalı olduğunuzu öğrendikten sonra, ne pahasına olursa olsun Crawford balosuna bir bilet almaya karar verdim ve İşte buradasın."

Tuck ağzını açtı. Bir düzine soru sıralandı ama hiçbirini ağzından çıkamadı.

"Kim? Nasıl? Ne zaman? Nerede?"

Adam etrafına bakındı. "Burası bir şey için uygun bir yer değil.

uzun bir konuşma." Katlanmış bir kâğıt parçasını Tuck'ın eline tutuşturdu. "Yarın bu adrese gel. Eğer biliyorsa karını da getir. Kalmayı düşünüyor musun?"

"Kal," diye tekrarladı Tuck aptalca.

"Burada, bu zamanda mı? On dokuzuncu yüzyıl İngiltere'sinin bazı avantajları var. Günler daha uzun, değil mi?

Onlar mı? Düşünmek için daha fazla zaman var - daha az koşuşturma ve telaş. Tabii ki, pizza dağıtım hizmetleri, podcast'ler veya

uçak yolculukları, ama hepsine sahip olamayız."

"Nereden geliyorsun?" Tuck gözlerini kırptırdı.

"Seninle aynı yerdeyim. Doğum yerim İngiltere, pasaportumda AB yazıyor. Ama Kaliforniya'da Kelt çalışmaları öğretmenliği yaptım.

Berkeley."

"İngiltere ...'den ayrıldı." Tuck ağzını kapattı. "Bunun başına gelebileceği başka biriyle karşılaşmayı beklemiyordum!"

"Gerçekten de sen benim ilk yol arkadaşısısın, ama emin ol, bizden önce başkaları geldi ve sonra da başkaları gelecek.

Bazıları kendi zamanlarına geri dönmeli ve diğerleri kalmayı seçiyor. Ve tabii ki bazıları hastalanıyor ve ölüyor. Burada çok kötü şeyler var, örneğin kolera.

Ondan uzak durun. Oh, ve alkışı alma

Modern tıp olmadan. Bir kez görmüştüm. Hiç hoş değil.

Hepimizin bir burnu olsa çok daha iyi olur."

"Adın ne senin?"

"Ezekiel Fairweather." Bir hareketle kolunu belinden geçirdi ve başını eğdi. "Arkadaşlarım bana Zeke der ve arkadaş olacağımızı düşünüyorum, Tuck Taylor; gerçekten de öyle. Ben hiç hokey oynamadım ama keşke bir şansım olsaydı. Amerika'da çalışırken bu spora çok meraklıydım. Mümkün olduğunca çok maça gittim - Mighty Ducks benim takımımdı."

"I . . ."

"Bu bir şok elbette. Ama yarın bilgilendirici olacak.
Nereden girdiniz?"

"Bir gölet. Bir çiftçinin tarlasında. Bir araba kazasıydı."

"Gölet mi?" Zeke p'ye sertçe vurdu. "Ne kadar muhteşem. Benimki Oxfordshire'da bir kaynaktı. Cotswolds tepelerinin eteklerinde yer alan Rollright Taşları hakkında araştırma yapıyordum. Neolitik ve Bronz Çağı'nın gelişimiyle yaklaşık iki bin yıl öncesine uzanan megalitik anıtlardan oluşan oldukça geniş bir koleksiyon var. Üzerinde düşündüğüm ve test etmek istediğim bir fikir vardı. Bu yüzden

Kelt ve aynı zamanda Druid bayramı olan ve günümüzde insanların 1 Mayıs olarak adlandırdığı Beltane sırasında suya girdim. Suyu daldım, Kendi kendime gülüyordum, yarı deli olduğumu düşünüyordum ve sonra dünya çalkalandı ve tüm yönler kayboldu. O gölden sürünerek çıktım ve artık gülmüyordum. Yıl 1809'du."

"Üç yıl önce mi?"

"Üç yıl önce. Ve farklı bir sezonda.

Anlamaya başlamadığım ayrıntılar var, ama birçok teorim var. Ayrıca, yeni dünyalarının dokusuna geçmiş ve kaymış kaç kişiye? Sizi tanımam sadece basit, aptalca bir şans. isim." Zeke başını sallamadan önce bakışlarını uzaklara dikti. "Yarın sizinle görüşmeyi dört gözle bekliyorum Bay Taylor.

Konuşacak çok şey var. Söylesene, Regals'ın pivotu hâlâ Gale Knight mı?"

"Elbette." Tuck, takım arkadaşlarıyla ilgili herhangi bir tartışmaya hiç de uygun olmayan balo salonuna göz gezdirdi.

"Genç ama onun neslinde bir kez görülecek bir oyuncu olduğuna inanıyorum."

"Böyle söylemeyi seviyor."

"Ah, evet. Çok ukala, değil mi? Ama bu doğru. Hâlâ bir kadın erkeği mi?"

"Söylenti bu."

"Ama sen hiç öyle olmadın."

"Ne diyebilirim ki? Ben bir muammayım."

Bu onun basınla olan ilişkisiydi. Bayırlılardı. Kaşıkla yerlerdi. Zeke'in sırtışına bakılırsa, o da seviyordu.

Zeke ona iyi geceler diledi ve Tuck kafası düşünemeyecek kadar dolu bir halde balkona çıktı.

Lizzy'nin kardeşinin gülümsemesi kibardı ama gözleri öyle değildi.

"Her yerde seni arıyordum, dostum. Lizzy fincanlarının içinde. Babam fark etmeden ve hepimiz yakalanmadan onu eve götürsen iyi olur."

"Nerede o?"

"Onu arabaya kadar götürmeyi başardım. Dans etti bütün yol boyunca. Yakışıklıydı. Eğer nişanlığının ailesi fark etseydi, sizi temin ederim ki bu işin sonu gelirdi."

"Nişanlığım. Bu geceden sonra tebrikler sırayla mı?"

"Hayır, hayır." Henry dudaklarını birbirine bastırdı. "Pek sayılmaz. Bu gece

Son buluşmamızda, çeyiz konusunu biraz fazla zorlamış olabilirim. Babam bana bakıyor.

Yeterince, ama kendimi yatırımları planlamak için hevesli buluyorum. Elbette Olivia'ya da fayda sağlayacaklar, çünkü benim yükselişim sadece ama biraz cilve yapmak istiyor gibiydi. Kadınları bilirsiniz, değerli bir erkeğin önünde fazla hevesli görünmek istemezler."

Tuck, içeriye doğru adım atmadan önce mırıldanarak cevap verdi, bakışları hareketli balo salonunu tarıyordu. Görkemli mekânda bir canlılık vardı.

Kadınlar mücevherler ve tüylerle süslenmiş bir dizi zarif elbise içinde süzülürken renklerin kaleydoskopu ve narin yelpazeler tutuyorlardı. Her köşe zenginlik ve zarafetle ışıltıyor gibiydi. Birçok göz onun hareketlerini takip etse de, ince hareketlerle onu davet etse de, hiçbiri değer verdiği kadına aitti.

"Kocacığım," diye nefes aldı Lizzy birkaç dakika sonra. arabaya girdi. "Benim sevgili kötü kocam. Bana kötülük yapmak için mi buradasın? Seni her yerde bulmaya çalıştım ama sadece huysuz yaşlı Henry'ye rastladım."

"Lizzy. Bebeğim. Sanırım biraz hava almak için bir pencere açsak iyi olacak."

"Penceremi kırabilirsin," diye mırıldandı, ellerini onun dizlerine koymak için uzandı. "Çünkü bu gece ben

George'dan ejderhaların yaşadığı yere kadar." Kadın kahkahalara boğuldu.

Büyük D ile sarhoştı.

"Lanet olsun." Ona anlatacak çok şeyi vardı ve o başka bir şey için havasında değildi.

"Tanrım. Hayır." Kızın eli baş mücevherlerine vurmaya yaklaştığında geri kaçtı. "Lütfen kıpırdamadan oturun. Daha sonra

ve biraz su içebilirsin. Sana anlatacak çok şeyim var.

"Ben de öyle. Bir şeye karar verdim." Yavaşça gözlerini kırptırdı. "Ben." Onu işaret etti. "Seni." Kendisini işaret etti.

"Sanırım bunu ters anladın, Cep Roketi."

"Yakın bir evlilik ilişkisi kuracağız. Eğer yapmazsak, sadece dul olarak değil, aynı zamanda bilgisiz olarak da öleceğim. Ve bu ..."

Tuck, banktan yarı kaymış haldeyken onu tutmak için öne doğru uzandı.

"Bu benim kukum için bir trajedi ve benim kukum bir trajedi değil, anlıyor musun?"

"Sanırım anladım," diye mırıldandı Tuck.

Neden biraz yaşamasın ki? Her gün çok fazla şeyle uğraşmak zorundaydı. Eğer onunla takılmak ona Geçmişte çok daha az asil nedenlerle yapmıştı. Ama asla bir kadınla seks yapmazdı.

sarhoştı. Ya ayılırsa ve hâlâ aynı şeyleri hissederse? Bunu riske atabilir miydi? Daha önce fiziksel eylemlerin kafasını karıştırmasından hiç endişe etmemişti. Bölümlere ayırdı.

İşte bu

en iyi yaptığı şeydi. Eğer kadın seks yapmak istiyorsa, adam da yapabilirdi. Bu belirsiz korku da neydi? çalkalanıyor muydu? Aleti kızın içine girdiğinde, duyguları sihirli bir büyü gibi yerine oturacak değildi. Bu çok saçmaydı.

Bir gölete düşüp zamanda geriye gitmek kadar saçma.

Lizzy şimdi yüksek sesle horluyordu.

Bir elini yüzünde gezdirdi. Duygularının daha önce deneyimlemediği bir şey olduğunu bilmek için onunla yatmasına gerek yoktu. Eğer bu sahne bir çizgi film olsaydı, başının üzerindeki duvarda "Tehlike!" yazan kırmızı bir alarm olurdu. Tehlike! Tehlike!

Burnundan derin bir nefes aldı ve bıraktı. Bir kere. İki kere daha.

Bu gece üzerine çok şey geliyordu ve bırakın karar vermeyi, düşünecek kafası bile yoktu.

Araba durdu. Kasaba evine geri dönmüşlerdi. Adam içeri girdiğinde anne ve babası fuayedeydi ve onu kollarında tutuyordu.

"Aman Tanrım," diye haykırdı annesi. "Kızıma ne yaptınız? Bir Dionysos kadar sarhoş perisi."

"Madam," dedi üvey babası, "sanırım Elizabeth

Bu başarıyı tamamen kendi başına başardı. Onu Cornelia, Dorothea ve Theodosia ile birlikte kadınlar tuvaletinde gördüm."

"Tanrım." Annesi yere yığıldı. "En azından evli ve kendini mahvedemez. Küçük bir mucize."

"Aynen öyle." Bay Alby döndü ve Tuck'ın sırtına vurdu, Tam böbreklerinin üzerine. "Şimdi hizmetçiler dedikodu yapmadan önce o baş belasına yatağına kadar eşlik edin. Görüyorum ki halkın içinde sarhoş olmak önceki kocanızdan talep edebileceği bir özellik." Koridorda geri çekilirken son alaycı yorumunu karısına yöneltti.

Tuck ilk kez Lizzy'nin nasıl olduğunu merak etmiyordu. bu ailede olduğu kadar iyi bir şekilde ortaya çıktı. Bu sadece onun ihtiyaçlarına dikkat edilmemesinden kaynaklanmıyordu.

Hatta birkaç tanesine sahip olabileceğini bile umursamıyordu. Daha ne kadar ileri gidebileceğini hayal etmekten kendini alamadı.

yazarlık gibi hırslarında ilerlemiş olsaydı

Etrafı, hayallerini sadece kendilerine fayda sağlayan sıradan hayallerle boğmak yerine destekleyen insanlarla çevriliydi.

Tuck onu üç kat merdivenden yukarı taşıdı. Son birkaç basamakta zor nefes alıyordu. Lizzy kıpırdanarak başını kaldırdı. "Sen benim kocam mısın?" Tilki gözlü bakışları odaklanmamıştı, köşelerde uykulu bir şekilde sarkıyordu.

"Öyleyim."

"Benim yakışıklı kocam!" Onun yanağını okşadı.

"Teşekkürler."

"Beni kim terk edecek?"

"Shhhhh." Etrafına bakındı. Kulak misafiri görmese de bu şekilde herkesin içinde konuşmak güvenli değildi.

"Gitmeni istemiyorum." Onun yanına sokuldu.

"Kaybolmanı istemiyorum." Bunu bir tekerleme gibi fısıldamaya devam etti.

Odasına vardıklarında kapıyı açmayı başardı, sonra arkasından kapıyı tekmeleyerek kapattı ve sendeleyerek yatağa uzandı, amacı onu uyutmaktı. Sabah öğreneceği çok şey vardı. Kafası hâlâ karışık.

Zeke ile olan konuşmadan.

Başını yastığa yasladı ve geri çekilmeye başladı, eli yanağında durdu.

"Gitme." Sesi yumuşaktı. "Sen sarhoşsun."

"Çok."

"Bebeğim. Bundan faydalanmayacağım. Bu gece hiçbir şey olmayacak. Uyumalısın ve umarım sabah çok kötü hissetmeyeceksin."

"Kal. Seni mahvetmeyeceğim. Sarıl bana." Bunu yapabilirdi.

Önce ayakkabılarını ve saçına ilâştirilmiş incileri çıkardı. Sonra yorganı çenesine kadar çekerek üzerine örttü. O zamanlar genç görünüyordu, iri mavi gözleri ve hülyalı masumiyetiyle.

Ayakkabılarını ve onu boğmakla tehdit eden kravatını çıkardı. Üstsüz kalana kadar soyundu ve kadının yanına sürünerek girdi.

"Evet, evet. Sarıl bana." Ona doğru sokuldu, kıcının yumuşak ve sıcak yuvarlaklığı adamın aletine değiyordu. Dişlerini sıktı. Birbirinize sarıldığınız çizgiler olduğunu bilmek zor değildi.

ve sarhoş bir kadınla takılmak da bunlardan biriydi.

Ama bu onun

bunun güzel olduğunu kabul edemedi. Hoşuna gittiğini. Hem de çok fazla hoşuna gittiğini. Derin bir nefes aldı ve sanki gizli bir bahçedeymiş gibi onun parfümü -lavanta ve diğer bitkisel bitkiler- tarafından sular altında bırakıldı.

"Neden bunu sonsuza dek yapamıyoruz?" diye fısıldadı, daha az geveleyerek ve daha net bir şekilde.

"Nedenini biliyorsun."

"Ya burada kalırsan?"

Gözlerini kapattı. Bunu hayal etmeye çalıştı. Artık Regals yok. Artık kaleci yok. Artık araba yok. Işıklar. Tuvaletler. Bakkallar. Uçaklar. Modern tıp. Kız kardeş yok. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Benim için değil mi?"

Lanet olsun. Çünkü gerçek şuydu... belki. Belki yapabilirdi. Belki de hayatının geri kalanını burada, 1812'de balolar, kravatlar, kurallar ve Lizzy ile geçirebilirdi. Belki de

Yeterince iyi olduğuna inandırmak, çay demlemek, olmayı hayal ettiği yazar olmasını izlemek.

"Ya da benimle gelebilirsin?" Başının arkasına yumuşak bir öpücük kondurdu. Hepsinin canı cehenneme, kaçabilirlerdi.

"Geleceğe."

"Evet." Tehlikeli. İnce bir buzun üzerine basıyordu.

"Bana bahsetmeyeceğin bir gelecek."

"Ne bilmek istiyorsun?" Daha da riskli. Dikkatli davranması gerekiyordu ama yine de daha derin bir bağ kurmak istiyordu.

"Bakalım... Burada bulunmayan ama sahip olduğunuz en kullanışlı üç eşya nedir?"

Hızlıca düşündü. "Elektrik. Bir düğmeye basıldığında her zaman ışık olmasını sağlayan bir oyun değiştiricidir. Bu sadece bir odayı aydınlatmakla ilgili değil.

Şehirler, neredeyse karanlığı tamamen ortadan kaldırarak geceyi gündüz gibi hissettiriyor."

"Çok parlak olursa yıldızları göremezsin." Kız kaşlarını çattı. "Bu hoşuma gitmezdi."

"Tamam, tamam. Araba denen bir şey var. Araba değil. Bir c-a-r. Hareket etmek için atlara ihtiyaç duymayan büyük bir metal araba hayal edin. Dört tekerleği var ve özel bir sıvıyla çalışıyor.

Benzin deniyor. Bir at yerine, güçlü bir içinde onu hareket ettiren bir motor var. İnsanlar içine oturuyor ve nereye gittiğini kontrol etmek için bir direksiyon kullanıyor. Sizi gitmek istediğiniz her yere at arabasından çok daha hızlı götürebilen sihirli bir makine gibi."

"Bundan daha önce de bahsetmişsiniz."

"Seyahat daha rahat ve çok daha hızlı. Her yere yürümek zorunda değilsiniz."

"Ama yürümeyi seviyorum."

"İnsanlar hala yürüyor, ama egzersiz için." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Vücudunuzu daha güçlü ve sağlıklı kılacak şekilde hareket ettirmek için belirli bir zaman ayırmaktır.

Vücudunuzu iyi durumda tutmak için koşmak, zıplamak, ağırlık kaldırmak veya esnemek gibi şeyler yaparsınız."

"Egzersiz yapmak kulağa hiç de eğlenceli gelmiyor." Sesi daha sessizdi; uzaklaşıyordu. "Bir tane daha var Beni etkilemek için bir şans." Elini onun işaret parmağına doladı ve başparmağını avucunun içinde ileri geri sürttü.

"Bir bakalım. Arabalar. Elektrik. Bunların hiçbirini seni cezbetmiyor.

Peki ya tamponlar?"

"Mmmph ..." diye mırıldandı uykulu bir şekilde. "O da ne?"

"Bunlar aylık döngü sırasında kullanılan küçük pamuklu silindir şeklindeki şeylerdir. Vajinanıza yerleştiriyorsunuz, Akışı emdiği yerde. Sanırım bu işleri kolaylaştırabilir."

"Dikkatimi çektin." Gözleri kocaman açılmış bir halde kendini onun üstüne attı. "Bana daha fazlasını anlat."

"Yani, söylenecek çok fazla şey yok. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"Bu sihirli tamponları içine koyuyorsun ve sonra her yere kanamıyor musun?"

"Yani, ilk elden deneyimim yok. Ama ergenlik yıllarımız boyunca kız kardeşimle aynı banyoyu paylaştım, biliyorsun, yeterince biliyorum."

"Ne kadar harika. Yine de karnım ağrıyor." "Evet ama bunun için ilacımız var. İbuprofen. Asetaminofen. Ağrıyı dindirmek için aldığınız haplar."

"Koşmak gibi bir egzersiz yapma eğilimim yok ama bu tamponları ve bu ağrı kesicileri kullanma fikri çok da sakıncalı görünmüyor." Kadın adamın üzerinden yuvarlandı ve yastığının üzerine düştü. "Tanrım. Turşu gibiyim, değil mi?"

"Eğer bu sarhoş anlamına geliyorsa, evet."

"Yarın gurur duymayacağım bir şekilde davranmış olabileceğime inanıyorum."

"Hey." Yan dönerek bir kolunu ona doladı. "Böyle yakışıklı bir adamla birlikte olmak istediğin için sorumlu tutulamazsın."

Başını arkaya doğru çevirdi. "Sanırım senden bahsediyoruz?"

Ölü gibi sırtıttı. "Burada binmek isteyeceğin bir ejderhası olan başka birini göremiyorum."

"Bu sözleri asla tekrarlama." Parmağını onun dudaklarına götürdü. "Seninle ilgili olduğu sürece, onlar asla söylenmiş."

Parmağının ucunu ısırды ve kızın ciyaklamasına sırtıttı. "Göreceğiz bakalım. Çok tatlıydın."

"Bundan faydalanmaman büyük incelikti."

"Türün bununla hiçbir ilgisi yok." Yanağını avuçlayarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Benimle güvendesin. Ne olursa olsun, bunu bilin."

"Güvenli." Sesi yine kalındı. "Sen beni terk edene kadar."

O uykuya dalarken Tuck geceye baktı ve bunu nasıl yapabileceğini merak etti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Lizzy'nin baş ağrısı amansız bir fırtına gibi hissediliyordu.

kafatasının duvarlarına çarptı. Hatırlayabildiği tek şey Crawford'ların balosunda olduğu ve daha fazla şampanyanın harika olacağını düşündüğüydü. Bulanık ama dehşet verici anıları vardı.

Arabada Tuck'ın kucağına tırmanmaya çalışıyordu ama Tuck bir şeylerin ters gittiğine dair hiçbir işaret vermiyordu. Ne zaman ki

Sonunda uyandığında, odasındaki masanın üzerine bir bardak su, biraz kızarmış ekmek ve bir kap çilek reçeli koymuştu.

Reçelle yüzleşmeye bir türlü cesaret edemiyordu ama tost midesini yatıştırmaya yardımcı oldu. Şimdi o ve Tuck, Ezekiel adında bir yabancıyla buluşmak için Rotten Row'u geçiyorlardı.

Fairweather, seçtiği saatte parkın denizkızı çeşmesinin yanındaydı.

"Buraya neden Rotten Row deniyor?" Tuck onlar gezinirken etrafına bakındı. "Bir çöplük bekliyordum ama güzel."

"Buraya eskiden Route du Roi, yani Kral Yolu denirdi. İnanması zor ama Hyde Park bir zamanlar şehrin eteklerinde vahşi bir alandı. Kral Sekizinci Henry araziye keşişlerden aldı ve arkadaşlarıyla birlikte kullanmak üzere kraliyet avlanma alanına dönüştürdü."

"Karıların kafasını kesmekten çok daha iyi bir hobi

sanırım."

Lizzy beklenmedik bir kahkaha attı. "Evet, oldukça."

Başka bir zaman buluşacakları düşünöldüğünde, başka bir şeyden bahsedebilmeleri bile garip geliyordu Tuck'ın döneminden, hatta onu hokey işlerinden tanıyan bir gezgin. Yine de başka konulardan konuşmak bir şekilde o anın ağırlığını hafifletti.

Bu, onun elini tutmak için duyduğu çılgınca dürtüye direnmesine yardımcı oldu ve Londra'dan kaçıp Woodlands'e dönmelerini ve birlikte sakin bir hayat yaşamalarını önerir.

Ona yan gözle baktı, cüssesini, çene yapısını ve düşüncelere daldığı zaman kaşlarını çatışını fark etti. Yüzü sıcak ya da dostça görünmüyordu. onunla konuştu; sonra gözleri yumuşadı ve sanki elinde olmadan onu eğlenceli buluyormuş gibi daha çok gülümsedi.

Onun varlığında, güneşe bakan bir ayçiçeği gibi eğildiğini hissediyordu. Sorun şu ki, ona aşık olabilirdi - sadece biraz, belki de daha fazla. Ve bu bir şakaydı, çünkü insan kocasını sevmeliydi; bu iyi ve şanslı bir şeydi. Tabii adam başka bir zamandan gelmediyse ve evlilikleri sahte değilse.

Ninny.

"İyi değil misin?" Döndü ve onunla yüzleştirdi. "Boş ver. Aptalca bir soru. Tabii ki öylesin. Özür dilerim, akşamdan kalma gelmene izin vermemeliydim."

"İzin verir misin?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kiminle konuştuğunuzu unuttunuz mu? Ben öyle bir kadın değilim.

her şeyi yapmasına izin verdiğin kadın."

Adam homurdandı. "Doğru. Ve bu adamla tanışmanı istiyorum.

Cevap aramaya nereden başlayacağımızı bilemezken bir cevabın bizi bulması inanılmaz, değil mi?"

"İnanılmaz olan şey tanınmış olmanız. Oldukça ünlü müsünüz?"

Bunu düşündü. "Sanırım bu izleyiciye bağlı. Bazen bir gün boyunca dışarıda oluyorum ve kimse bana iki kez bakmıyor ya da bir şey söylemiyor. Ama insanların sporumu ve kim olduğumu bildiği doğru yerlerdeysen, o

zaman evet, sanırım yeterince ünlüyüm."

Bu onu garip bir şekilde memnun etmişti. Dünyanın onun hakkında ne düşündüğü önemliydi ama başarısı onu gururlandırıyor. Ona hayran olunmasını istiyordu. O da hak etmişti. Ama . . .

Midesi kasıldı, çalkalandı ve kıvrıldı.

Onun sadece yakışıklı değil, aynı zamanda iyi bir adam olduğunu görebilen tek kadın o değildi.

"Uh-oh." Kadının elini tuttu ve kendi koluna doladı. "Bu bakışı tanıyorum."

"Ne demek istiyorsun? Kendimi fazla kaptırdığım için biraz keyifsizim."

"Bu doğru, ama kaşlarınızın arasında iki çizgi belirdiğinde? Bu bir endişe var demektir. Ne oldu?"

Dudakları çok kuruydu ve dili zımpara kağıdı gibi hissediyordu. Gülümsemek için yeterli enerjisi olmamasına rağmen parlak bir ses tonu takındı. "Endişelenmek mi? Ben mi? Sizi temin ederim ki hiçbir şey için endişelenmiyorum."

Nazik sırtışı soldu. "Sanırım bu ikimizden biri yapar."

"Neden endişeleniyorsun?"

"Oh, bilmiyorum. Sanırım zaman yolcusuyla tanışmak ve kaderimi öğrenmek gibi bir şey. Bilirsin işte, Pazar sabahı için normal şeyler."

Dudağını ısırdı. "Sizin zamanınızda bir kadın yok, değil mi?"

"Ne?" Tökezledi, yüz hatlarına şaşkın bir ifade yerleşti. "Bu ciddi bir soru mu? Eğer böyle düşünüyorsan, neden şimdi soruyorsun?"

"Resmi olarak kurulmuş bir şeyiniz olduğunu sanmıyorum, yoksa şimdiye kadar mutlaka bahsederdiniz. Siz karakterli birisiniz. Ancak, az önce ifade ettiğiniz gibi Şöhrete sahip olmanız, yakışıklı olmanız ve muhtemelen hatırı sayılır bir gelire sahip olmanız bağlanmamış."

"Gerçekte mi? Biriyle çıkmayı düşünemeyecek kadar meşguldüm."

Bilirsiniz, hayatı tehdit eden bir hastalıkla savaşmak ve

her şey."

"Anlıyorum." Birkaç adım daha yürüdüler. "Çoğu erkek bunun onları durdurmasına izin vermezdi, değil mi?"

"Bir ilişki yaşamak için fırsatım olup olmadığını mı soruyorsunuz? Evet, tabii ki. Elbette. Tabii ki. Birileriyle çıktım, ama bakın, bu uyuşturan bir oyun. Özellikle de benimki gibi bir pozisyonda, birinin sizi siz olduğunuz için sevip sevmediğini ya da patenlerinizi takıp buza çıktığınızda ne yapacağınızı bilemezsiniz."

"Kadınlar para için kayan erkeklerden hoşlanır mı?"

Kıkırdadı. "Böyle söylediğinizde kulağa kirli geliyor. Sanırım biri ne zaman iyi tanınsa ve bir konuda başarılı olduklarında, bu onları daha çekici ya da popüler yapıyor. Benim dönemimde, benim de oynadığım hokey gibi sporlar öne çıkıyor. Ama bir de topu çemberden geçirdiğiniz basketbol, birbirinize tekme attığınız ya da domuz derisi fırlattığınız futbol ya da büyük bir sopayla topa vurduğunuz beyzbol gibi sporlar var."

Düşünerek başını eğdi. "Ve insanlar böyle şeyler yapmaktan hoşlanıyor mu?"

"Evet, tabii ki. Ve daha da fazla insan bunu izlemekten keyif alıyor."

"Sanırım boğa yemlemek gibi bir şey," dedi, ilişkilendirilebilir bir bağlantı kurmaya çalışarak.

Tuck başını salladı. "Hiç duymadım."

"Ayrıntılara vakıf değilim, ancak anladığım kadarıyla, bireylerin tanıklık etmek üzere bir araya geldikleri mekanlar var.

Bir boğanın bir odaya bağlanması ve ardından tazılar tarafından saldırıya uğraması gösterisi. Kimin diğerinden daha uzun süre dayanacağı üzerine bahse girilir ve bu oldukça eğlendirici bir eğlence olarak kabul edilir. Yine de söylemeliyim ki, şahsen bu fikri olumlu anlamda kabus gibi buluyorum."

"Evet, bu berbat bir şey. Bunun, eğlence fikrinin çok daha iyi yollara doğru ilerlediğinin bir örneği olduğunu söyleyebilirim."

Denizkızı çeşmesi göründü ve önünde Lizzy'nin tanıdığı kır saçlı, sıırım gibi beyefendi bekliyordu. topun farkına vardı.

Yaklaştıklarını görünce gözleri parladı ve onları karşılamak için öne çıktı, kollarını açarak hızlı adımlarla yürüdü.

genişletilmiş. "Merhaba, merhaba." Tuck'ın elini tutup içtenlikle sıktı ve yüzünü ona dönüp topuklarını yere vurarak tam bir selam verdi.

"Madam Taylor. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Ezekiel Fairweather, naçizane hizmetkarınız olarak da bilinirim."

Lizzy, Tuck'ın dans eden gözleriyle karşılaştı ve gülmemeye çalıştı. Bay Fairweather'ın tavırları çok ciddiydi ve Lizzy gücenmek istemiyordu.

"Birçok sorunuz olduğunu tahmin ediyorum," dedi Zeke.

"Ama

Dün gece öğrendiklerimden yola çıkarak bir özet yapmamın faydalı olacağına inanıyorum. Bu herkes için kabul edilebilir mi?"

Başlarıyla onayladılar.

"Çok iyi, konuşurken çeşmenin etrafında gezinebiliriz. Kasabayı ziyaret ettiğimde hep burayı tercih etmişimdir. Şimdi, anladığım kadarıyla, kış gündönümü gecesinde, Hallow's Gate kasabasında, sen, Tuck.

. . . Özür dilerim Bayan Taylor, şu an için alışık olmadığımız bir terminoloji kullanıyor olabilirim."

"İtiraf etmeliyim ki, benden şöyle bahsettiğini duydum Bayan Taylor beni atsız arabalardan söz etmekten daha çok heyecanlandırıyor."

"Ah, evet. Evliliğinizin yeni olduğuna inanıyorum."

"Evet. Tuck evliliğimi açıklamamayı akıllıca bulmuş olsa da

Gelecek hakkında çok şey bilmesem de birkaç şey öğrenebildim."

"Sağduyulu davranması çok akıllıca."

Bay Fairweather başını salladı. "Bilgi zamanın ötesine geçerse geleceğin nasıl etkileneceğini kimse bilemez. Mümkün olduğunca az şey paylaşmak daha iyidir. Nerede

kalmıştım? Ah, evet, sen
bir çocuğa ve köpeğine çarpmamak için
arabayı aşırı düzeltti ve donmuş bir gölete çarptı.

Kendinizi kurtarmaya çalışırken 1812 yılında burada ortaya çıktınız."

"Hepsi bu kadar, evet."

"Modern dünyada Berkeley'de Kelt çalışmaları profesörüydüm. Bu dönemde Oxford'da bir akademisyen olarak benzer çalışmalar yürüttüğüm için şanslıyım. Crossings benim ve araştırmalarımın tutkulu bir projesi haline geldi,

Bu adada, Keltlerin gelişinden ve Druid sınıfının yükselişinden önce, eski zamanlarda iyi bilinen çok sayıda muhtemel portal tespit ettim.

"Yerli Britanyalılar, Tanrı'nın gücüne inanırlardı. görünmeyen dünya. Britanya ve İrlanda genelinde binden fazla dikili taş bulunmaktadır ve bu sayı Manş Denizi'nin ötesindeki Brittany'de, Bask Bölgesi'nde ya da Karadeniz'e kadar uzanan bölgelerde bulunanları hesaba katmaya başlayabiliriz. Mezar höyüklerini, tepe kalelerini ve kaynakları göz önünde bulundurduğumuzda, enerji yollarını veya ley hatlarını ortaya çıkaran eski haritaları bir araya getirmeye başlayabiliriz.

"Ve tabii ki bunlar Avrupa sınırlarının çok ötesine uzanan hikayeler. Senegal ve Gambiya'da bulunan Senegambia'nın taş çemberleri ve Japonya'daki Keishu Stonehenge'i ve-"

"Ley hatları mı?" Tuck sordu.

"Dünyanın enerjik titreşimlerinin gücüne inananlar için, ley hatları büyük önem taşır ve genellikle dünyanın damarları olarak adlandırılır. Bu hatlar metafizik enerji ileterek dünyayı boydan boya geçiyor. Ama işte burada işler ilginçleşiyor. Bu çizgilerin bazılarının kesiştiği noktada enerji bir pil gibi yoğunlaşıyor."

"Pil nedir?" Lizzy sordu.

"Bunu enerji depolayabilen bir cihaz olarak düşünün. Bu kesişme noktalarının olduğu yerlerde Bir geçit bulmak. Hallow's Gate'i ele alalım. Kasabanın adı bile başlı başına bir ipucudur. Hallow aslen Eski İngilizce halig kelimesi 'kutsal' veya 'kutsallık' anlamına gelir. Üzerinde

zamanla halig, kutsal, mukaddes veya takdis edilmiş olarak kabul edilen her şeyi ifade eden hallow'a dönüşmüştür."

"O eski inek göleti kutsal bir enerji deposu mu?" Lizzy inanamayarak söyledi.

"Kesinlikle!" Bay Fairweather ellerini çırpı. "Ve unutmayın, eski zamanlarda burası eski bir inek göleti değil, bir saygı, tören ve tefekkür yeri olurdu. Zaman anıları siler süpürür ve yüzyıllar hatta bin yıllar boyunca kutsal ve mukaddes olan şeyler genellikle unutulur."

"Ama eğer durum buysa ve gölette bir miktar enerji varsa pil ya da her neyse, o zaman geri atladığımda neden çalışmadı?" Tuck sordu.

"Ah, çok güzel bir soru." Bay Fairweather parmağını sallayarak hızını artırdı. "Geçiş yaptığınız gece yirmi birinci Aralık'tı, kış gündönümü ya da Yule, ya da Druidler buna Alban Arthan derdi. Bu, ley hatlarının aşırı güçlendiği, büyük enerjili bir gecedir. Gölet maksimum güçte olurdu.

"Druidlerin Yılın Çarkı denilen şeyi kutladıklarını biliyoruz ve ilk insanlardan sonra gelmiş olsalar da Briton, bilgilerinin bir kısmını öğrendiler. Çark sekiz Druid bayramından oluşuyor, enerjinin ley hatlarından geçerek güçlendiğine inandığım zamanlar. Bazılarını bilirsin, Samhain ya da senin zamanındaki Cadılar Bayramı gibi, Tuck.

Ancak bir sonraki birkaç hafta içinde - çoğunlukla unutulmuş olan - Lughnasadh. Söylendiğine göre hasadın."

Lizzy Tuck'a baktı ama onun da zaten kendisine baktığını gördü.

"Eğer Lughnasadh'da gölete geri dönersem, sizce ben ..."

"Bence kendi zamanınıza geri dönmeniz için makul bir şans var. Kaza ve travma göz önüne alındığında, teorilerimden biri olan çoklu gerçeklik paradoksunu merak ediyorum. Benim gibi tam gerçeklikle geçiş yapan insanlar için

eylemlerinden haberdar olduklarına göre, en iyi tahminim doğrudan bir bedensel madde aktarımı olduğu yönündedir."

"Anlamıyorum," dedi Tuck. "Bunu bana anaokulundaymışım gibi açıklayabilir misin?"

"Yıllar süren karmaşık ezoterik araştırmalarımı derli toplu küçük bir ses parçasına dönüştürmek elbette beni heyecanlandırırdı."

Zeke alaycı bir kıkırdamayla şöyle dedi. "Özünde, bir portalın, bir kişinin bir yerden girip başka bir yerden çıkmasını sağlayan bir havaalanı gibi kullanılabileceğinden şüpheleniyorum. Ancak benim çoklu gerçeklik paradoksu teorim bunu bir adım öteye taşıyor, Bir birey travmatik bir olay yaşadığında ve istemeden karşıya geçtiğinde neler olabileceğini ele alır."

"Bu teoriye göre, kişinin bedeninin orijinal dünyasında koma gibi bir durağanlık durumunda kalması düşünülebilir. Aynı anda, onların

Başka bir zaman dilimindeki varlıkları önceden belirlenmiş bir olay olabilir, yani o zamandaki varlıklarının her zaman gerçekleşmesi gerekiyordu. Başka bir deyişle, bedenleri aynı anda iki farklı zaman ve gerçeklikte var olabilir."

"Anaokulunu unut. Bana okul öncesi CliffsNotes lazım," diye mırıldandı Tuck.

"Bu bir paradoks," dedi Zeke omuz silkerek. "Doğası gereği saçma ama yine de-"

"Bekle." Lizzy elini kaldırdı. "Diyelim ki tüm bunlar ley hatları, piller ya da her neyse, doğru.

Ve Tuck'ın havuza girdiğini hayal edin.

doğru tarih ve saat. Fatih William'ın zamanına gitmeyeceğini kim söyleyebilir? Ya da o sözde eski Britanyalıların adada kürk ve çamurdan başka bir şey giymeden dolaştıkları zamana?"

"Ah." Bay Fairweather başını salladı. "Bu bir soru, değil mi? Ve çok iyi bir soru. Şimdi, öncelikle, söylediğim her şeyin spekülatif olduğunu hatırlamak önemlidir. Bu konuda hiçbir

Bu iddiaları doğrulamak için bağımsız araştırmalar, isterseniz sadece eğitimli tahminler. Ama ben şahsen hiçbir zaman

başka bir crosser ile karşılaştım, burada hikayelere rastladım

Efsanelerin ve hikayelerin ortak noktası ise bir nirengi taşı fikridir. Eğer bir kişi bir zamanda birine yakınlık duyarsa, zihnini

Orada çaba sarf etmek. Mücevher taşı, kişiyi o zamana çeken bir tür mıknatıs görevi görür."

"Ama siz hiç geri dönmediniz?" Lizzy sordu. "Siz dönmediğiniz halde Tuck'ın zaman ve uzayda dolaşmasını mı öneriyorsunuz?"

"Ona bir şey yapmasını önermiyorum." Bay Fairweather'ın ses tonu çileden çıkaracak kadar yumuşaktı. "Eğer geri dönmek istiyorsa, bildiklerim bunlar."

"Neden denemiyorsun?" Lizzy yutkundu. "Niyetim Sesin sert geliyor. Gerçekten merak ediyorum. Neden geri dönmüyorsun?" "Çünkü ellerim güzel kelepçelerle bağlı." Bay Fairweather parmağındaki yüzüğü gösterdi. "Aşık oldum. Artık bir eşim ve iki güzel çocuğum var. Bu zamanda doğmadım ama ait olduğum yer burası. Aynı hedefe giden dört kişiyi bir portaldan geçirme riskine girmeye hazırım. Lodestone'un gücüne inansam da, bu bir teori ve benim gerçekliğim önce aile. İşte geldiğim yer burası; burada kalacağım."

"Meraklı sorular sormak istemiyorum ama bir sorum daha var," dedi.

"Bir soruşturma yapılacağı zaman asla özür dilemeyin." Bay Fairweather haykırdı. "Ben bir akademisyenim. Metafizik dünyaya çok fazla yönelmiş olsam da, tartışmaya ve sorulara değer veriyorum."

"Eğer Tuck'ı eve götürecek olan şey bir taş ise, ikinizi de bu zamana getiren neydi? Bu dönemle ilgili önceden hiçbir bilginiz ya da tanışıklığınız yoktu. Sanki siz, Bay Fairweather, binlerce yıl önce yaşamla çok daha fazla ilgileniyordu ama Tuck'ın bu yüzyılda pek de merakı yoktu."

"Doğru," diye omuz silkerek kabul etti Tuck.

"Pekala, eğer cüretkar olabilirsem, bunun lodestone teorisini kanıtlayabileceğini öne sürmek isterim. mümkün."

"Devam et," dedi Lizzy.

"Karşıya geçtim ve karım olacak kadınla tanıştım." Bay Fairweather dedi ki. "Lodestone'uma bilmek ya da planlamak." Gülümsedi, gözleri Tuck ve onun arasında gidip geliyordu. "Belki de ikiniz için de aynı şey geçerlidir?"

Kaderin gizemleri."

Bundan sonra söylenecek pek bir şey yoktu. Tuck ve Bay Fairweather biraz hokey konuştu. Güvende olmak için gelecekte hiçbir haber paylaşmamaya karar verdiler ama Bay Fairweather, portalı denemeye karar vermeleri ve işe yaraması halinde Lizzy'nin yazıp yazmayacağını sordu.

Konağa dönüş yolu sessizdi. Tuck ona tekrar tekrar baktı, ama o alçak bir dalda öten bir kuşa ya da güzel bir at ve araba. Bay Fairweather'ın bahsettiği birçok kafa karıştırıcı şeye odaklanmaktan kaçınmak için her şeyi yapardı.

Onun sokağına geldiklerinde Tuck durakladı. "Beni dışarıda bırakma."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Gülüp geçmeye çalıştı. "Kimse hiçbir şeyi kapatmıyor."

"Benimle konuşabilir misin? Lütfen?"

"Sizi eve döndürmek için uygulanabilir bir planımız olduğu için memnunum," dedi hızlıca. "Yakında gerçekleşecek, bu yüzden Londra'dan ayrılışımızı planlıyoruz. Tabii ki, tüm bunların bir adamın gevşek örgü teorisine dayalı olarak çalışacağına dair küçük bir sorun var. Aklımı, karşıdan karşıya geçtiğinizde kendinizi hıyarcıklı vebanın ya da Viking savaşlarının tam ortasına göndermiş olursunuz."

"Lodestones hakkında ne dediğini duydun."

"Yaptım ama hayatını ortaya koyacak kadar güçlü hissettiriyor mu?"

Durdu. "Benden ne istiyorsun? 1812'de burada kalmamı mı?"

Etrafına baktı. Sokak sessizdi. Birkaç yaya dışarıdaydı ama kimse kulak misafiri olacak kadar yakın değildi.

Ama yine de . . .

"Bu herkesin içinde yapılacak bir konuşma değil." Kadın yürümeye devam etti ve adam da onu takip etti.

"Bu konuşmamız gereken bir konu."

Yatak odasına girene kadar bir daha konuşmadılar. Geldiklerinde ev boştu, ki bu sürpriz değildi. Bay Alby ve Henry büyük olasılıkla kulüpte, anne de sosyal bir ziyaretteydi.

"Çok iyi," dedi Lizzy eldivenlerini çıkarıp tuvalet masasının üzerine koyarken. "Oldukça çok şey öğrendik."

"Buraya nasıl geldiğime dair başka bir açıklamam olmadığı gerçeği dışında Zeke'in ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmazdım."

"Yine de söylediği her şey tehlikeyle doluydu. Kendinizi başka, daha tehlikeli bir zamanda bulursanız ne olur? Eğer

Yanlış zamanda bir göletten çıkarsanız ve yanlış kişi sizi görürse, bu sizin sonunuz olabilir."

"Lodestonlardan bahsetti. Kız kardeşim de onlardan biri. Ona odaklanabilirim. Beni deli ettiğine şüphe yok. Ama o benim en yakın ailem."

"Bir teori olarak." Lizzy'nin sesi çatallaştı.

"Spekülasyondan başka bir şey değil."

"Ağlıyor musun?"

"Gözyaşlarımdan utanmalı mıyım?"

"Hayır. Tanrım, hayır. Sadece... Daha önce bir sevgilimin benim için ağladığını hiç hatırlamıyorum."

"Tebrikler o zaman." Gözyaşlarının kurummasını dileyerek gözlerini ovuşturdu. Ama gelmeye devam ettiler.

"Bu benim istediğim bir sicil değil. Bebeğim. Gel buraya."

Adam onu kucakladığında kadın sertleşti. "Ben bir bebek değilim. Kafası çok karışık bir kadını." Onu bırakmadı. Eğer bir şey varsa,

ona daha sıkı sarıldı.

"Tüm hırslarım için bir basamak olman gerekiyordu; bunun yerine sen benim kayam oldun." Yüzünü onun göğsüne gömdü, yeni yıkanmış pamuğu içine çekti. "Sana karşı bir şeyler hissetmemem gerekiyordu."

Onun sırtını sıvazlamayı bıraktı. "Ne dedin sen?"

Onu şaşırtan hızlı bir hareketle onu itti. "Sana bir bağlılık geliştirdiğimi söyledim, bu sadece kötü bir fikir değil, aynı zamanda daha da kötü bir şey.

Yüksek sesle. Kendime bunun geçici bir heves olduğunu ve çok az şey ifade ettiğini söylemeliyim. Ama kendime yalan söylemeyi sevmiyorum. Ve bu öyle bir şey değil. Bu aptalca bir fantezi değil çünkü sen etrafımda olan yakışıklı bir adamsın. Ya da

Çünkü koşullarımızda yeni bir tuhaflık var. Ya da evlendiğimiz için. Sanki bir şekilde sen benim soluduğum hava oldun. Ve senin gitme düşüncen beni boğuyor."

"Beni önemsiyor musun?" diye tekrarladı, yüzüne bakarak. "Bunun eğlenceli olmasından daha fazlası mı?"

"Tekrar etmeyeceğim." Yüzü alev alev yanıyordu. "Çünkü bir şeyi söylediğinde ona daha fazla güç verirsin."

Gözlerini kıstı ve üçe kadar saydı. "Size doğrularımı söyledim ve bu yeterli. Kibar olmak zorunda değilsin. Duygularımı incitmemek için bir bahane bul. Ama bana nezaket gösterip bundan bahsettiğimi unutabilirsin."

"Böyle bir şey olmayacak." Hız ve hassasiyetle hareket etti, bakışları ona sabitlenmişti.

"Ne yapıyorsun?" Daha sorusu bitmeden duvara yaslanmıştı.

"Bahane uyduracağımı kim söyledi?"

"Tuck." Bu kadar yakındayken ve bu kadar ciddi görünürken nefes almak imkânsızdı.

"Benim de seni önemseyebileceğimi bir kez bile düşünmedin mi? O aptal yarısı yenmiş elmayla kafama vurduğundan beri gerçek duygular besliyor olabileceğimi?"

"Ama bu imkansız."

"Cehenneme kadar yolu var." Adamın sıcak ağız onunkinin üzerine eğildi ve dilleri birbirine karıştığında, kadın her şeyi çok iyi anladığını anladı, Çok yanlış. Tuck ne bir atlama taşı ne de onun kayasıydı. O bir heyelandı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Tuck pervasız değildi, aptal da değildi. Ama Lizzy kollarındayken tüm bahisler kapalıydı; ikisi de sadece bir öpücükle yetiniyordu, artık değil. İlk buluşmalarında işlemeye başlayan geri sayım bitmek üzereydi. O

elini boynunun arkasına doladı ve adam ağzının içine daha da gömüldü; sanki damarlarında ley hatları dolaşıyormuş gibi görünmez akımlar dalgalanıyordu.

"Sana ne yapmamı istediğini söyle bana," diye mırıldandı onun aç dudaklarına.

"Beni şaşırtabilirsin." Kadının nefesi adamın teninde sıcak bir etki yarattı. "Ben ciddiylim. Ne kadar ileri gitmek istediğini bilmem gerek. Bu."

Onu daha sıkı kavradı, tırnakları hafifçe derisini çiziyordu. "Alınması gereken çok fazla karar ve çözülmesi gereken çok fazla plan var. Bunu burada yapmak istemiyorum, şimdi olmaz. Sen sevişmeyi anlamıyorum. Bilmiyorum." Sesi yumuşadı, neredeyse utangaçlaşıyor. "Yani benim istediğimi düşündüğüm şeyi istemek yerine, neden bana benim istediğime inandığın şeyi vermiyorsun? ihtiyacın var mı?"

Kızın nemli yanağındaki gevşek bir saç telini düzeltti. "Benim önderlik etmemi istiyorsun."

"Lütfen."

"Tamam o zaman. Başımız biraz belaya giriyor." Yavaş,

tembel dairelerle çenesinin altındaki deriyi izledi.

"İyi bela."

"Daha fazla." Kıpırdanarak yaklaştı.

"Bana ne yapacağımı mı söylemeye çalışıyorsun?" Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Sırf bunun için daha da yavaş gideceğim."

Parmaklarını köprücük kemiğinin narin çıkıntısının üzerinden geçirdi, santim santim telaşsız bir şekilde göğsünün kabarıklığına doğru ilerledi. Kızın nefes alış veriş düzenli pantolonlara dönüştüğünde, adam daha da yavaşladı.

"Sana dokunmamı seviyorsun."

Kadın cevap vermek için ağzını açtı ve adam alt dudağını ısırıldı. "Bu bir soru değildi." Adam avucunu aşağı kaydırıp göğsünün ağırlığını yakaladığında kalçaları sarsıldı. Başparmağıyla meme ucunu okşadı ve kumaşın arasından bile görüldüğünde hırladı. "Ve sen bundan hoşlanıyorsun."

Kesik kesik bir
nefes. "Aferin
kızıma."

Gözlerine çivit rengi ve sarhoş edici bir şey girdi, bakışlarının odaklanamamasına ve bulanıklaşmasına neden oldu. Odadaki tek ses onların düzensiz nefes alışlarıydı.

"Hadi seni bu elbiseden çıkaralım."

Hızlı bir iş değildi. Kat kat giyinmişti, sonuncusu uzun beyaz bir slipti. Onu da çıkardıktan sonra, üzerinde yarım bir korse ve soluk mavi jartiyerlerle tutturulmuş çoraplardan başka bir şey yoktu.

Adam onun vücudunu kavrarken zaman yavaşladı. Kalçalarının kıvrımını. Koyu renkli saç üçgeni. Uyluklarının ince titreyişi. Elleri sanki kendini örtme dürtüsüyle savaşıyormuş gibi çırpınıyordu. Çok utangaçtı.

"Saklanmayın." Sesi boğuk çıkmıştı. "İskoçya'da seni nasıl öptüğümü, dilimi o tatlı amcığın üzerinde nasıl kaydırığımı hatırlıyor musun?"

Gözbebekleri o kadar genişti ki maviyi gölgelemekle tehdit ediyordu.

"Bir tadım daha alacağım. Her şeyin tadına bakıyorum. bugün." Bir elini pantolonunun ön kısmında gezdirerek

bir an için kendini. "Sikeyim. Sertleştim. Senin için her zaman sertim."

Kızın keskin nefes alışı onun ödölüydü.

"Senin küçük seslerin bende kötü şeyler yapma isteği uyandırıyor. Yatağa tırman."

Hızla itaat etti, yatağın ortasına doğru itti ve ellerinin üzerine yaslandı.

"Bacaklarını aç."

Onları bir parça açtı. "Daha geniş," diye emretti.

Alt dudağını ısırđı ama itaat etti.

"Aynen böyle," diye gürledi, başını sallayarak onayladı.

"Kendini açıkta mı hissediyorsun?"

"Çok."

"Bunun nasıl hissettirdiğine odaklan, o hassas tenin üzerindeki havaya." Onun üzerine tırmandı ve dilinin düz kısmıyla o noktayı yalamadan önce boynunu ısırđı. "Sana ilk nerede dokunacağım?" Arkasına yaslandı, kızın ayak bileğini tuttu ve omzuna doğru kaldırdı, jartiyerine ulaşana kadar ipekli baldırı boyunca bir elini okşadı ve tek bir çekişle kurdeleyi çözdü. Çorabı aşığı doğru yuvarlarken, çorabın dokusu ile baldırın dokusu arasında neredeyse hiçbir fark yoktu.

Tenini hissetmek. "Çok yumuşaksın." Dönüp kızın bacağının yan tarafına bir öpücük kondurdu, sonra da aynı hareketi kızın bacağına yansıttı.

Karşı tarafa.

Kadının bacakları omuzlarına dayanmışken, adam aşığı uzandı. "Şimdi ne yapacağımı biliyor musun?"

Kirpikleri dalgalandı, "Hayır "ı neredeyse yokmuş gibi yumuşaktı.

"Seni bir hediye gibi açacağım." Uzandı ve çıplak kalana kadar kısa korsesinin kancasını çözmeye başladı, dolgun göğüsleri esmer meme uçlarına doğru sivriliyordu.

Hay sikeyim. Düzgün düşünmek bir yana, zar zor nefes alabiliyordu.

Ama kontrolü elinde tutması gerekiyordu. "Benim için hareketsiz kal. Bunu yapabilir misin?"

Başını salladı, dudakları aralandı, yüz hatları gevşedi.

"Söz verdiğini duymak
istiyorum." "Söz veriyorum."

Adam eğildi, dili göğüs ucunda dolaştı ve kadın eğildi,
sırtı kamburlaştı.

Sahte bir azarlamayla geri çekildi. "Sana kıpırdamadan
durmanı söylemiştim."

Yarı güldü, yarı dişlerini gösterdi. "Ama bana işkence
etmek istiyorsun."

"Sadece en iyi şekilde. Kararları benim vermemi istediğini
söylemiştin. Hâlâ bu planla iyi misin?"

"Mazoşist olmalıyım."

"Hayır. Kendine bir bak. Zevk için açgözlüsün." Tekrar
eğildi, sert meme ucunu tekrar ağzına almadan önce
durakladı ve tepesini yaladı. "Ama merak etme, daha sonra
hareket etmene izin vereceğim. Şimdilik kıpırdamadan
durmanı, o meşgul beyninin her zerresini bana odaklamayı
istiyorum."

"Neden?" Gözleri buğulanmıştı.

"Çünkü sen benimsin ve bunu asla unutmayacaksın." Ve
emdi. Sertçe.

Bu kez hareketsiz kaldı. Tanrım, bu kadının canı ne
isterse onu yapmasına ve yapabilmesine bayılıyordu ve tam
da burada ve şimdi ona güvenmesi onu memnun ediyordu.
Konsantre olmasını ve zihnini susturmasını istiyordu çünkü
seviye atlamaya başladığında, tam olarak orada olsaydı daha
zevkli olurdu.

Normalde yeni bir sevgiliyi kontrol etmeyi severdi.
Sorular sorardı. Bunu sevdin mi? Daha sert? Daha hızlı?
Ama bu yeni bir sevgili değildi. Bu Lizzy'ydi. Onun Lizzy'si.
Geliştirdiği tüm odaklanmayı şimdi burada kullanacaktı.
Diskleri takip etmek yerine.
nefes alışını, tüylerinin diken diken oluşunu, küçük
inlemelerini izledim,
ve onun titremelerini. Vuruşlarında ve keşiflerinde
temkinli ya da çekingen değildi; onun ağrımını,
sıkılaşmasını ve ısınmasını istiyordu.

Onun boynuna, göğüslerinin hassas yanlarına, kollarının
iç kıvrımlarına, karnının yumuşak yayılımına tapıyordu-
Sonra parmaklarını kadının ortasına koydu.

Yavaşça, saç üçgeninin etrafında bir taslak çizdi, Yumuşak sateninin parmaklarını okşamasına izin verdi. Kız o kadar ıslaktı ki parlıyordu ama adam yine de parmaklarını kızın ağzına götürdü.

"Ne?" Kaşları çatıldı.

"Em," diye mırıldandı. Kadının parmaklarını ağzına aldığını görmek onu neredeyse o anda uçurumun kenarına getirmişti.

Bu görüntüde çok erotik, çok pis bir şey vardı.

"İşte böyle, üzerinde çalış," diye nefes nefese kaldı.

"Damlat onları."

Daha sert emerken yanakları çukurlaştı. Bu çok iyiydi. Bu hızla giderse, başlamadan biteceklerdi.

Elini geri çekti ve bir damla tükürüğün parmaklarından iç dudaklarına, pembe dudaklarına damlamasına izin verdi. yaprakları görünüyordu. Adam tüy gibi hafif vuruşlarla, kaygan ve sabit bir şekilde dönmeye başladığında kadın ürperdi.

dişlerinin alt dudağına kenetlenmesini sağlayan bir ritim buldu. "Şimdi parmağımı içine sokacağım. Ayarlamana yardım edeceğim.

önce."

Battaniyeleri yumrukladı. Bir eliyle onu açtı, Klitorisini bir parça kaldırdı, hissi artırmak için başlığı geri çekti. Sonra orta parmağını daldırdı, nazıkçe itti ve tuttu, çok uzak değil, sadece G noktasının çıkıntılarını hissedebileceği yere kadar. Kadın tekrar nefes almaya başladığında

Başparmağıyla klitorisine bastırdı, elini ağzına götürüp tenine doğru inerken parmağıyla gel işareti yaptı. O kadar ıslaktı ki

Bir parmak daha, sonra bir tane daha. Karnı kısa dalgalar halinde yükselip alçaldı.

"Benim için kıpırdamadan durarak çok iyi bir iş çıkarıyorsun." Yanakları şeftali çiçekleri gibi pembeleşti.

"Ama hareket etmek istiyorsun, değil mi?"

"Lütfen. Lütfen." Şimdi yalvarıyordu. "Lütfen."

"Hareket etmene izin mi vereyim yoksa serbest mi bırakayım?"

"İkisi de. Her şeyi. Tanrım, bilmiyorum. Her şey çok güzel. Çok iyi." "Bunu daha da iyi yapan ne biliyor musun?"

Kaşları kalktı, bakışları yalvarır gibiydi.

Ritmini bozmadan ağzını klitorisine daldırdı ve onun tuzlu, muhtaç tadı karşısında zevkle mırıldandı. Bu

Şimdi bir kez boşalması onun için en iyisi olacaktı, böylece içine girmeden önce rahatlayabilirdi. Klitorisini emdi, sonra kucakladı. Ritim işe yaradı ve bir gelgit gibi boşalması uzun sürmedi, onu çalıştırmaya devam ederken iç dalgaları parmaklarının üzerine çarptı, şimdi daha hafif, onun çok hızlı çekilmedi. Başını kaldırıp baktı, kadının ağzı gevşemiş, bir tutam saçı nemli yanağına yapışmıştı.

"Bu imkânsızdı," diye mırıldandı. "Nasıl bu kadar iyi oldu?"

"Oh, bebeğim." Onun iç uyluğunu öptü. "Daha yeni başlıyoruz."

Yirmi Altıncı Bölüm

Tuck gömleğini çıkarıp pantolonunu yataktan atmadan önce Lizzy'nin tek bir tutarlı düşünce için bile zamanı olmamıştı. Önce nereye bakmalıydı? Omuz duvarına mı? Dar beli mi? Kaslarının her biri bağımsız araştırma. Tüm acımasızlığıyla ifşa edildi. güzellik, sonunda onun kalın uzunluğuna bakmaya cesaret ederken kendinden emin. Onun yutkunduğunu duyduğunda, garip bir İlkel açlık, yoğunluğuyla onu hazırlıksız yakaladı.

"Prezervatifim yok -herhangi bir korumam yok- ama seni hamile bırakamam," dedi.

Yapmak üzere oldukları şeyin gerçekliği içlerine yerleşti. Uyluklarının seğirmesine neden olan karıncalı bir bekleyiş. "Hastalığınız sırasında aldığınız ilaçlar yüzünden bu bilgiyi daha önce paylaşmıştınız."

"Aynen öyle." Elini şaftının üzerinde tuttu ve kökünden ucuna kadar birkaç kez okşadı.

Hareket hipnotize ediciydi.

"Deneyebilir miyim? Nasıl hissettiğini görmek istiyorum."

Kadının elini tuttu ve şaftının üzerine koydu. "Evet. Sıkıca kavra ve benim yaptığım gibi sars."

"Doğru yapıyor muyum?"

"Eğer daha iyisini yapsaydın, daha sevişmeden sikilmiş olurum," diye mırıldandı, gözleri yarı kapalı. Bir dakika sonra bileğini tuttu ve ritmini durdurdu.

"Şimdi içine giriyorum, tamam mı? Ağırdan alacağım ama birlikte hareket etmeye başladığımızda daha iyi hissedeceksin."

"Evet." Adam onun üzerinde sürünürken dudaklarını yaladı ve aletini bacaklarının arasına soktu.

Dudaklarını kızın kulağına bastırdı. "Hazır mısın?"

"Evet." Gözleri fal taşı gibi açıldı. Gerilme çok farklıydı parmaklarından. Çok daha kalındı, derinlerde, çok derinlerde, Tanrım, çok derinlerde, çekirdeğinin içinde yükselen yakıcı bir basınç. Ve Sonra her zamankinden daha yakındı, kalça kemikleri onunkilerle aynı hizadaydı.

"İyi misin?" diye seslendi.

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak nefesini içine çekti. Çünkü hâlâ kendisiydi ama değildi. Bedeni her zaman onun bedeniydi, Lizzy Wooddash'ın çizgileri net bir sınırdı, kişisel bir ülkeydi ama Tuck da artık buradaydı. Ve sadece bedeninin içinde değil, kalbinde de. Tuck her yerdeydi ve yine de onu itme ihtiyacı duymuyordu; hatta bunu istiyordu. "Devam et o zaman." Kelimeler ondan nefes aldı.

Tuck'ın omuzları, itaat ederken bile şaşkın kıkırdamasıyla sarsıldı. Hareketleri nazik, küçük nabız atışlarıydı. Kadın alıştıkça, Tuck'ın tavsiyesine uyup karşılık olarak geriye doğru sallandıkça, bedenleri yavaş ve durgun bir dansa girdi. Beklenmedik.

Bir talep bekliyordu, fethetmeye gelen bir adam. Ama Tuck vücudundaki gerginliği gevşettikçe, onu nasıl bu kadar sıkı tutabildiğine, kaslarının nasıl bu kadar sıkı olduğuna hayret etti. Sonsuza kadar bu kadar yakın kalmaktan mutlu olacaktı. Tuck da onun ritmine ayak uydurarak onu takip etti. Hızlarını artırdıklarında başını kaldırarak onun ağzını yakaladı. Adam onun nefessiz, yumuşak seslerini içti ve elini aralarına soktu, uzman parmaklarıyla hareket ettirdi.

Ondan sonra uzun sürmedi. Düşünemiyordu. Zihni bu kadar duyguyu kaldırarak kapasitede değildi, kanı bal gibi akıyordu ve göğsünden aşağı bir damla ter akıyordu. Bu nasıl yoğunlaşıyordu? O nasıl her yerdeydi?

Başparmağını tomurcuğuna bastırduğında bir inilti kaçtı. Bir dizi pis ve güzel sözcük mırıldandı ve zihnini parçalayan bir kenar belirdi. Tam, sabitlenmiş hissin yerini, dünyanın önünde geniş bir açık alan aldı saf bir zevk noktasına dönüştü.

"Tuck!" Adı dudaklarından kalın bir hıçkırıkla döküldü ve sonra konuşma gücünü kaybetti, sadece coşkulu bir inilti çıkarabildi. Adam kıpırdandı ve kadın neredeyse, adam da oradaydı.

Onun adı dudaklarında bir kükreme oldu. Kaslarını kavradı ve ona her şeyini verdi.

Kendine geldiğinde, adam sırt üstü yatıyor ve onu göğsüne bastırıyordu.

Bir elini kaldırdı ve kalbini kapatıp avucunun altında gök gürlemesine izin verdi.

"Bu bir sürprizdi." Dudaklarını yaladı. "Böyle olacağını hiç hayal etmemiştim."

Kıkırdaması kalındı. "Bebeğim. Hiç öyle olmadı."

"Ne demek istiyorsun?" Başını kaldırdı. "Yanlış bir şey yapmadım, değil mi? Ne yaptığımdan emin değildim."

"Olağanüstüydü." Alnının kenarına bir öpücük kondurdu. "Demek istediğim, hiçbir zaman bu kadar iyi olmadı - bu bir sonraki seviyeydi."

"Bundan sonraki seviye nedir?" Elini çenesine koyarak kendini yukarı kaldırdı.

"Takip etmiyorum."

"Eğer bir sonraki seviye var diyorsanız, ondan sonra ve ondan sonra da bir seviye olmalı, değil mi? Ve eğer bu bizim

Birlikte ilk kez, sanırım daha da yükseğe çıkabilmeliyiz, değil mi? Tekrar deneyip görelim mi?"

"Şu anda mı?"

"Bugün sosyal ajandamda başka acil bir işim yok, değil mi?"

Sıcak ve tembel bir şekilde kıkırdamadan önce bir an tükürdü. "Güzel canavar, beni gerçekten öldürebilirsin."

"Hepsi büyük dul planımın bir parçası," diye mırıldandı.

"Kötü kadın." Ön kolunu gözlerinin üzerine attı ve esnedi. Bu büyük çıplak erkeği hayranlıkla seyretme fırsatını değerlendirdi,

keşfetmesi için yayılmıştı. Şaftı hâlâ yarı sertti ve itiraf etmeliydi ki kitabındaki taslaklardan çok daha çekici görünüyordu. Belki de Tuck olduğu ve onun her parçası onun için değerli olduğu içindir. Onun Göbeğinden uzanan bir kıl izi dışında karnı pürüzsüzdü. Birkaç kas çıkıntısı dalgalanıyordu. Parmak ekleminde, bronz teninde neredeyse bembeyaz olan çok eski bir yara izi vardı.

"Bu neyden?" diye sordu parmağını üzerinde gezdirerek. "Merak ettim."

Homurdandı. "Ben çocukken babam arka bahçemizde benim için bir pist yapardı. Bir sınır inşa eder ve sonra bir astar yerleştirirdi. Ondan sonra da hortumla su doldururdu; hortum, bahçelerdeki bitkileri sulamak için suyu bir yerden başka bir yere taşıyan uzun, esnek bir boruya benzer."

"Kovalardan çok daha kullanışlı."

"Çok." Dudakları kıvrıldı. "Hava yeterince soğuduğunda pisti suyla doldururdu ve pist donardı. Sonra da Her şeyi düzeltmek için. Komikti ama, benim için olsa bile asla yardımımı istemezdi. Her şeyi berbat edeceğimi söylerdi.

O böyledir, biz buna kontrol manyaklığı deriz. Ama hazır olduğunda, bana sürekli pratik yapmamı emretti. Ve eğer işte değilse gelip benimle atış yapardı.

Eskiden o da hokey oynardı.

profesyonel olarak, ama bu onun için bir şeydi. Ama sonunda, bilmiyorum, daha iyi oldum, onun yeteneklerini aştım. Tüm şutlarını engelleyebiliyordum.

"Bir keresinde büyük bir fırtına vardı. Teçhizatımı giyip dışarı çıkmamı söyledi ama ben istemedim. Bir şarkı çalıyordum.

oyun ya da başka bir şey. Sadece kığımın donmasını istemedim. Ama beni zorladı ve bu kolay kolay hayır diyebileceğin bir adam değil.

"Oradaydık. Rüzgar uğulduyordu. Hava cehennem gibi soğuktu. Bana ateş ediyordu ve ben de ne atarsa atsın yakalayabiliyordum; artık bir meydan okuma değildi. Sonunda bağırdım, 'Ne anlamı var ki? O kadar iyi değilsin, artık içeri girebilir miyiz?"

"Onunla bu şekilde konuşmamalıydım ama donuyordum. Eldivenlerimi çıkardım ve onun kalabileceğini söyledim ama ben kalmadım. Şut çektiğinde hazır değildim; disk bana doğru uçu ve elimi kırmak istemedim. ve beni ıskaladı. Patenle yukarı çıktı ve kayarak durdu, bıçağı elimi kesti ve sonra bana içeri girmeden önce ekipmanları kaldırmamı söyledi. Bu birlikte oynadığımız son seferdi." Durakladı. "Buzun üzerinde ne kadar kan olduğunu hatırlıyorum."

Aklının bir köşesinde zamanda sürünerek bu korkunç adamı bulmak vardı. "Eğer babanı bir daha görürsem. eylemlerimden sorumludur."

"Sadece ben olsaydım, buna katlanabilirdim. Ama o ve annem, kız kardeşime yaptıkları. Bugünlerde pek konuşmuyoruz. Ama tüm üzücü hikayelerimi istemezsin."

"Doğru değil." Meme uçlarından birini hafifçe çimdikledi ve adam sarsıldı. "Senin tüm parçalarını bilmek istiyorum."

"Kız kardeşim kadınlardan hoşlanıyor. Onlar onaylamıyor."

Lizzy kaşlarını çatı. "Kadınlardan hoşlanmayan bir kadın olmasını mı tercih ederler? Bu hiç mantıklı değil."

"Yani onlardan romantik bir şekilde ve sadece hoşlanıyor." "Oh. Anlıyorum." Farkındalık ortaya çıktı.

"Georgie gibi."

Tuck kaşlarını kaldırdı. "Evet. Sanırım öyle. Ailem bunun ahlaki açıdan yanlış olduğuna inanıyor ve bu yüzden çok gerekli olmadıkça onunla konuşmuyorlar. Bu Nora için çok zor.

Eskiden anneme çok yakındı ama şimdi aralarında uçurum var. Ama onları mutlu etmek için kim olduğunu değiştiremez. Bu sevgi değil. Bu yüzden uzakta okumaya karar verdi."

"Umarım kız kardeşin mutluluğu bulur."

"Ben de öyle. Bunu çok istiyorum."

"Ve umarım babanızın ayak parmağı batar ve tostun her zaman soğuk olur."

"Buraya gel." Tuck'ın sesi derin bir eğlenceyle doluydu. Beline sarılması için onu üzerine çekti. "Seni hak etmek için ne yaptım, ha?"

"Kaderi memnun eden bir şey." Aşağı baktı. "Yine sertleşiyor."

"Benim üzerimde böyle bir gücün var."

"Bir cadı gibi." Ellerini büyü yapar gibi salladı. "Daha çok bir büyücü gibi." Adam kadının kalçalarını ellerini. "Bu sefer dizginleri ele alabilirsin." Aşağı baktı. "Ben mi?"

"Dün gece arabada büyük bir konuşma geçtiğini hatırlıyorum.

Aziz George'un ejderhasına binmek istemek de neyin nesiydi?"

Yüzünü kapattı. "Aman Tanrım. Bunun bir rüya olmasını umuyordum."

"Kesinlikle benimkilerden biri, tatlım."

Belki de çok fazlaydı. Belki de çok açgözlüydü. Dünyanın ona vermeyi uygun göreceğinden daha fazlasını istemesi tamamen mümkündü. Ama bu onun sormayı bırak. Kendini adamın üzerine bıraktı, adamın ucu yarığına gelmişti.

Hâlâ o kadar hazırdı ki, vücudu aç olduğu için onu tekrar kolayca içine aldı.

"Ve şimdi sana biniyorum?"

"Elbette, bebeğim." Alçak sesle bir takdir homurtusu çıkardı. "Bırak kendini."

Kalçasıyla son derece yavaş bir daire çizdi ve bu iyiydi. Meme uçları sertleşti. Öne doğru eğildi, eğildi ve baskıyı artırdı, kendini tam leğen kemiğinin üzerine, daha önce çok iyi hissettiren noktaya getirdi. Teması sürdürmek için acıyı korudu.

"Çok güzelsin." Bakışlarını ondan hiç ayırmadı, gerginliği sıkılı çenesinden okunuyordu. Göz teması sertti, neredeyse ölümcüldü ve yine de kadın onun önde olduğunu biliyordu

Şimdi. Gücü ona vermişti ve bu gerçek karnındaki kasların aşağı doğru kıvrılmasına neden oldu.

"Çok yaklaştım. Çok yaklaştım."

Gerginleşti. "Birlikte. Birlikte gidiyoruz."

Adam kadının ellerini tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi; kadın kıvrılırken, vücudu titrerken, adam kadının içine aktı. Dünyadaki tek ses onun hırıltılı homurtuları ve kadın son zevkine doğru ilerlerken vücutlarının buluştuğu ıslak seslerdi.

Onun içinde eridi, bitkin ama mutluluğun ötesindeydi. Birlikte uzandıklarında, kalpleri birbirinin yankısı gibiydi. Şimdiye kadar bildiklerinden daha gerçek olan bu bağlantının sonunda bir

Acı tatlı bir hatıra. Bu an çağlar boyunca yankılanacak mıydı, yoksa unutulmuş bir masal mı olacaktı?

Yirmi Yedinci Bölüm

Tuck gözlerini sıkın uykuyu ovuşturdu ve yatak odasına sızan alacakaranlığa gözlerini kısarak baktı. Tuhaftı; sanki evin içinde bir yerlerden gelen bir ses onu sürüklemişti. Ama şimdi her şey sakin görünüyordu. Eğilip Lizzy'nin şakağına bir öpücük kondurdu, sonra bakışlarını Tavandaki süslü alçı desenleri, güller, üzüm yaprakları ve meleklerden oluşuyordu. Pek çok yönden, burası onun yaşadığı yer gibiydi.

olması gerekiyordu-olmaması dışında. Nora'yı yalnız bırakma düşüncesi midesini bulandırdı. O onun ailesiydi.

Ama neden gittiğinde Lizzy'yi de götürmesin? Onu kot pantolon giymiş, Jeep'ini sürerken ya da bir şarap barında randevu gecesinde hayal edin, Topuklularla eşleştirilmiş katil siyah bir elbise giyiyor. Onun market alışverişi ya da sinemaya gitmek gibi günlük aktivitelere vereceği tepkiyi düşününce sııttı. Kahretsin, çok eğlenceli olurdu.

Peki ya ailesi? Rufus Alby ya da Henry onun yokluğuyla yıkılacak değillerdi ya.

Mutluluğu hak ediyordu ve ona bunu verebilirdi.

Bekle.

Dondu kaldı, kulakları gerildi. Soluk, uzak ses yükseldi Yine aynı ses onu uyandırmış olmalıydı. Kollarının arkasından tüyleri diken diken oldu. Evin içinde bir yerde bir kadın feryat ediyordu.

Lizzy kıpırdandı, göz kapakları açıldı. "Anne," diye mırıldandı, oturmak için kendini itti. "Neden böyle ağlıyor?"

Kalkıp ibrikten porselen leğene su döktüler ve giyinmeden önce kendilerini temizlediler.

çabucak. Bu sırada feryatlar devam etti. Tuck'ın bağırsakları bu ses karşısında sıkıştı.

Sürünerek aşağı indiler. Lizzy'nin annesi misafir odasında, şöminenin önünde volta atıyordu, bir elinde yarısı buruşmuş bir mektup vardı.

"Anne?" Lizzy'nin sesi endişeyle keskindi. "Ne oldu?"

"İşte buradasın! Nerelerde saklanıyordun? Endişe içindeydim."

"Beni korkutuyorsun."

"Bugün öğleden sonra Row'da çok korkunç bir kaza meydana geldi. Bir at korkup kaçtı ve bir adam öldü. Onu tanıyoruz, Frank Witt, arkadaşınız Cornelia'nın kocası."

"Hayır." Lizzy bir elini ağzına bastırdı. "Bu imkânsız. Geçen gece onu gördüm ve çok mutluydu."

"Ve şimdi onu bir daha asla göremeyecek. Oh, Elizabeth, bu çok korkunç bir olay. Onunla gezintiye çıkmıştı ki, beyaz bir kıyamet atı vahşi bir çılgınlığa kapıldı-

Bir şey onu ürkütmüş olmalı. Frank sevgili Cornelia'yı tehlikeden uzaklaştırdı, ama bunu yaparken düştü. Zamansız ölümüyle toprak yolda, herkesin gözü önünde karşılaştı. Böyle bir kurumun üyesi için uygunsuz bir son.

saygın bir aile."

"Anne!" Lizzy şok olmasa da sinirlenmiş görünüyordu. "İyi bir adam öldü. Sanırım sonunun yeterli nezakete sahip olup olmadığını irdelemeyi bırakabiliriz."

"Pekala." Annesi koltuktan bir mendil aldı ve gözlerini sildi. "Sevgili annesi için önemli olduğunu tahmin ediyorum. Aile cenaze hazırlıklarını yapıyor,

Ama öncesinde hepimiz saygılarımızı sunmaya geleceğiz elbette. Zavallı Cornelia, yas içinde korkunç görünecek. Babasının ölümünden sonra ne kadar solgun göründüğünü hatırlıyor musun? Siyah onun rengine hiç yakışmıyor. Yine de vücudu fena değil, yani bir eşleşme daha yapabilir. Yine de Henry'ye Olivia Abbot Davies'in peşini bırakmasını tavsiye etmem."

Ve onun otuz bin poundu, diye ekledi Tuck zihinsel olarak.

"Anne!" Lizzy'nin sesi yükseldi. "Yıllar boyunca birçok kez birlikte yemek yediğimize ve oldukça nazık bir adam olan Frank Witt öleli bir gün bile olmadı. Sanırım karısının evlilik ihtimalini düşünmek için bekleyebilirsin."

Annesi dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Kesinlikle haklısın, hayatım. Neyse ki, Frank'in mlk Cornelia'nın geçimini gayet iyi sağlayacaktır. Sanırım dul kalmayı seçebilir ve kimse de onun bu kararını sorgulamaz. Bir maymun lideri olmaktan kesinlikle daha iyidir."

Ellerini ikisi arasında salladı. "En azından sen bu kaderden kurtuldun."

Kapıya doğru dönerek ekledi, "şimdi eğer İzninizle, leydimin hizmetçisini bulmalıyım. Mor taftam daha çok leylak rengine dönüştü. Taziye için uygun olup olmayacağı konusunda onun fikrine ihtiyacım var. Gri ipeğiniz yeterli olacaktır. Birisi de Bay Taylor için siyah ipek bir kol bandı bulsun."

Sonra da gitti.

"zr dilerim." Lizzy bir sandalyeye yayıldı ve hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle bacaklarını tekmeledi. "Keşke iyi niyetli olduğunu söyleyebilseydim, ama bu beni yalancı durumuna düşürürdü. Bir dul olarak Belki de kendi kararını verme hakkına sahip olduğunu düşünüyor. Babamı sevdiğinden emin değilim. kendi tarzlarında sevecen."

"Onun hareketleri seni yansıtmıyor." Tuck bunu deneyim. "Ailelerimiz nasıl davranacaklarsa öyle davranacaklar ve bizim bunun üzerinde hiçbir kontrolümüz yok."

"Bunu Ton'a anlatmayı dene. O gülünç bir kadın ve benim de öyle görülme riskim var. Ama o zaman arkadaşlarının çoğu. Zavallı Cornelia. Çok yakın değiliz ama arkadaş canlısı ve eğlenceli biri. Frank ile bir aşk eşleşmesi buldum."

Sandalyesinin arkasına geçti ve ellerini omuzlarına koyarak gergin kaslarını ovdu. "Annen maymunlardan bahsetti. Neydi o?"

"Ah. O." Elbisesinden gevşek bir iplik kopararak alay etti. "Bu özellikle büyüleyici eski bir atasözü. Sizin de öğrendiğiniz gibi, evlenme çağına gelmiş kadınlar üç kategoriden birine girerler: evde kalmışlar, eşler ya da dullar. Bunlar arasında sadece eşler ya da dullar gerçekten kabul görür. Öte yandan evlenmemiş kadınlar doğaya aykırı kabul edilir. Evlenmemiş hallerinde ısrar edenler zaman zaman 'maymun liderler' olarak adlandırılır; bu terim onların cehennemde maymunlara liderlik etmek zorunda kalacakları nihai cezalarını ima eder. tartışmalı yaşam tarzı."

"Ne oluyor lan? İnsanların nesi var böyle?"

"Bu belki benim ifade ettiğimden biraz daha kaba oldu ama evet. Kesinlikle." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Vidanimı temizlemem gerekiyor."

"Ne oldu?"

"Korkarım ..." Sesi titriyordu. "Korkarım dulluğu kutlamak için çok aceleci davrandım. Seninle tanışmadan önce, dul olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında net bir fikrim yoktu.

Sadece sevdiğim değil, aynı zamanda saygı duyduğum biriyle evlendim. Evliliğin asla hoş bir durum olamayacağı fikrine kapılmıştım, bu yüzden bazı insanların bunu oldukça tatmin edici bulduğuna dair kanıtları görmezden geldim. Bu kişilerden biri de Cornelia, şu anda bir eşten dul bir kadına dönüşüyor ve hiç şüphesiz bunun için kendini daha kötü hissedecek. Gördüğünüz gibi, kocasının arkadaşlığından hoşlanıyordu ve birdenbire ...düşündüm ki ..."

Dondu kaldı. Kelimeleri söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledi - tam olarak hangileri olduğundan

emin değildi, ama öyle olmasını umuyordu

onu bir amaç için araç olarak görmemesiyle ilgili bir şey. Belki de bu mantık evliliğinin sonsuz derecede daha karmaşık hale gelmişti.

Ama Henry kapıdan içeri girerken düşüncesini tamamlayamadı.

"Bu ciddi yüzler de neyin nesi? Biri mi öldü? Ah." Dilini şaklattı. "Affedersiniz. Kulüpte haberleri duydum. Olivia'yı ziyarete gitmeliyim. O oldukça Cornelia'ya yakın. Görünürsem çok memnun olacağından eminim. Ne dersiniz?"

"Senin duygusuz bir canavar olduğunu mu?" Lizzy donuk bir ifadeyle sordu. "Duygusuz dememeliyim, hayır. Evlenmeyi düşündüğümde Olivia, tüm bu parayı nasıl değerlendirebileceğime dair pek çok fikrim var ve bu beni oldukça neşelendiriyor."

"Ailem neden berbat olmakta bu kadar ısrarcı?" Lizzy bu soruyu tavana yöneltti ama Tuck da aynı fikirdeydi.

"Babamızın senin ve bu büyük koloni ayısının burada kalmasına izin vermesine bile minnettar olmalısın." Henry, Tuck'a doğru alaycı bir baş hareketi yaptı.

Bir playoff maçında, Canucks forvetlerinden biri topu ağlara gönderdi. Tuck her şeyini ortaya koymuştu ama onun anı değildi. Kendini buzdan dışarı atmaya çalışırken, golü atan oyuncu takım arkadaşlarıyla kutlama yapma telaşıyla ceza sahasına daldı ve Tuck'ı dizlerinin üzerine düşürdü. Normalde bu tür şeyleri atlatabilirdi ama o gün? Huysuzdu. Peki ya o oyuncu? O bir gösteriş budalası. Tuck bir boğa gibi davranmış ve onun peşine düşmüştü. Gerçekten iyi bir vuruş yapamamasının tek nedeni

Yumruk atmasının sebebi bir yan hakem tarafından durdurulmasıydı.

Şu anda bir deja vu duygusu yaşıyordu. Henry en azından kanlı bir burnu hak ediyordu. Ama Lizzy onun kırmızı gördüğünü sezmiş olmalıydı, çünkü göz göze gelmiş ve başını hafifçe sallamıştı.

Hayır. Bu durumu daha da kötüleştirir. Seni kışkırtmak istiyor.

Bunun yerine, babasıyla mükemmelleştirdiği taktiği kullandı ve kendini bir heykel haline getirdi, yüzünde vurdumduymazlıktan başka bir şey yoktu granit, önüne bakıyordu. Henry kısa sürede uzaklaşınca strateji işe yaradı. Bir yerlerde tekmeleyecek bir kedi yavrusu olduğuna şüphe yoktu.

"Gidip saygılarımızı sunmalıyız," dedi Lizzy. "Benimle geleceksin, değil mi? Bundan korkuyorum."

"Her adımında yanında olacağım."

Ertesi gün öğleden sonra Tuck, Cornelia Witt'in konağında hizmetçi olarak Lizzy'nin yanında ve ailesinin arkasındaydı

onları kalabalık bir salona götürdü. Toplantı çürük gibi giyinmişti; her yerde siyah, gri, kahverengi veya mor kıyafetler vardı. Ortam durgundu, ama yine de yadsınamaz çılgın bir enerji havada vızıldıyordu. Sanki orada bulunan çoğu insan yardım edememiş ama bir şeyler hissetmiş gibiydi.

Beklenmedik ölüm haberinin ortasında garip bir heyecan. İnsanlar fısıldaşıyor, dudak büküyor ve gözlerini dört açarak etraflarına bakıyorlardı,

Kimin ortaya çıktığını kaydediyordum.

Boşluğun ortasında dul kadın oturmuş, sanki dışarıda başka bir gerçeklik varmış, kocasının hâlâ yaşadığı ve hayatının her zamanki gibi olduğu bir gerçeklikmiş gibi pencereden dışarı bakıyordu.

"Gidip onunla konuşmalıyım," diye fısıldadı Lizzy ona. "Bence konuşmasan daha iyi olur. Her şey çok çığ geliyor olmalı ve ona son zamanlardaki mutluluğumu hatırlatmak istemiyorum. Zalimce geliyor."

"Anlaşıldı. Etrafta dikilip insanları görmezden gelme konusunda çok iyiyimdir."

Bir kahkaha attı. "Anlayışınız için teşekkür ederim."

Lizzy Cornelia'ya yaklaşıırken o da bir saksı bitkisinin yanında durdu,

yanına oturmadan önce onu çabucak kucakladı. Cornelia onun elini tuttu ve bir an için orada bulunuyormuş gibi göründü. Lizzy ile beş dakika kadar konuştular, başları birbirine yakındı, sonra Lizzy başıyla onayladı, tekrar

kucaklaştılar ve Lizzy ayrıldı.

Orada geçirdikleri bir saat boyunca Lizzy neredeyse hiç konuşmadı. Tuck saymaya başlayana kadar yan yana durdular.

Onlar ayrılmadan önce kafasında saniyeleri sayıyordu. Ancak onun odasına döndüklerinde rahatça konuşabildiğini hissetti.

"Ne oldu? Konuşmanız hızlı bir şekilde gerginleşmiş gibi görünüyordu."

"Kendimi zaten suçlu hissediyordum. Cornelia'yla konuştuktan sonra, pişman oldum. Bana evliliğinin onu ne kadar mutlu ettiğini ve seninle aynı mutluluğun bir parçasını bile bulursam, o zaman zor kısımları bile buna değeceğini söyledi.

Cornelia her zaman ne olduğunu hayal ederek büyüdüğünü söyledi.

Güzel bir gelin olmanın ve bir peri masalı yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu, ama sona erdiğinde ne yapacağını bilmiyordu. Hikayemizi sonlandırmadan önce uzun bir zamanım olmasını umuyordu. Ve sevdiğim hiç kimseyi bir dakika bile hafife almamam gerektiğini söyledi."

Lizzy bir kolunu ortasına sıkıca sararak adım atmaya başladı. "Ama asla birlikte yaşlanabileceğimizi varsayamayız. Ya da bu garip, hüzünlü dünyanın adil ya da mantıklı olduğunu.

"Eve dönmek için bir sonraki şansa zamanında yetişmenizi istiyorsak, birkaç hafta içinde ayrılmamız gerekecek. Bu bize veda etmek için biraz zaman verecektir."

"Ama veda etmek istemiyorum, Lizzy."

Gözlerini sildi. "Burada kalamazsınız. Mutlu bir fikirdi, ancak pratikte işe yaramıyor. Ya senin Hastalık geri mi dönüyor? Bu zamanda seni kurtaracak hiçbir ilaç yok ve başka bir yerde yaşayabileceğini bildiğim halde bir doktorun seni sülüklerle kaplamasını izlemek için asılacağım, ama sen benimle olmak için ölüyordun. Bunu yapmayacağım; yapamam. Numara olsun diye dul kalmak yeterince zor olacak, ama ben Gerçekten sonsuza dek gittiğini bilmenin acısını tatmak istemiyorum. En azından bu şekilde senin dışarıda bir

yerlerde olduđunu dűşűnebilirim."

"Ama -Lizzy- Nora ile çok iyi arkadaş olurdun.
Yapabilirsin-"

"Senin zamanında yaşayamam. Benim yerim burası. Benim arkadaşlar-Georgie ve Jane. Londra'dan ayrılıp Woodlands'de yaşayacağım. Ve annem zor olsa da, onu bir çocuğun kaybına katlanmaya zorlayamam. Senin sayende, kimse beni evde kalmışlık konusunda rahatsız etmeyecek. Sonsuza kadar bağımsız kalsam bile saygın biri olacağım ve bir gün Georgie'nin mirası bana kalacak. Yazılarım var. Ona odaklanamadım ama odaklanmak istiyorum.

Başarılı olmak beni daha çok çalışmak için motive ediyor." "Benimle birlikte olmak istemiyor musun?"

"Birkaç haftamız daha olacak. Sonra yüzleşmeliyiz gerçeklik. Senin kendi hayallerini kurmanı istiyorum, ben de kendi hayallerimi." "Peki ya ikimizin birlikte olduğu rüya?" sordu.

"Bu ..." Gülümsemesi hüzünlüydü. "Bu bir hayaldi, bilmiyor musun? En iyi aşk hikayelerinin hepsi trajik bir şekilde."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Gece sessizdi, kıpırdayan bir esinti yoktu. Yukarıda, bulutların örtüsü arasından, soğuk ışığın belli belirsiz parıltıları karanlığı deliyordu. Yıldızlar Lizzy'nin yalnız yürüyüşünün üzerinde nöbet tutuyordu. Mezarlığın kapısının kilidini açarken, Soğuk metal yüksek bir gıcırtyla itiraz etti ve irkilmesine neden oldu. Yakınlarda heybetli anıt mezarlar duruyordu. En zengin aileler, isimleri ona çok tanıdık geliyordu. Yine de, meraklı gözlerden uzak, daha تنها bir yer aradı. Bakışları, elle kazılmış basit bir mezarın üzerine yerleşti. Mütevazı bir taşla işaretlenmiş bozulmuş toprak. Gördüğü manzara karşısında içini bir korku kapladı ama yoluna devam etti, her adım bir öncekinden daha yavaştı, ayakkabıllarının altındaki çakılların çıtırtısı gecenin durgunluğunda yüksek sesle yankılanıyordu.

Sonunda avlunun o en karanlık, gölgeli köşesine ulaştı. Siyah şalının altından bir tek bir kırmızı gül aldı ve eğilerek çıplak toprak yığınlarına attı. Taşa kazınmış isimde TUCKER TAYLOR RIP 1812 yazıyordu.

Lizzy irkilerek uyandı, boncuk boncuk terler sırtından aşağı akıyordu.

Tuck, arabada yanında okumakta olduğu üvey babasının gazetesinden başını kaldırıp baktı.

"İyi misin? Uykunda seğiriyordun."

"Ben sadece bir rüya gördüm, başka bir şey değil," diye mırıldandı, destek için elini brokarlı duvara dayadı.

"Neredeyse vardık." Yemyeşil tarlalar

Southampton, kusursuz masmavi gökyüzünün altında uzanıyordu. Bu gerçektir; bir mezarlıkta değildi ve Tuck ölmemiştir. Yine de Frank Witt'in ölümünden beri bunu üçüncü kez rüyasında görüyordu. Sanki

Dul kalmanın yaklaşan gerçekliği peşini bırakmıyor, onu söylediği tüm dikkatsiz sözlerle yüzleşmeye zorluyordu. geçmişte bu konuda konuşmuştu. İçindeki şiddetli sızıya rağmen

Midesi ve göğsündeki zonklama yüzünden Tuck'ın kalması için yalvarmaya cesaret edemiyordu. Hele sağlığı tekrar bozulur ve talihsiz bir olay yaşanır. Kendini asla affetmeyecekti.

"Hey şimdi." Elini kaydırdı ve onun elini tuttu. "Nefes alış verişin hızlanıyor."

"Sanırım biraz yorgun hissediyorum," dedi zoraki bir neşeyle.

"Hepsi bu kadar olduğuna emin misin?" Adam kadının yüzünü inceledi. "Konuşmak istersen ben buradayım."

"Benimle her zaman konuşabilirsiniz. Ama ben gayet iyiyim, teşekkür ederim."

Adam bir an için direnecekmiş gibi göründü ve kadının boğazı endişeyle daraldı. Bu konuşmayı şimdi yapmakta ısrar ederse, kırılacağından korkuyordu.

gözyaşları içinde. Ve bir kez başladı mı, Ormanlık Alan'a varmadan önce kendini toparlayabileceğinden şüpheliydi.

"Georgie ve Jane seni gördüklerine sevinecekler. Seni son gördüklerinde Henry hemen peşlerine düşmüştü."

"İkisi de bana onun adını lanetleyen mektuplar gönderdi. Eğer o küçük kafasının içinde bir parça zekâ varsa, o bölgeden uzak durması akıllıca olacaktır. Kin tutma kapasiteleri çoğu kişininkini aşıyor."

"O göletten çikalı altı yıl olmuş gibi geliyor."

"Her şey değişti, değil mi? Ve hala orada mı?"
Pencerenin dışındaki kırsal manzarayı işaret etti. "Dünya her zaman olduğu gibi devam ediyor. Dışarıda bizim gibi kaç kişi daha var, tüm dünyaları değişen insanlar ve yine de güneş her şeye rağmen doğup batıyor. Bazı günler sıcak, diğerleri yağmur getiriyor. Mevsimler amansızca değişiyor."

"Ölümle karşi karşiayamışız gibi davranıyorsun." "Özür dilerim," dedi otomatik olarak.

"Bunu yapmayın. Eğer yanlış bir şey yaptıysan ve bunu düzeltmek istiyorsan özür dile. Ama sinirlendiğimi düşündüğün için özür dileme; ben öyle biri değilim, biz de öyle değiliz. Sana çok saygı duyuyorum. dinleyeceğim umuduyla kendini küçültmene ihtiyacım var."

Ona soneler ya da kasideler yazmamıştı ama sade konuşmasındaki bir şey onu bayıltmıştı.

Alt dudağını dışarı çıkardı. "Lütfen beni öp, hemen. Tam buradan."

Sırıttı. "Sadece birkaç güzel söz söylemem gerekiyor ve sen beni öpmek mi istiyorsun?"

"Gerçekten mi? Seni her zaman öpmek istiyorum. Ama şu anda seni olabildiğince düzgün öpmek istiyorum."

"Çünkü mü?"

"Bir nedene ihtiyacım yok. Ama eğer bir neden sunacaksam, bu kendi zevkim içindir ve umarım sizinki de öyledir. Beni mutlu ediyorsun."

"Bu durumda mı? Kabul ediyorum."

Adam eğildi ve kadın yol boyunca onu izledi. Ona baktığında yüzündeki sert çizgilerin nasıl hafiflediğini fark etmekten hiç bıkmadı. Ya da geniş ve sert ağzının nasıl yumuşadığını. Bir elini onun yanağına koydu ve adam uzun bir süre gözlerini kapattı. Kirpikleri çok koyu ve kalındı. Dudakları onunkilere değdiğinde

İkisi de bir iç çekti, nefeslerinin sıcaklığı yüzünü ısıtıyordu. Kadın geri çekilmeye başladı ama adam homurdanarak reddetti ve eli kadının başının arkasını kavrayacak şekilde uzandı.

Sonraki öpücüğü daha sert, daha keşifseldi. Kadın dudaklarını ayırdığında, adamın dili sanki zaman hiç umurunda değilmiş, gerçekte ise hızla akıp gidiyormuş gibi durgun bir şekilde kadının dudaklarında gezindi. Bu kadar yoğun bir şekilde gerçek olan bu anın kısa süre sonra geçici bir anıdan başka bir şey olmayacağı gerçeküstü geliyordu. Öpücüğünü derinleştirirken boynu geriye doğru eğildi ve onu iyice tatmak için zaman ayırdı.

Onun geniş omuzlarına sarıldı ve çalmasına izin verdi. Çünkü büyük gizem, aldığı her şeyi ona iki katıyla geri vermesiydi.

Araba sert bir zıplamayla sarsıldı ve birbirlerinden ayrıldılar.

"Bu kadar yeter. Jane ve Georgie'nin beni gördüklerine sevinmelerini istiyorum. Bu araba sallanıyorsa kapıyı çalmaya gelmeyin düşüncesiyle Woodlands'e girmemelerini istiyorum," dedi.

Bir kıkırdamayı bastırmak için elini ağzına götürdü.

"Sallanmak mı?"

"Ben ciddiylim." Sırıttı. "Bunun sonunu asla duymayacağım."

Kırmızı tuğlalı büyük ev görüldüğünde araba yavaşladı. Bir yerde bir köpeğin derin havlaması başladı. "Goliath döndüğümüzü biliyor."

"Demek ki diğer herkes de öyle."

Arabadan indiklerinde Georgie hızla ön kapıdan çıktı. Lizzy daha

Selamlamak için elini kaldırdığında kuzeni onu sıcak bir şekilde kucakladı.

Georgie onu kontrol ederek, "Ne kadar çalkantılı bir dönem geçirmişsin," diye haykırdı. "İçeri gel, içeri gel. Seni doyuralım ve dinlendirelim. Her ayrıntıyı duymak için sabırsızlanıyorum."

"Buradaki olayların sırası nedir?" Lizzy alay etti. "Sana her şeyi anlatırken yemek yemek mi? Yoksa önce dinlenmek mi?"

"Bakalım ikisini aynı anda yapabilecek misin? Yeteneklisin. Ve sen." Georgie Lizzy'yi bıraktı ve Tuck'ı aşağı yukarı süzerken eteklerinin tozunu aldı. "Yokluğunda

daha da büyümüşsün."

"Hayır, olsa olsa kilo vermişimdir. Formuma odaklanacak zamanım olmadı."

"Hmmm." Georgie ikisine de şüpheli bir bakış attı. "İçimden bir ses bunun yalan olduğunu söylüyor. Başlangıç olarak Lizzy'nin yanakları çok parlak."

"Kuzen!" Lizzy skandala uğramıştı ama Georgie kendi kendine kıkırdarak onları içeri götürmeye başlamıştı bile.

"Jane yemeğe gelecek ve birkaç gün kalacak."

"O nasıl?"

"Bu kitap tarafından tüketildi. Sanırım neredeyse bitirdi, gerçi bunu sürekli söylüyor. Şimdiye kadarki en iyi kitabı olduğunu iddia ediyor ki bu da Sense and Sensibility'nin korkunç derecede iyi olduğu düşünüldüğünde endişe verici. Peki ya siz? Sen yazıyor musun?"

"Tek kelime etmedi," diye itiraf etti Lizzy. "Ama ..." Zorla bir

parlak bir gülümseme. "Bu uzun sürmeyecek. Yakında tüm zamanım olacak ve hemen işe koyulmaya hazırım."

Georgie yaklaştı. "Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?" diye mırıldandı, çantalarını taşıyan hizmetlilerin duyamayacağı bir şekilde. Tuck ihtiyatlı bir şekilde yürüyordu.

mesafe bırakarak birbirlerine yetişmeleri için zaman tanıdı. "Onu geri göndermenin bir yolunu buldun mu?"

"Jane geldiğinde açıklarım. Bunu iki kez yapabileceğimi sanmıyorum." Lizzy'nin sesindeki bir şey Georgie'nin dikkatini çekti.

"Anlıyorum," dedi kuzeni, muhtemelen anlamadığını belli eden bir ses tonuyla, ama her zamankinden daha sabırlı olmaya hazırdı. "Tuck'ı Neddy'nin eski odasına geri koyayım mı yoksa-"

"Benimle kalabilir," dedi Lizzy hızlıca, ama yine de yanaklarının yaz domateslerinin renginde olduğunu hayal etti.

"Hmmmm." Kuzeni çay ve keklerin salona getirilmesini istemeden önce birkaç sipariş verdi. Tuck bacaklarını esnetmek için izin istedi.

Lizzy, Henry ile Gretna'da karşılaştığını anlatırken Georgie'nin kek kırıntıları püskürtmesi uzun sürmedi

Yeşil.

"Kurbağa olduğunu biliyordum ama fare olduğunu tahmin etmemiştim," dedi ve boğazını temizlemek için çayından bir yudum aldı. "Biz

Onu hapsedenlerin yeterince caydırıcı olacağını düşünmüştüm ama korkunç yaratık sürünerek kanalizasyon borusundan aşağı indi, değil mi? Hain küçük boynunu kırmaması çok kötü oldu."

"Georgie! Henry senin de kuzenin," diye azarladı

Lizzy. "Biri Henry kadar iğrenç olduğunda kan sudan daha mı

Kardeşin mi? Hiç sanmıyorum. O ya güçlü olurdu-

Seni kulübündeki popinjay arkadaşlarından biriyle iğrenç bir evliliğe zorladı ya da hayatını bir

Evlenmeden kalırsan cehennemi yaşarsın. Muhtemelen.

seni onun gelecekteki çocuklarına mürebbiye olmaya

zorladı. Küçük Henry'lerle dolu bir çocuk odası hayal edin."

Tüm vücudu ürperdi.

"Bu düşünce rüyalarımın girecek. Ah, işte Jane."

Lizzy döndüğünde Jane'in ön bahçeye doğru yürüdüğünü gördü, kollarını ortasına sarmış, ince dudakları düşünceli bir şekilde birbirine yapışmıştı.

"O iyi mi?" diye sordu.

"Sana söylüyorum, bu kitap. İlk İzlenimler diyor ama bu pek de iyi bir isim değil, değil mi?"

Georgie çayından bir yudum aldı.

Lizzy diplomatik bir tavırla, "O kadar da kötü değil," dedi.

"O kadar da iyi değil. Daha iyisini yapabilir. Ve eminim yapacaktır."

Jane daha fazla ünlem ve kucaklamayla anons edildi Georgie her zamanki pragmatizmiyle hepsini işe geri döndürmeden önce. Lizzy onlara Ezekiel Fairweather'ın ley hatları, Druidler ve sekiz tekerleğin tarihleri konusunda neler tahmin ettiğini anlattı. Sonunda ikisinin de gözleri yuvarlaklaşmıştı. Karşılıklı bakiştılar.

"İşe yarayacağına inanıyor musun?" Jane sordu.

"Bay Fairweather öyle düşünüyor gibiydi ve bana pek mantıklı gelmese de, buraya nasıl geldiği de pek mantıklı değil."

"Ve üç gece sonra gölete geri dönecek ve eğer bir daha çıkmazsa, işe yaramış olacak."

Georgie sandalyesine geri oturdu. "Peki hikâye ne olacak?"

Jane otoriter bir tavırla, "Bir ceset olamaz," dedi. "Bu çok şey açık. Bay Taylor hakkındaki küçük hikayeyi Hamble yakınlarında çipura avlamak için Southampton Water'a gidiyor. Bir sandalla açılmış ve çay saatine kadar geri dönmemiş. Bir balık kazası. Hiçbir sonuç vermeyen bir arama ekibi kurabiliriz. Bizim Lizzy yas tutuyor. Bir süre yas tutarız. Ve sonra . . . o özgürdür."

Lizzy tam bir nefes almaya çalıştı. Kalçaları daha mı daralmıştı? Yoksa oda aşırı derecede havasız mıydı?

"Aman Tanrım, bir anda aklına gelen bir plan bu. Hatırlat da asla düşmanın olmayayım," dedi Georgie.

"Tüm eşyalarının Londra'dan gönderilmesini ayarlayabiliriz ve buraya kalıcı olarak yerleşebilir. Tanrım, Lizzy. Sen eskiden

İtiraf etmeliyim ki, dul kalmayı hayal etmek, şımartıldığımız bir hayal gibi geliyordu. Ve şimdi bak, işte buradasın, tam da istediğin her şeye sahip olmanın eşiğindeydin. Tüm hayallerinizi gerçekleştirdiniz!"

Lizzy sandalyesinin kollarını sıkıca kavradı ve Gözyaşlarına boğulmadan önce en yakın iki arkadaşının gülümseyen yüzleri.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

İnek göleti göze pek bir şey göstermiyordu. Tarlanın ortasında yer alıyor ve tepedeki berrak gökyüzünü yansıtıyordu. Kıyıları boyunca kedi kuyrukları salınırken, yalnız bir ördek yüzeyinde tembelce kulaç atıyordu. Tuck etrafta dolaştı, bakışları havzanın üzerinde geziniyor, nehir hakkında ipucu verebilecek herhangi bir ayırt edici özellik arıyordu.

Ezekiel Fairweather'ın tarif ettiği gibi, bir tür kozmik ley hattı pil süper şarj cihazı olarak önemliydi. Lizzy'ye halkıyla biraz zaman ayırmak istemiş, bu yüzden Woodlands'de kısa bir gezintiye çıkmaya karar vermişti

araba yolculuğundan sonra bacaklarını gevşetmek için.

Ama kendini buraya geri çekilmiş buldu. Sanki bir şeylere ihtiyacı varmış gibiydi.

gerçek olduğuna inanmak için kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

Ne kadar farklı algılamaya çalışırsa çalışsın,

Önündeki manzarada büyülü bir şey yoktu. Bir tarlada, çevredeki sayısız su birikintisinin arasına karışmış bir su sıçramasıydı sadece. Hiçbir şey yoktu

mistik işaretler ya da açıklanamayan fenomenler, iki yüz yıldan fazla bir süre içinde ıslanmış olma olasılığını ima etmektedir

üç gün sonra geleceğe. Yine de yadsınamaz gerçek, buranın, daha önce de aynı yerde olduğu gerçeğiydi.

ilk geldiğinde, Lizzy ile konuşurken çamura battı.

Kısa bir süre önce birbirlerine yabancıyken, şimdi onun hayatının ayrılmaz bir parçası olduğunu düşünmek çılgıncaydı.

Onu geride bırakmayı nasıl düşünebilirdi ki? Bu düşünce bile içinde köklü bir direnişe yol açmıştı. Yine de kararın nihayetinde ona ait olduğunun farkındaydı. O kendi isteğini ona zorla kabul ettiremezdi; bu onun seçimi olmalıydı. Her zaman onun.

Aniden durdu ve topuklu ayakkabılarının üzerinde geriye doğru sallandı. Karşı tarafa geçmeyi ve kendi çağına dönmeyi başardıysa, ne kadar zaman geçmiş olacaktı? Nora

Öldüğünü mü düşündünüz? Onuruna cenaze töreni mi düzenlediniz? Belki de bir yerlerde üzerine adı kazınmış bir taş vardı. Bu düşünce bile içini alt üst etmişti.

Korkuyordu. Gerçek buydu ve bu konuda yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Ama aynı zamanda hazırdı - ya da en azından istifa etmişti.

Bu onun zamanı değildi. Geri dönmesi gerekiyordu. Bunu yapmak onu ikiye bölecekti ama ait olduğu bir yer vardı. Kendini adadığı bir takımı ve kariyeri vardı. Ve eğer en kötüsü olursa ve kanseri geri gelirse.

Lizzy'ye zarar vermeyecekti, ona yardım etmek için hiçbir şey yapamazken yavaş yavaş ölüyor ve sadece kendini suçluyordu.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Sadece bunu yapmak için tüm cesaretine ihtiyacı olacaktı.

Woodlands'e geri döndüğünde, Jane ve Georgie ve Lizzy bahçede kucaklaşıp gülüşüyorlardı. Lizzy onu selamlamak için hareket ederken gözlerindeki yaşları sildi.

"Hayır, hayır, olduğun yerde kal," dedi ellerini kaldırarak. "Eğlencenizi bölmek istemem."

"Saçmalık, saçmalık," diye mırıldandı Georgie, bu fikri sinir bozucu bir sivrisinekmiş gibi uzaklaştırdı. "Sen geçtin Sizin için belirlediğimiz her testten başarıyla geçtiniz."

"Sizi bir kez daha görmek gerçekten çok güzel Bay Taylor."

Jane başını eğerek şöyle dedi. "Ve böylesine değerli bir bireyi sağ salım bize geri getirdiğiniz için minnettarım! Yapmalıyım

İtiraf etmeliyim ki, bugün soğukkanlılıktan yoksun görünüyorum. Kendimi herhangi bir incelikle konuşamazken buluyorum, bunun yerine sürekli çeşitli ünlemlere dönüşüyordu. Ben bunu olayın heyecanına bağlıyorum. Aslında bir aylığına kız kardeşim Cassandra ve sevgili annemizi Chawton Cottage'da ziyaret etmek üzere yola çıkıyorum. Ancak, ben Georgie'ye Lizzy'nin rahatça yerleştiğinden ve yalnız kalmadığından emin olmak için hemen döneceğine dair söz verdi."

"Eminim bunu takdir edecektir," dedi biraz şaşkın bir ifadeyle. Elbette Lizzy'nin hüznü, yalnız bir figür olmasını istemiyordu -sadece, Lizzy'yle birlikte olmak cehennem gibi gerçeküstü bir şeydi. Yakında onsuz bir hayat yaşayacağını hayal edemiyorum.

Lizzy sanki onun düşünce zincirini yakalamış gibi ona doğru bir adım attı. "Bu yolculuktan dolayı kendimi oldukça yorgun hissediyorum.

Londra," dedi. "Eğer sizi memnun edecekse, bir ya da iki saat dinlenmek isterim."

"Elbette!" Tuck onlara başıyla kısa bir selam verip karısına evin içine ve üst kattaki odalarına kadar eşlik ederken her iki kadın da anlayışla karşıladı.

"Onların önünde ağladım," diye itiraf etti Lizzy, odasında yalnız kaldıklarında. "Bunu nezaketle karşıladılar ama yine de onları gereksiz yere endişelendirdiğim için endişelenmekten kendimi alamıyorum."

"Lizzy," diye mırıldandı, onu üzgün görmekten nefret ediyordu. Yine de, derinlerde bir yerde, ileriye dönük her seçimin

kendi ağırlığını taşıyacak, kendi sonuçlarına katlanacaktı.

"Sevincimi, muzaffer tavrımı bekliyorlardı, Entrikalarımın başarılı olduğuna inanıyordum," dedi biraz buruk bir ifadeyle. "Oldukça dikkat çekici, değil mi? Her şey nasıl da benim lehime gelişti."

"Bir planın vardı ve onu uyguladın," diye dikkatle cevap verdi.

"Öyle yaptım." Ayakkabılarını tekmeledi ve kollarını ona doğru uzatarak yatakta geriye doğru uzandı. "Gel yanıma

uzan. Birbirimize sarılmamızı istiyorum."

"Bana iki kere söylemene gerek yok." Botlarını çıkardı ve yanına sürünerek onu kucakladı.

Başını kaldırıp ona bakmadan önce bir an sessizliğe gömüldü. "Sanırım senin nerede olduğuna dair bir fikrim var.
kayboldu."

Onun alnından öptü; teni dokunulduğunda serindi. "Bu bir gerçek mi?"

"O korkunç göleti ziyaret ettiniz, değil mi?"

Boğazının derinliklerinden onaylarcasına mırıldandı.

"Çok tahmin edilebilirsin." Eğildi ve bir öpücük kondurdu

Boynuna uzun bir öpücük kondurdu, tam kulağının altındaki hassas yere.

"Öyle, değil mi?" Hızla hareket ederek onu sıkıştırdı. Altında. Dudakları onun dudaklarına değdi ve geri çekilmeden önce dilini çıkarıp dikiş yeriyle oynadı.

Suratını astı. "Hepsi bu mu?"

"Dinlenmek istediğini sanıyordum?"

Dişlerini hafifçe emdi. "Evet, ama bu daha önceydi."

"Önceden, ha?" Bir elini saçlarının üzerinde gezdirerek ipeksi teller parmaklarının arasında kayıyor. "Tam olarak neyden önce?"

"Sen üzerime çıkıp istediğim zaman uyuyabileceğimi ama bunu seninle daha uzun süre yapamayacağımı fark etmemi sağlamadan önce." Alaycı gülümsemesi kesildi.

"Ah. Bunu asık suratlı bir hale getirmek istemezdim."

"O zaman yapma." Yanağından boynuna doğru bir öpücük izi bıraktı ve başparmaklarını eteğinin altından kalça kemiklerinin üzerinde gezdirmek için aşağıya uzandı. "Biz zamanımızı nasıl geçireceğimize karar vermeliyiz. Ve ben planlamıyorum

oturup ağlamayı izleyeceğim, tabii benim adımları haykırmıyorsan."

Şilteden kalktı. "Çok kötüsün."

"Ve sen buna bayılıyorsun." Bir elini kızın eteklerinin altına soktu,

bacaklarının arasına giriyor. "Ve burada ellerim için her zaman erişilebilir olmana bayılıyorum."

"Nasıl olmalıyım?"

Ağzını kızın kulağına dayadı ama dokunmadı. "Benim

zamanımda kadınlar genellikle külot giyerdi, ama sen
bunu

kolay."

"K lot da ne?" Adam parmaklarını üzerinde gezdirirken nefesi kesildi. Islak. Kaygan.

Bir tanesinin ucunu hafifçe içine sokarak merkezini döndürdü.

"Tüm bunların üstünü  rt yorlar." Onu avuçladı. Tanrım, onun için çok ıslaktı. Onun içinde olmak ve asla dışarı çıkmamak istiyordu.

"Oh,  ekmeceler. Sizin zamanınızda bütün kadınlar bunları mı giyerdi? Keten ka ındırıyor."

"Bazen ipekten yapırlar." "Kula a skandal gibi geliyor."

Parma ını kızın içine soktu, derinlere, sonra bir tane daha,

Vücudunun onun nazik istilasını karşılayarak uyum sağladığını hissediyordu. "Sana neyin skandal olduğunu söyleyeyim. Benim için bu kadar ıslandı ında." Yavaş ve yoğun bir  ekilde içeri ve dışarı itti.

Titredi, gözlerini sıkarak kapattı.

"Hayır, hiç sanmıyorum." A zının köşesi yukarı kalktı.

"A a ıya bak ve sana ne yaptığımı g r."

Bir gözünü ve ardından diğerini açmadan önce dudaklarını yaladı.

"İşte bu," diye hırladı. "Seni kimin bu kadar iyi aldığını bilmeni istiyorum." Hızlı bir hareketle pantolonunun d  melerini açtı, aceleyle kapağını a a ı çekerek sikini serbest bıraktı. Kızın yüzüne hızlı bir bakış attı ve gözlerindeki özlemin kendisini esir aldığını fark etti. "Sana vereceğim her şeyi izleyeceksin, değil mi?"

Bakı larını onların arasına dikti, bacaklarını büktü ve yanlara doğru a masına izin verdi. " zliyorum." Sözleri iniltiyle çıkmıştı.

İçinden bir hırıltı koptu. Kalçalarının arasına hücum etti ve diline karşı titreyip adını inletene kadar tatlılı ını yuttu. O sırada hâlâ kasılırken, adam sürünerek yukarı  ıktı. Gözlerini zorlukla kırpı tırdı, adam yara ını içine sokarken tamamen ona odaklanmıştı. Ne zaman ki kabzaya ula tı ında nefesi kesildi.

"Tanrım, çok güzel kokuyorsun," diye homurdandı.

Başını eğerek adamın kendisine doğru ham ama saygılı bir şekilde at sürmesini izledi. Vücudu alev alev yanıyordu. "Buna doyamıyorum. Beni çılgına çeviriyorsun."

Onun etrafında titriyordu, vücudu onu sağmaya açtı. "Ne kadar hevesli küçük bir şey. Tam olarak nasıl sevdiğimi biliyorsun o."

Kadın titredi, adamın sikinin dibinden bükülmüş karnının çukuruna yaz şimşegi gibi dalgalanmalar gönderdi. Birden Sekslerinin kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu.

Her duyguya odaklandı, bir anı bile kaçırmak istemiyordu, hele de bu kadar azı kalmışken. Birlikte tutuştular - birlikte düşmeden önce tutuşan çıra, nefes nefese ve bitkin.

"Bunu sonsuza dek yapabilirim." Lizzy çenesini uzattı, tembelce bir parmağını adamın köprücük kemiği boyunca gezdirdi, tırnağı hafifçe derisini tırmalıyor.

"İnanılmaz bir dayanıklılığın var." Elini tuttu ve avuç içini öptü. "Sana ayak uydurmak için çalışmam gerek."

"Bu bir sorun mu?"

"Hayır. Hoşuma gitti. Sen bir meydan okumasın."

Ona doğru kıvrıldı ve kulağına fısıldadı, "Senden çok hoşlanıyorum."

Kafasında "hoşlanmak"tan daha büyük kelimeler dönüp duruyordu. Bu kadına karşı olan hisleri Bu. Çok büyüklerdi. Ama şu anda ne söylemesi gerekiyordu? O buradaydı ve adam çok çok uzak bir yere gitmek üzereydi. Ayrılmak zaten zordu, bunu daha da karmaşık hale getirmemeliydi.

"Jane bana fikrinden bahsetti," diye mırıldandı başının tepesine doğru. "Benim ölüm hikâyem."

"Sonsuza dek balık tutmaya nereye gideceksiniz?" O gitti Bir an sessiz kaldı ama devam ettiğinde sesi sabitti. "Ne düşünüyorsun?"

Kırık bir kahkaha attı. "Yani, benim seçeceğim ölüm bu mu?"

"Sanırım, evet. Bunu herkes anlayamaz, değil mi?"

"Haklısınız. Ve benim düşüncelerime gelince, bir balıkçı aksilik biraz sıkıcı. Ne ima ediyorsun? Bir levreği çekerken aşırı heyecanlanıp kışımı mı devirmiştir?"

Sonra yüzemedim, bu muydu yani? Işıklar söndü mü? Davy Jones'un Dolabına mı?"

Bıkkın bir şekilde ofladı. "Başka ne tercih ederdiniz?"

"Bilmiyorum," diye düşündü, hala devam eden bir his vardı.

Şok dalgaları yavaş yavaş azalırken, vücudundan akıp gidiyordu. "Yıldırım mı? Ya bana yıldırım çarparsa? Bu bir hikaye olurdu, değil mi?"

"Kesinlikle olurdu. Ama o zaman ortada bir ceset olmazdı, Bu da bir sorun teşkil ediyor. Yıldırımın bir insanı yok edebileceğine inanmıyorum, değil mi?"

"Haklısın, haklısın. Her zaman benden bir adım öndesin. Pekala, o zaman, eğer bir vücut eksikliğini hedefliyorsak, ben

Jane'in planının yeterli olacağını varsayalım. Bir cesede ihtiyaç duymadan inandırıcı olabilecek çok fazla seçenek yok. Ama bu durumda bile, Jane'i öldürmek istemeyenler olacaktır.

hikayeye inan."

"Bir insan gerçeği nasıl tahmin edebilir ki? Bu imkansızdır."

"Katılıyorum. Gerçekte ne olduğunu asla tahmin edemezler. Ama ailenizi gördükten sonra, bazı insanların kaba davranması makul görünüyor. Dedikodu yapıp Amerika'ya kaçtığımı söyleyebilirler. En azından bir dedikodunun zaten evli olduğuma dair olacağını garanti ederim."

"İtibarımı zedeleyebilir ama beni mahvetmeye yetmeyecektir. Annem şüphesiz tuz kokusuna ihtiyaç duyacak ve Bay Alby öfkelenecek. Henry hayal kırıklığına uğramış gibi yapacak ama içten içe rahatlayacak, çünkü bu onun bir kez daha geleceğin Wooddash'lerinin tek varisi ve atası olacağı anlamına geliyor."

"Yapabilirsin ..." Boğazını temizledi ve birkaç gün önce aklına gelen korkunç fikre bir isim verdi. "Tekrar evlenebilirsin. Buna hakkın var."

"Aman Tanrım, hayır. Bunu neden yapayım ki?"

"Aşk." Kelimeyi söyledi; en azından soyut olarak güvenliydi.

"Hayır, Tucker Taylor." Uykulu bir iç çekişle onun göğsüne gömüldü. "Korkarım sen benim hayatımdaki tek erkek olacaksın. bir kocaya sahip olmaya istekli."

Kız uykuya dalarken sırtını nazikçe okşadı. öğleden sonra uykusu. Yüreğine bir kıskançlık sızdı, memnun olması gerektiğini fısıldadı; ne de olsa o onu başkasıyla paylaşmak istememeliydi. Yine de kendini, onun tutku ve aşkla dolu bir hayatı kendi şartlarıyla deneyimlemesini isterken buldu.

Sonraki iki gün bir bulanıklık içinde geçti. Georgie ve Jane fark etmemiş gibi yaparken yatak odasına gizlice girmedikleri zamanlarda, dörtlü olarak birlikte vakit geçirdiler, keklerin tadını çıkardılar, dedikodu yaptılar (daha doğrusu, kıkırdarken Jane, Georgie ve Lizzy'nin dedikodularını dinledi), salon oyunları oynadılar ya da Jane'in İlk İzlenimler kitabından okumalarının tadını çıkardılar.

"Hayır, hayır, hayır. Bu yine de doğru başlık değil," dedi Georgie kesin bir ifadeyle. "Sense and Sensibility unutulmaz. Benzer bir şeye ihtiyacınız var. Halkın hayal gücünü yakalayacak bir şey."

"Söylediklerinize itiraz etmiyorum," diye karşılık verdi Jane.

çayından küçük bir yudum aldı, kaşları çatıldı. "Aklıma daha iyi bir şey gelmedi. Tuck, sen ne düşünüyorsun?"

Aniden ayağa kalktı. "Ben mi?"

"Şirketimizde başka bir Tuck olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi biraz da eğlenerek.

"Pekâlâ, pekâlâ. Bir bakalım. Karşınızda Elizabeth Bennet var, ruhlu ve zeki bir kadın. Başlarda Bay Darcy'ye katlanamazken, aralarındaki yanlış anlamalar giderek aşka yol verir. Onları ayıran neydi?"

"Bir baloda onun duygularını incittikten sonra gururu. Ve onun sosyal konumuna ve ailesine karşı önyargısı."

"Neden sadece bu ismi vermiyorsunuz? Gurur ve Önyargı?" diye sordu omuz silkerek.

Jane çay kaşığını fincanına bıraktı. Metal porseleni tıkırdatarak sessizliği daha da kötüleştirdi. "Az önce ne dedin sen?"

"Yani, ben bir yazar değilim." Ellerini havaya kaldırdı. "Eğer aptalcaysa, beni görmezden gel ve yoluna devam et." Lizzy dikkatle, "Aptalca değil," dedi.

"Oldukça zekice," diye söze karıştı Georgie. "Sanırım ben çok beğendim."

Jane fincanını yere bıraktı. "Gurur ve Önyargı. Bayılıyorum." Tuck'a döndü, gözleri parlıyordu. "Az önce kitabımın adını söyledin!"

"Öyle mi?" Bu ismi gerçekten kullanıp kullanmayacağını merak ediyordu. Döndüğünde Nora'ya bu ismi duyup duymadığını sorması gerekecekti.

Şunu.

Eğer değil. Zihinsel olarak başını salladı. Ne zaman. Bu plan işe yarayacaktı. Lizzy'nin veba hakkındaki tüm konuşmaları biraz gergindi. İnsanlık tarihinin tüm bu "ölülerinizi ortaya çıkarın" dönemi, yakın ve kişisel olması gereken bir zaman değildi.

Karanlık düşüncesinden bir ceset tarafından çıkarıldı. ona doğru geliyordu. Yeniden yönünü bulması bir saniye sürdü ve

Jane olduğunu fark etti, ona şiddetle sarılmıştı.

"Dur bakalım," dedi yarı şaka yarı da kanepenin devrilmesini ve onunla birlikte yere yığılmayı önlemek için.

"Böyle korkunç bir görgü eksikliği için özür dilemeliyim," dedi ve onu bırakıp geri çekildi, Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. "Ama bugün bana gerçekten büyük bir hizmette bulundunuz."

"Dürüst olmak gerekirse, bütün işi sen yaptın," dedi. "Ben mi? Ben sadece dinledim."

"Yine de teşekkür ederim." Uzandı ve onun elini sıktı. "Senin iyilerden biri olduğundan şüpheleniyordum."

"Lizzy'ye onurlu davranmazsam beni isimsiz bir mezara gömmekle tehdit ettiğini hatırlıyor gibiyim."

"Pardon?" Lizzy'nin nefesi kesildi. "Jane! Yapmadın."

"Ve bunu yine yapardık," diye karşılık verdi Georgie. "Ama ben

Bay Taylor-Tuck, artık ailenin bir parçası olduğunuzu söylemekten mutluluk duyuyorum."

Saat bir saat daha çalarken Lizzy yerinden sıçradı. Ona doğru bakmadı ama o ne olduğunu biliyordu. düşünüyordlardı. Her saat onlar için son saatti. Birlikte son bir yemek. Son bir sevişme -hızlı ve acil sanki hafızalarını diğerinin üzerine dövme yapabiliirdi.

Evden çıktıklarında ortalık sessizdi. Georgie ve Jane bir kez daha iyi geceler demek için ortaya çıkmadılar. "Onlar benim

Bu zamanı kendime ayırmak istiyorum," dedi basitçe.

Ve diğer iki kadının arkadaşlığından hoşlansa da, bundan memnundu. Vedalaşmak ya da yaygara koparmak istemiyordu. Bir kez söylemek yeterli olacaktı. Dolunay gökyüzünde yükselirken ve karanlığı soluk mavi ışığıyla doldururken ormanda el ele yürüdüler.

"İlk gün buraya girdiğimizde olacakları asla hayal edemezdin" dedi.

"Tüm bu olayla ilgili ilk izlenimleriniz nelerdi?" diye sordu.

"İlk izlenimlerimi mi kastediyorsun?"

Bu ona bir inilti kazandırdı.

"Olması gerektiği kadar inançsızlık duygusu yaşamadım," diye devam etti. "Tuhaf olan şu ki, gerçekten

Kendimi çimdikliyor, bunların çılgın bir rüya olup olmadığını merak ediyordum. Ama nedense, derinlerde bir yerde, hepsinin gerçek olduğunu biliyordum. Aklıma yatmıyordu ve nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama emindim. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun için teşekkür etmem gereken kişinin sen olduğunu düşünüyorum."

"Ben mi?" Ciddi bir şekilde güldü. "Böyle bir şeyi nasıl başardım?"

"Sadece sen olarak, sanırım." Elini ağzına götürdü ve bileğinin iç kısmını öptü. "Sen en iyi

Hayatımda tanıdığım en gerçek insanlar. Eğer burada olsaydın,

Bu da burayı ve başıma gelen her şeyi inandırıcı ya da en azından makul kıldı."

"Böyle bir iltifatı hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama şimdilik size teşekkür edeceğim."

"Peki ya sen? Ne olacağını hayal ediyordun?" diye sordu.

"Birinin bize rastlamasından ve ayakkabılarınızı fark etmesinden korktuğum için oldukça endişeli hissettiğimi hatırlıyorum. Bu çağ için çok alışılmadık, çok yersizler. Yapamadım.

... eğer birisi o ayakkabıları görürse, ortalık ayağa kalkar."

"Ayakkabılarıma ne oldu ki? Eve girdikten sonra kayboldular. Kıyafetlerimle birlikte."

"Bunu ben yaptım," dedi kesin bir ifadeyle. "Kimsenin bir şey bulması riskini göze alamazdım."

İnledi. "Sakin bana onları gömdüğünü söyleme?"

"Tabii ki hayır, saçmalama." Burnunu çekti. "Her şeyi ahırın yanındaki tuvalete doldurdum."

Kısa kesti. "Regals formamı tuvalete mi koydun?"

"Forma nedir?"

"Hokey tişörtüm. Üzerinde logomuz, uğurlu numaram ve adım vardı."

"Ah, o. Hatırlıyorum. Malzeme çok tuhaftı. Biri tesadüfen bulsa, aylarca, hatta yıllarca soru işaretleri olurdu. Bunu riske atamazdım. Çok fazla dikkat çekerti."

Mantığı anladı ama yine de ona sahte bir dehşet bakışı attı. "Formam bokun içindeyken nasıl bir Regals karısı olabilirsin? Bok gibi olduğum için ödünç almak istemen gerekirdi."

"Ne dediğinizi tam olarak anlayamadığım için özür dilemeyeceğim," dedi net bir şekilde. "Sana yaptığım şeyin arkasındayım.

seni korurum ve her şeyi tekrar yaparım."

"Keşke seni bir kez olsun benim formamı giyerken görebilseydim.

Başka bir şey yok." Yürümeye devam ettiklerinde onun elini sıktı. "Sadece forma."

"Bu çok ilkel bir duyarlılık gibi görünüyor, avladığınız bir hayvanın kürkünü giymemi istemek gibi."

"Belki de öyledir, dolambaçlı bir yoldan."

Ağaçların gövdeleri arasında hafif bir sis sürükleniyordu. Ay ışığını engelleyecek kadar yoğun değildi ama varlığı ormana ürkütücü, ruhani bir nitelik katıyordu. Kaçısan gece yaratıklarının hışırtısı da bu havaya ekleniyordu.

gizlilik ve tehlike atmosferi.

Konuşmaları sessizliğe büründü ve birbirlerinin ellerine artan bir yoğunlukla sarıldılar. Onlar

Daha da ilerledikçe ağaçlar seyreilmeye başladı ve sonunda çayırın genişliğine teslim oldular.

Tuck, Lizzy'nin göleti görünce keskin bir nefes aldığını fark edince kalbi hızlandı. Kızın eli onunkinde titredi.

"İyi misin?"

"Hayır.

Sen?"

"Hiç de değil." Durdu ve onunla yüzleştirdi. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

Başını iki yana salladı. "Biliyoruz. Burada kalamazsınız. Bu akıllıca değil. Hastalığınız yeniden nüksederse ve ihtiyaç duyduğunuz yardımı temin etmek için hiçbir yol yoksa, suçluluk yükü beni mahveder. Dahası, düşünmeniz gereken bir de kız kardeşiniz var. Bahsettiğiniz gibi, aslında onun tek ailesisiniz. Ve bir de hokeyiniz var, itiraf etmeliyim ki hala anlayamadığım bir uğraş, ama farkındayım senin için önemli."

Boğazı o kadar sıkıydı ki boğuluyormuş gibi hissediyordu. "Senden gelmeni istemeyeceğim."

"Lütfen..." Sesi titriyordu. "Yapma."

"Buranın senin evin olduğunu biliyorum. Arkadaşların var. Hayatın var. Hayallerin. Senden burayı terk etmeni istemeyeceğim.

tanıdığınız her şeyi ve herkesi."

"Bu bir sınav gibi geliyor." Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Sanki her zaman istediğim bu hediye aldım ve işte onu açmaya hazırım. Onu hala istiyorum, tüm kalbimle istiyorum. Ama başka bir hediye daha istiyorum. Biz. Ve şimdi

Ben sadece açgözlüyüm."

"Hayır." Onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Kendin hakkında böyle konuşma."

"Hayatımın pek çok versiyonunu yaşamak istiyorum. Ama sadece bir tanesine sahip olabilirim. Ve kendimi seçmeliyim. Bu benim dünyam. Ve sen bana gerçek bir hediye verdin. Özgürlüğümü."

"Onu kendine verdin," diye mırıldandı başının tepesine doğru. "Ben sadece ortadan kaybolması gereken adamım."

"Sen ..." Sesi titreyerek kesildi,

gözlerini silerek. "Sen şimdiye kadar

Beni, tüm parçalarımı, iyi ve kötü yanlarımı gördün ve beni geri çevirmedin ya da başka biri olmamı istemedin. Bana öğrettin

Birinin kalbini bir başkasına açmasının gerçekte ne anlama geldiğini. Bu bir

Şimdiye kadar asla tam olarak kavrayamadığım bir ders.

Her ne kadar benim varlığımın sona ereceği çok uzak bir yere bağlı olsan da, içimde her zaman senden bir parça olacağını biliyorum. Ve ben

Umarım ben de seninle birlikte kalırım." "Lizzy."

"Şimdi git." Kendini bir arada tutuyormuş gibi kollarını kavuşturdu. "Lütfen. Vedalaşmayı uzatmayalım. Vakit geldi."

"Sikerim zamanını." Öne doğru bir adım attı ve çenesini kaldırarak yüzünü inceledi. "Seni asla unutmayacağım." Onu usulca öptü, tadını hafızasına kazımaya çalıştı.

"Lütfen." Ellerini adamın göğsüne koydu ve küçük bir itme hareketi yaptı. "Lütfen."

Kızın ondan gitmesini istediğini biliyordu. Ama aynı zamanda çok daha fazlası vardı. Söylemedikleri o kadar çok şey vardı ki. Yapmadıkları o kadar çok şey vardı ki.

"Sizinle geçirdiğim zaman unutulmazdı," dedi.

"Ve Şimdi bitti." Zorla bir kahkaha attı. "Ama çok eğlendik."

Gölete bir göz attı. "GidiŐimi izleyecek misin?"

"Emin değildim ama evet. Buna ihtiyacım var. Geldiğinizde buradaydım. Seni uğurlamak için burada olacağım."

"Bana bir söz verir misin?"

Başını eğdi. "İsteğe göre değişir."

"Lütfen kitabını bitir, ciddiym, bunu gerçekten kendine kanıtla. Jane Austen'ın çok iyi olacağını biliyorum. bir gün, ve onun için iyi, ama neden sen de değilsin? Bir kitapçıya gitmek ve orada senin kelimelerini bir sayfaya basılmış halde bulmak istiyorum."

"Elimden geleni yapacağım." "Denemek mi?"

"Oh, tamam." Bir ayağını yere vurdu. "Bunu yapacağım ve sen de o lanet kitabı alıp yastığının üzerine koyabileceksin ve ben de hayatının sonuna kadar rüyalarına gireceğim."

Mutlu musun? İsteddiğiniz söz bu mu?"

"İşte bu, Cep Roketi, tam da istediğim söz. Her gece rüyalarım girmani istiyorum; benim kişisel uyku felci iblisim olmanı istiyorum."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Ama biliyorsun ki bir kitap yazacaksın. Ve her kelimesini okuyacağım."

"Pekâlâ." Omuzlarını geriye itti. "Güle güle, Tucker Taylor. Tanıştığımız ve evlendiğimiz için çok mutluyum. Ayrıca, göbek adım? Hortense."

Kaşları kalktı. "Şaka yapıyorsun. Bu gerçek bir isim mi?"

Burnunu kırıştırdı. "Sana korkunç olduğunu söylemişim." "Senin üzerinde mi? Çok güzel."

Güle güle, Elizabeth Hortense

Wooddash. Sizinle tanıştığım ve evlendiğim için çok mutluyum ve umarım tüm İngiltere'deki en iyi dulluğu yaşarsınız."

Suya bir adım attı. Kurbağalar vıraklamayı kesti. Sıcaklık serindi ama hayal ettiği kadar soğuk değildi. Bir adım daha attı, bir adım daha ve bir adım daha.

Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey farklı görünmüyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Belki de hepsi bir tesadüftü. Belki de bu gece

Lizzy ile eve yürüyecekti. Bunu istiyor muydu?

Orada, bulunduğu yerin hemen ötesinde, suyun içinden bir ışık çıktı. Bunun bir ışık olmadığını anlaması bir anını aldı. Hayal gücünün bir ürünüydü; gerçektir. Arkasına döndü ve tepede eliyle ağzını kapatan Lizzy'yi gördü. Lizzy daha küçük, kırılgan görünüyordu. Ona en önemli gerçeğı bile söylememiştir. Korkmuştur.

ona zarar vereceğini. Ona zarar vereceğini. Ama bu korkaklıktır. Bunu yapması gerektiğini biliyordu. Dürüstlikle başladılar. Onlar orada da bitmesi

gerekiyordu. "Lizzy. I-"

Ama o gitmişti. Gece gökyüzü kayboldu. Gözlerini açık tutmak için mücadele etti ama baskı çok büyüktü. A mide bulandırıcı bir his bastırır, iç pusulası kayboldu. Sol ya da sağ, yukarı ya da aşağı diye bir şey yoktu. Doğru batıya döndü. Kuzey güneye dönüştü.

Ve sonra sessizlik. Antiseptik kokusu burun deliklerine saldırdı. Arka planda ritmik bir bip sesi duyuluyordu.

Gözlerini açmaya çalışır ama gözleri çok ağırdır. O Dişlerini sıktı ve varını yoğunu ortaya koydu ve ... işte. Floresan ışık. Bir gölette değildi. Ama bir ortaçağ veba köyünde de değildi. Bir hastane yatağındaydı ve o bip sesi? Bu bir kalp monitörüydü. Şöyle bir baktı ve Nora sandalyede, pencerenin kenarında kitap okuyordu.

"Ne de?" Sesi çok zayıftır. Ağzı neden bu kadar kuruydu?

Ama bu kadarı yeterliydi. Onu duydu. Tökezleyerek ayağa kalkarken kitap elinden düştü. "Tucker? Tuck! Aman Tanrım, uyanmışsın."

"Hey, kardeşim." Zorla sırtıttı. "Geri döndüm."

Otuzuncu Bölüm

En iyi aşk hikayelerinin hepsi trajik bir şekilde sona erer.

Lizzy, Tuck'ın hayatından çıkmasından sonraki günler ve haftalar boyunca bu nakaratı kendi kendine tekrarlardı.

Uyandığında hissettiği, akşam emekli olma vakti gelene kadar devam eden acı, bir şeyi kaçırdığı hissi Vücudunun bir parçası... Böyle olması gerekiyordu. Kim bir aşk ilişkisi yaşar ve bundan yara almadan kurtulabilirdi ki?

Canının yanması, bunun iyi bir şey olduğu anlamına geliyordu. O yapmalı

Acı için minnettar olmalıydı, olduğu için mutluydu, bittiği için mutluydu. Artık dulluk işine devam edebilirdi.

Olmalı. Ne kadar gereksiz bir kelime. Kaçırılmış fırsatlar dünyasında oyalanıyor, olabilecek ama olmayan şeylerin üzerinde duruyordu. Denemek kelimesiyle aynı çöp yığınınına atılmalı.

Lizzy parşömen defterinin boş sayfasının köşesine kesişen iki halka karaladı, yüzük parmağındaki ince altın bant onunla alay ediyordu. Onu istediği zaman çıkarabilirdi. o istedi. Kimse ona karşı böyle bir terbiyesizlik yapmazdı. yorum yapmak istedi. Ama onu çıkarmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Ne zaman bunu yapmaya kalksa, parmakları kendilerini meşgul edecek başka bir yol buluyordu.

Diz üstü masasını bir kenara bıraktı ve pencereye doğru yürüdü.

Ötede, avluyu çevreleyen meşe ağaçları şu renklere bürünmüştü

Alevler, yaprakları Tuck'ın ayrıldığı Ağustos gününün çoktan geçtiğini ve sonbaharın yaklaştığını canlı bir şekilde hatırlatıyordu.

Sonunda, Jane'in planını uygulamak için gereken kararlılığı toplayamadı. Southampton Water'da balık tutma gezisi ya da uydurma bir kaza olmayacaktı. Dul kalma fikri artık hiç çekici gelmiyordu. Yeşil yürüyüş elbisesine baktı, taze çimenleri andıran tonu yasın kasvetli siyahından çok farklıydı. Tuck'ın ölümüyle karşılaşma düşüncesi - hayali bir ölüm bile olsa - çok acı vericiydi. Bunun yerine ailesine bir mektup kaleme aldı, Tuck'ın acil bir iş için Baltimore'a geri çağrıldığını açıkladı.

Bu yeni aldatmaca kesinlikle işleri karıştırıyordu. Ne zaman dönmesi bekleniyordu? Bu durum sonunda onu toplumun acımasına ve aşağılamasına maruz kalan terk edilmiş bir kadın konumuna mı düşürecekti?

Yavaşça nefes verdi, nefesi camı bulandırdı, sonra buğunun içinde bir kalp çizdi ve sildi.

Bu, gelecekteki Lizzy'nin başa çıkması gereken bir sorun olabilirdi. Şimdilik, son haftalarda onu saran sersemlikten kurtulması gerekiyordu. Eskiden uykuya dalarken

Zahmetsizce, ama şimdi sabaha kadar dönüp duruyordu, aynadaki yansıması gözlerinin altındaki koyu halkaları, yorgunluk belirtilerini ve kırık bir kalp gibi görünen şeyi ortaya çıkarıyordu.

Eli, eteklerinin kıvrımları arasına yerleştirilmiş gizli cebe doğru sürüklendi ve katlanmış cebe sürtündü parşömen içinde. Elbette bugün dördüncü kez okumaya cesaret edemezdi. Masasına dönmeli ve hikayesini tamamlama çabalarına devam etmeliydi. ona söz vermişti.

Denemelisin. Denemeliyim. Kelimeler sinirlerini zımpara kağıdı gibi gıcırdatıyordu.

Boğazında fokurdayan bir hayal kırıklığı iniltisiyle mektubu geri aldı. Kime ulaşmaya çalışıyordu?

Kandırmak mı? Kendini mi? Elbette Tuck'ın ona bıraktığı kelimeleri okuyacaktı. Gölden titreyerek ve gözyaşları içinde döndüğünde yastığının altında bulduğu mektubu.

Sevgili Lizzy,

Bu kelimeleri yazmak garip hissettiriyor. Kelimeleri yazmak garip hissettiriyor, nokta. Bu işi Jane ya da senin gibi daha iyi insanlara bırakmalıyım. Ama sana birkaç şey söylemeden gidemezdim.

Öncelikle, seni benimle gelmen için asla zorlamadım.

Ve bunun seni istemememle hiçbir ilgisi yoktu. Her zaman kendi yolunu seçmeni istiyorum. Geleceğini. Kaderini. Ailenin seni satranç tahtasındaki bir taş gibi nasıl kullandığını gördüm ve ben bunu asla yapmayacağım.

Ama diyelim ki bir gün uyandınız ve gelmek istediğinizi düşündünüz. Ve şu Druid kutsal günlerinden birinde gölete girmeye karar verdiniz ve benim zamanımda ortaya çıktınız. Fark ettim ki, beni nasıl bulacaksın? Ben Hallow's Gate'de yaşamıyorum. İngiltere'de bile yaşamıyorum. Sana yardım etmek için ne yapabilirim ki?

Bir plan yaptım. Eğer gelersen, Ye Olde King's Head'e gitmeni istiyorum. Benim zamanımda hala var. Oraya git ve barmene yaklaş. Onlara bu notun altında yazan numaraları vermek isteyeceksin.

Bu sayede kız kardeşim Nora'ya ulaşabilecekler. Ona senin hakkında her şeyi anlatmış olacağım. O da gelecektir. Bath uzak değil, özellikle de benim zamanımda.

Sonra da seni bana nasıl getireceğini bulacak. Tekrar söylüyorum, bu sana baskı yapmak için değil. Eğer seni tekrar görmek istediğimi söylememi istiyorsan? Lütfen seni her zaman isteyeceğimi bil, Lizzy. Bu asla duracak. Benim için o sensin. Ve eğer birlikte geçirdiğimiz zaman elime geçen tek şeyse? O zaman kendimi herkesten daha şanslı sayacağım. Ama evliliğimiz? Benim için her şey kadar gerçek. Ve ben her zaman senin olacak.

Tuck

Lizzy mektubu tekrar katladı ve cebine geri koydu. Her kelimeyi ezberleme yolunda ilerliyordu.

Ayak sesleri koridorda yankılandı -Jane'in kusursuz adımları. Lizzy bunu hızlı, amaçlı ritminden anladı; arkadaşı asla oyalanacak biri değildi. Onun hareketleri Bir ötücü kuşunkileri andırıyordu; çevik ve kusursuz.

Jane içeri girdiğinde Lizzy, "Merhaba," diye selam verdi. Jane küçük bir ıglıkla karşılık verdi. "Tanrım. Burada birinin olduğunu fark etmemiştim. Hizmetçiler Georgie'nin birkaç saatliğine dışarıda olacaktı. Odada bir hayalet gibi dolaşıyorsun."

Lizzy daha çok yüz buruşturmaya benzeyen zoraki bir gülümsemeye, "Kendimi öyle hissediyorum," diye itiraf etti. "Sen nasılsın?"

"Yorgun. Ama mutluyum. Romanımı bitirdim."

"Oh, tebrikler." Lizzy rahatlamıştı, kıskançlık yoktu.

onu sabırsızlıkla bekleyen tüm boş sayfalarına rağmen ortaya çıktı. Kendi başarısı onun dostluğu pahasına olmayacaktı. "Nasıl kutlayalım?"

"Kitap gerçekmiş gibi hissettirmeyen bir aşamada, bu yüzden kutlamalar tam olarak yerinde değil. Yapabileceğim tek şey, hala çok yanlış olan üç dört olay örgüsü noktası üzerinde düşünmek ve bir çözüm bulmaya çalışmak."

"Sizi düşüncelerinizle baş başa bırakabilirim." Lizzy kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Sevgilim. Dur." Jane çıkışı engelledi, kaşlarını çatarak ağzının kenarlarını oynattı. "Çok küçük ve ürkek davranıyorsun. Sana ne oldu böyle?"

Lizzy dudaklarını araladı ama bir kez olsun kelimeler ağzından çıkmadı.

Söylenecek o kadar çok şey vardı ki, bir sonraki cümle kafa karıştırıcı. Nereden başlamalı? Her şey tıkanmış gibiydi, fırtınadan sonra tıkanan bir nehre benziyordu.

Jane'in ağzı yavaş bir gülümsemeye dönüştü. "Bu aşk, değil mi?" Lizzy gözlerini kaçırdı. "O kelimeyi hiç doğrudan kullanmadım." "Bu onu daha az gerçek yapar mı?"

"Konuşmaktan kaçınmanın her şeyin daha az acı vereceği anlamına geleceğini ummuştum."

"Bu çok tatlı ama sonuçta kusurlu bir fikir. Gel benimle biraz otur canım, sana bir hikaye anlatmak istiyorum. Bu sefer gerçek bir hikaye."

Lizzy deve sırtı koltukta Jane'e katıldı. "Gerçek mi?"

"Geçmişteki aşkımın hikayesini seninle paylaştığımı hiç

sanmıyorum, değil mi?"

"Aşk mı?" Lizzy şaşkınlıkla biraz ofladı. "Sen mi?"

Jane gerçekten eğlenerek güldü. "Bu kadar şaşırmış görünmeyin, yoksa hassasiyetlerimi incitirsiniz. Evet, gerçekten de bir zamanlar bir talibim vardı, İrlandalı Tom Lefroy."

"Bir İrlandalı!" diye ağzından kaçırdı, zihni acele ediyordu, bu yüzden kelimeleri aptalca tekrarlamak zorunda kalmıştı. Arkadaşının içini dışını bildiğini sanıyordu ama şimdi bir yabancıyla konuşuyormuş gibi hissediyordu.

"İlk bağlantımız kitaplar aracılığıyla kuruldu. Tom Jones'tan zevk alırdı, bu duyguyu ben pek paylaşmazdım. Yine de çarpıcı görünüşünü görmezden gelmek zordu - ince gözler, hayranlık uyandıran kulaklar ve erkeksi bir fizik, hepsi centilmen cazibesıyla sarılmıştı. Oldukça çapkındı, beni

Ne zaman birlikte olsak utangaç ve dili tutulmuş hissederdim. İlginç bir şekilde, o zamandan beri bu benzer son edebi kahramanıma dönüştürdüm. Bazıları eserlerimi okuyup kadın kahramanın benim bir yansımam olduğunu düşünebilir ama hayal güçleri ne kadar da eksik! Gerçekte, Bay Darcy'ye kendimden bir şeyler kattım."

"Bu kitap hakkında daha fazla bilgi edinmek istesem de, bu adam hakkında daha fazla şey duymak istiyorum! Ne oldu?"

"Yollarımız ilk kesiştiğinde, adında altı penisi bile yoktu ve benim de mütevazı koşullarımın farkındasınızdır; çeyizim bile yoktu. Buna rağmen bana evlenme teklif etti ve ben de bir anlık düşüncesizlikle kabul ettim. Ancak ailesi bilgelik ve sağduyuyla hareket ederek hemen araya girdi."

"Olamaz! Ne kadar korkunçlar."

"Bazen en zor kararlar doğru olanlardır. Farkına vardığım gibi, aşk her zaman her şeyin üstesinden gelmiyor. Gerçeklik öncelikli olmalıdır ve hayat her zaman mutlu sonlar ve pitoresk gün batımları ile süslü değildir. Bu olabilir

kısa süre içinde birbirini takip eden boş işlerden biraz daha fazlası haline gelir."

"Anlıyorum."

"Hayır." Jane'in bakışları keskinleşti. "Anlamıyorsun. Söylediğim her şeyi dikkate almayın. Pratik yolu seçtim, salt mantıkla başkalarına boyun eğdim. O zamandan beri her gün kararımdan pişmanlık duydum. Son nefesime kadar da pişman olmaya devam edeceğim, çünkü Tom'u çok sevdim ve asla bir başkasını aynı şekilde sevmek. Bunu istemezdim de. Böylesine yoğun duygular için bir kez yeterlidir. Yine de günlerimin geri kalanını bu duyguları kâğıda dökmek için çabalayarak geçireceğim.

-Bana verilmeyen bir mutluluğu yaratmak için. Ve bu Senin için arzuladığım şey, Lizzy. Eğer aşkı bulman için hala bir şans varsa, peşinden git."

"Ya çok fazla istersem?" İşte. Sonunda içini kemiren soruyu soruyordu.

"Detaylandırın lütfen."

"Önce, yazmak. Korkarım ki çok geç kaldım. Geçmişte yaptığım komik skeçler ya da Noel'de okunacak eğlenceli hikayeler, şimdiye kadar yazdığım tüm parçalar çocukça ve amatörce bitirdim. Kızılığımdan beri daha gayretli olmalıydım ve şimdi korkarım hırslarım biraz şaka gibi."

"Zavallılık." Jane yana kaykıldı ve kalçasına bir şaplak attı. "Kalemi ciddiyetle eline almak için bu kadar beklemenin kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum. Okumak için çok zaman harcadın ve bu nedenle bir hikayenin izleyiciye nasıl hissettirmesi gerektiğini özüksedin. Önemli olan öğrendiklerinizi uygulayacağınızı bilmek ve kendinize güvenmek.

En korkutucu an, başlamadan önceki andır. Bana gelince, çoğu zaman yazmak için hiç uygun değilim, bu yüzden uygun olana kadar ısrar ediyorum. Sizin için de aynı şey olacak ama yine de farklı. Mutluluğunuzu bulmanızı istiyorum ama bu sizin kendi yolunuzla olacak."

"Teşekkür ederim." Lizzy arkadaşının elini tuttu ve sıktı. "Sorunlarımla başınızı ağrıttıysam özür dilerim."

"Saçmalama. Gerçek dostlarım için yapamayacağım şey yoktur. Ben insanları yarı yarıya sevmem. Bu benim karakterimde yok. Aklında başka ne var?"

"Ya Tuck'ı istiyorsam, onunla birlikte olmak, ... onu sevmek, onu tanımak ve zamanla daha iyi, daha derin ve daha zengin olup olmadığını görmek istiyorsam. Ama ..." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturdu. "Ama ya tüm hayatımı terk etmek istemiyorsam? Ya aşka sahip olmak ama aynı zamanda kendime de sahip olmak istiyorsam?"

"Anlıyorum." Jane birkaç dakika boyunca düşünceli bir şekilde boşluğa baktı ve alt dudağının kenarını dişledi. "Ve sen

bunun bir seçim olduğuna inanıyor musun? İkisine birden sahip olamayacağınızı mı?" "Evet. Onun zamanında ona gidersem, seni bırakırım Georgie, bu Sevdiğim ve evim gibi hissettiğim bir yer. Ama eğer kalırsam, korkarım kalbim gerçekten kırılabilir."

Jane'in kaşları birbirine doğru itildi. "Seçmek zorunda olduğunu kim söyledi?"

Lizzy gözlerini devirdi. "Evrenin yasaları bu noktada oldukça açık görünüyor."

"Belki de." Jane onu dikkatle izliyordu. "Belki de değil."

"Kavramamı istediğiniz bazı gerçeklerin etrafında dans ettiğinizi hissediyorum. Açıkça konuşursanız çok daha nazik ve faydalı olur."

"Lizzy. Bir kadının olabileceği en güçlü şey nedir biliyor musun? Mutlu olmak. Neden onu görmeye gidip sonra geri dönmüyorsun? Hayatının bir kısmını orada, bir kısmını burada yaşa. Zaman yolculuğunun nasıl işlediğini açıklamıştın. Lodestone teorisi.

Tanrım, bir sezon için de dönebilir. Bana çok basit görünen bir şeyi karmaşık hale getirdiniz. Bu

Bizi tanımlayan sözlerimiz ya da düşüncelerimiz değil, yaptıklarımızdır." "Öyleyse evliliğime devam edeyim ama Tuck'ın

ve benim her zaman birlikte olmamız gerekmiyor mu?"

"Ya da daha da önemlisi, aynı anda." Jane kanepeye yaslandı ve bacaklarını açarak bacak bacak üstüne attı. ayak bileklerinden. "Neden suratını öyle yapıyorsun?"

"Biraz şaşkın hissediyorum. Ama söylediklerin mantıklı. Sanki tutamayacağım kadar uzakta olduğu için onu

bırakmaya razı olmam gerekecekmiş gibi hissediyordum.
Ancak, ben

Druid'in Yıl Çarkı'nı inceliyorum. Yarın Alban Elfed, yani gece ve gündüz arasındaki dengenin eşit olduğu zaman. Yolculuğu o zaman yapabilmem mümkün."

"Ben de öyle yapmalısın diyorum. Sizinkinin kolay bir yol olmadığını biliyorum.

Alışılmadık bir şey. Bir insanı sevmenin her zaman onunla birlikte olmak olduğunu düşünenler var, ancak benim sınırlı deneyimime göre, sevgi genellikle kolay gelmiyor. Bu

Engellere yaklaşmak ve onların etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmak. Birbirinizin ellerini sadece bazen tutabilirsiniz, ama birbirinizin kalbini sonsuza kadar tutamayacağınızı kim söyledi?"

Bölüm Otuz Bir

Seni seviyorum.

Lizzy, seni seviyorum.

Yaşadığım sürece. Seni seveceğim, sadece seni.

Seni o kadar çok seviyorum ki, bunu söylemenin yeni yollarını bulmaya çalıştım ama hep o üç mükemmel kelimeye geri döndüm.

Tuck gözlerini açtığında takım arkadaşı Knight'ın kendisine baktığını gördü. Tuck'ın İngiliz hastane yatağında bilincini yeniden kazanmasının üzerinden yedi hafta geçmişti ve bu gece

sağlık izni aldıktan sonra Regals ile ikinci maçına çıktı.

Tuck elinde tuttuğu termosu uzattı. "Oolong ister misin? Ne yazık ki souchong değil.

Bu günlerde bulmak zor. Hadi, içine biraz limon ve bolca şeker koydum. Tabii ki süt yok, limonlu süt asla olmaz. Güzel, biraz dene."

Knight gözlerini kırptırdı. "Teşekkürler ama ben böyle iyiyim dostum." "Wilson'la daha sonra ne yapacaksınız?" Tuck çaydan bir yudum alarak sordu.

Knight kaşlarını çatı. "Kim?"

Tuck, Knight'ın kalın sakallarını işaret etti. "Bu şanslı sakalla Castaway filmindeki Tom Hanks'e benziyorsun. En iyi arkadaşın olman için sana bir voleybol topu almalıyım."

"Oh. Ha. Wilson. Evet." Knight kıkırdadı, yarı rahatlamış bir ifadeyle arkasını döndü, sanki "Her şey

Tamam, Taylor her zamanki gibi tuhaf biri.

Tuck aydan bir yudum daha aldı ve sıcak, tatlı suyu ağızında evirip çevirdi. Ne kadar zamandır zonlanmıştı Regals'ın soyunma odasında, Maple Leafs'e karşı oynanacak maça odaklanmadan mı? Düşünceleri dönüp dolaşıp Lizzy'ye geliyordu. Lizzy'nin varlığı zihninde beliriyor, keşke Lizzy'ye söyleseydim dediğı sözlerin ısrarlı bir yankısı oluyordu. Ayrılmadan önce söyleyecek cesareti buldu - şimdi pişmanlıkla aklından çıkmayan kelimeler.

Pişmanlık yeni bir duyuydu. Hedeflerine ulaşmak için her zaman ileri atılmıştı ve belki de bu onu ukala yapmıştı. Şimdi kendini boynunda altın bir zincir üzerinde evlilik yüzüğünü taşıırken buldu. Takımın soyunma odası dikkat dağıtacak bir yer değildi. Batıl inançlarla öylesine doluydu ki, Regals logosu tavandaki Jumbotron'u süslüyor ve kimsenin ona basma hatasına düşmemesini sağlıyordu. Bu ta takımı, taraftarları ve onların ortak gururunu sembolize ediyordu. Karşıdaki duvarda "Ter kokusu almadığım yerde erdem göremem" sözleri yazılıydı. Tuck yüzünü buruşturdu. Eğer bu doğru olsaydı, ekip arkadaşları azizlik mertebesine aday olurdu, çünkü son teknoloji havalandırma olsa bile, mekan kokuyordu.

AirPods'undan çalan sesli kitabın sesini yükseltti. Kadın anlatıcının sesi büyüdü Daha yüksek sesle: "Başkalarının iradesi karşısında korkmaya asla tahammül edemeyen bir inatlığım var. Beni korkutmaya yönelik her girişimde cesaretim daima yükselir."

Döndüğünden beri kendini Jane'in kitaplarına kaptırmıştı. Görünüşe göre, sadece çok komik olmakla kalmamış, aynı zamanda önerisini ciddiye almış ve kitabına gerçekten Gurur ve Önyargı adını vermişti.

Çok güzel.

Basın Tuck'ın ve yeni keşfettiğı Regency takıntısının rüzgarına kapılmıştı ve dünkü bir röportajda kendisine "Hokey oyuncularının okuduğunu bile bilmiyordum" denmişti.

O da, "Ben dinlemem. Dinliyorum." Sesli kitaplar en sevdiğiydi.

Tuck hastanede ilk uyandığında, Nora ona Ocak ayının sonu olduğunu söyledi. Bu Tuck'a mantıklı gelmişti, çünkü daha önce yaşadığı bir olayı hatırlıyordu Aralık ayında inek göletine gittiğinde, yaz ayı olan Haziran'da Lizzy'nin zamanına denk gelmişti. Bu nedenle, Ağustos ayında Lizzy'nin zamanında ayrılmanın, Lizzy'yi onu altı ay daha ileri götürdü. Ancak Tuck zaman yolculuğunun kafa karıştırıcı incelikleriyle pek ilgilenmiyordu.

Düşünceleri Lizzy'ye ve onu ne kadar özlediğine odaklanmıştı.

Kız kardeşi onun deli olduğunu düşündüyse de bunu belli etmedi. "Hikâyeniz çok ayrıntılı," diye tekrarlayıp duruyordu. "Ve

Bir de yüzük var. Kafamda tam olarak oturtamıyorum ama garip bir şekilde sana inanıyorum. Her şey çok gerçekçi görünüyor." Ve bununla birlikte, soru yağmuruna başladı . . . çoğu Jane Austen hakkında.

Amerika'ya dönmeden bir gece önce, kız telefonunu sallayarak odasına daldı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Tuck. Bak. Bunu görmelisin." Telefonu almıştı, ve manşeti okuduğunda içi dondu: "Kayıp Akademisyeni Aramaktan Vazgeçildi." Çevrimiçi haber makalesi, Birkaç yıl önce, Oxfordshire'da bir yürüyüş sırasında ortadan kaybolan UC Berkeley Kelt tarihi profesörü Ezekiel Fairweather'ın kayboluşunu ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı. O zamandan beri görülmemişti. Cinayet ihtimali düşük görünüyordu ve olayla ilgili hiçbir ipucu yoktu.

"Bu o mu?" Nora fotoğrafı işaret etti. "Tanıştığınız zaman yolcusu mu?"

"Keçi sakalı yoktu ve saçları daha kısaydı ama evet. Bu aynı adam. Hiç şüphe yok."

"Bu gece için hazır mısın?" Biri omzunu sıktı, onu şu ana geri döndürdü. Koç'tu. "İyi hissediyor musun, T?"

Tuck AirPods'unu çıkardı ve kitabı durdurdu. "Harikayım. Ateşlendim. Küçük kız kardeşim bu gece burada. Bugün uçakla geldi ve Covid öncesinden beri beni oynarken görmemişti."

Koç ona bir başparmak işareti yaptı. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Kanser. Araba kazası. Koma. Ama seni bu sabah antrenmanda gördüm ve hiç pes etmiyorsun."

"Hiç olmadı." Tuck'ın omuz silkmesi tek omuzluydu. "Pucks'ı durdur ve soruları sonra sor."

Bu doğrudu. Teknik olarak. Sadece ne tür sorularla yatıp kalktığını paylaşmayacaktı.

Hayat, evren ve aşk hakkında büyük bir gece.

Bu gece iç saha maçıydı. Kayarak dışarı çıkarken sırtıtmaktan kendini alamadı ve kalabalığın gürültüsünü artırmak için kollarını yumrukladı. Arenaya geri dönmek, beyaz ve lacivert taraftar denizine bakmak çok güzel bir duyguydu. Tribünlerdeki kalabalığı coşturan maskota başıyla selam verdi -resmi adı Highness'tı ama Austin'deki herkes onu Puck King olarak tanırdı, en kabadayı taraftarlar genellikle müstehcen bir hareket eklerdi. Tuck arkasını döndü ve Nora'nın nerede olması gerektiğini araştırdı; biri kendisi, diğeri de yanında getirdiği arkadaşı için olmak üzere kale arkasına iki bilet vermişti.

Yaklaşık otuz saniye sonra onu fark etti ve sanki patenlerinin altındaki buz erimişti. Lizzy, Nora'nın yanında durmuş, onun formasını giymiş ve dev bir köpük eli sallıyordu

bir numaralı işareti veriyordu. Hayatında bir kez olsun gözlerine güvenmedi. Onları sıkıca kapattı ve beşe kadar saydı.

Kadın hâlâ oradaydı. Kalbi o kadar gürledi ki kalabalığın uğultusunu ya da müziğin nabzını duyamadı.

Nasıl? Ne?

Lizzy kollarını başının üzerine atarak önce çılgınca, sonra çılgınca salladı.

Omzunun üzerinden baktı. Hay sikeyim. Yüzleşme. Oyun başlamıştı.

Daha önce hiç başkası için oynamamıştı. Kendisi için

kazanmak her zaman diğ er herkesi mutlu ederdi.

Yeterince. Ama bugün? Bir kızı etkilemek istiyordu. O kalenin önüne tuğladan bir duvar koyacaktı. Ve yaptı da.

Maç 3-0 bitip Toronto evine eli boş döndüğünde, kendini panolara atıp kaskını yırttı. Lizzy temperli camın diğer tarafında duruyordu, o kadar yakındı ki onun bebek hüznünde boğulabilirdi, yine de onu ele geçiremedi. Onunla birlikte değildi. O onu tutmuyordu. Üniformasını yırtıp ışık hızıyla üstünü değiştirene kadar onu öpmeyeceğinden de emindi, performansının ardından etrafını saran gazetecilerden kaçarak onunla buluşmak için dışarı çıktı.

"Seni buldum," demeyi başardı ama adam ağzını onunkine yapıştırdı ve adam onu terk ettiğinden beri ilk kez kendisi gibi hissetti. Yumuşak dudaklarının tadı meyveli dudak nemlendiricisi gibiydi, yeniydi ama umurunda değildi. Hâlâ Lizzy'ydi. Onun Lizzy'si.

Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni seviyorum."

İri gözleri daha da büyüdü. Belki de acele ediyordu, ama kaçırdığı fırsat göğsünde ağırlaştı. "Seni seviyorum ve bunu sana söylemeliydim.

Gitmeden önce sana bunu söylemiştim. Aptalın tekiydim ve sana gerçeği söyleme fırsatını bir daha asla kaçırmayacağım."

"I . . . Ben de seni seviyorum."

Ağzını tekrar onunkine götürmek zorundaydı. Elleri onun her yerine dokunmak için can atsa da, bunun gerçek olduğuna dair kendini rahatlatmak için kollarını onun beline dolamaya devam etti. O gerçekten buradaydı. Bunu başarıyorlardı İkinci bir şans.

"Anahtarlarını bana at ağabey," diye araya girdi Nora. "Sen arka koltuktayken beni travmatize etmediğin sürece ben şoför olacağım. Komik bir şey yaparsan Seni en yakın kaldırıma bırakıp Uber çağıracağım."

Park yerine doğru yürürlerken herkesin onu Lizzy'nin elini tutarken izlediğini ve onun kim olduğunu merak ettiğini biliyordu. Ekibinin soruları olacaktı, medyanın da öyle. Ama herkes bekleyebilirdi çünkü bu onun zamanıydı

ve Şu anda soruları o soracaktı.

"Nasıl? Ne zaman? Ne?" diye sordu Jeep'inin arkasına kayarlarken.

"Senin vebaları ve zamanın diğer tehlikelerini göze almaya değer olduğuna karar verdim," dedi alaycı bir sesle. "Hakkını vermem gerekirse, mantıklı düşünmemi sağlayan Jane oldu. Sen benim dayanağımsın. Sana güvendim ve içine daldım."

Nora ön taraftan, "Bu Jane Austen," diye seslendi, yeraltı otoparkından çıkıp caddeye dönüyor. "Herkes anlasın diye söylüyorum."

"Evet, Nor," dedi Tuck. "Sen kendi hayranınla vakit geçirebilirsin ama şimdi ben kendi hayranımla vakit geçireceğim."

"İtiraf etmeliyim ki, daha önce çabalarınızın doğasını tam olarak kavrayamamıştım." Lizzy onu dikkatle izliyordu, gözleri parlıyordu. "İhtişam, parlaklık, kalabalığın gürültüsü ve hareketin hızı - hepsi benim kavrayışımın oldukça ötesindeydi. Yine de, şimdi ilk elden tanık olduğum için, Bunu heyecan verici buluyorum. Mesleğinizin pakı engellemek olduğunu söylerken ne demek istediğinizi şimdi anlıyorum."

"Öyle mi? Güzel." Kızın onu oynarken görmekten hoşlanmasına ve ikinci en iyi olduğu şeyi yaparken onu izlemesine memnun olmuştu. "Seni benim formamla görmek çok güzel. Şapkan da çok şirin görünüyor." Regals beresinin kenarından çekiştirdi.

"Ya bu kotlar?" Lizzy ellerini kalçalarında gezdirdi. "Kız kardeşin kendininkini ödünç verdi ve çok pratikler. Belime biraz dar gelse de hareket etmeyi çok kolaylaştırıyor. Diğerini daha çok tercih ediyorum. Bunlara ne deniyordu, Nora? Esnek olanlar?"

"Tayt." Nora dikiz aynasına baktı, yüzünde eğlenmiş ama sevecen bir ifade vardı.

"Ve korse yok! Ve deodorantı öğrendim. Ve birçok diş fırçası denedim. Kız kardeşin bana saç maşası ve maskara kullanmayı öğretti. Oh, ve ben

bana bahsettiğin külotu deneme fırsatım oldu. Sana gösterebilirim eğer-"

"Eminim kardeşim yakın bir arkadaşının olmasını çok isterdi.

Nora araya girdi," dedi. "Ama bu senin için olabilir özel yalnız zaman, hmmm? Arabanın önündeki özel küçük kardeş zamanı için değil. Zor pas millet. Zor pas."

Tuck kolunu Lizzy'nin omzuna atarak onu kendine yaklaştırdı,

onun yanında olduğuna tam olarak inanamıyordu. "Bana geçişini anlat."

"Lodestone teorisi işe yaradı. Doğrudan sizin zamanınıza geldim ama tam olarak altı ay sonra. Bu gecikmeyi teyit etmek oldukça faydalı, gerçekten, çünkü fazla kalıp kışın göleti donmuş bulma riskini göze alamam!"

"Bekle." Göğsü sıkıştı. "Kalmıyor musun?" "Evet. Ve hayır." Uzandı ve onun yanağına dokundu,

Ellerini şans eseri uzattığı sakalının üzerinde gezdirdi. "Bu kadar saçı seveceğimi düşünmezdim ama çok sevdim. Sana çok yakışmış. Çok Vikingce."

"Teşekkürler, ama konuşmanın sen-kalmıyorsun kısmına odaklanalım."

"Evet." Koltuğa geri oturdu ve emniyet kemerinin kayışıyla oynamaya başladı. "Yavaş yavaş farkına vardım ki hayatın sunduğu her şey. Senin karın olmak ve hayatımı seninle paylaşmak istiyorum." Sözleri aceleyle ağzından döküldü. "Ancak, kimliğimden ya da dostlarım arasında veya kendi zamanımda yaşama arzumdan vazgeçemem. Bu nedenle, hayatım boyunca

Yıl boyunca size geleceğim ve birlikte olmak için bu fırsatları değerlendireceğiz. Programınız elverdiğince siz de beni ziyaret edebilirsiniz. Bu tür planları zamanı geldiğinde konuşalım. Şu anda önemli olan tek şey bu anı yaşıyor olmamız ve önümüzde daha çok fırsat olduğunu bilmemiz."

"Lizzy barmenden senin söylediğin gibi beni Ye Olde King's Head'den aramasını istedi," diye araya girdi Nora usulca. "Ve bak,

Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama söylemeliyim ki Ondan haber aldığıma şaşırdım. Seni bir kadın yüzünden hiç

bu kadar sinirli görmemiştim, Tuck. Ya da herhangi bir şey,
bu konuda. Anladım ki

İkinizin de sahip olduğu şey oldukça özel bir şey olmalı. Londra'da pasaport sahteciliği konusunda çılgın yeteneklere sahip olabilecek başka birini tanıyan birini tanıyan bir kız tanıdığım için çok şanslısınız ve bu konuda ne kadar az şey bilirsek o kadar iyi."

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Nora gizlice erken yattıktan ve kaybettikleri zamanı telafi etmek için onun büyük boy yatağına girdikten sonra, Lizzy onun ekose bornozunu giydi ve dairesinin etrafında dolaştılar, Lizzy lambaları yaktı, hiç kullanmadığı tasarım mutfağı keşfetti, yemek odası

Şarap dolabı, ana banyonun tavandan tabana aynası ve büyük porselen küvet, yatak odasının terasına çıkmadan önce. "O kadar yüksekteyiz ki. Sanki uzanıp aya dokunabilirmişim gibi."

"Ellinci hikaye. Çatı katı, bebeğim." Arkasına geçti ve ona sıkıca sarıldı. Çepeçevre saran güverte, canlı şehir manzarası ve Lady Bird Gölü'nün panoramik manzarasını sunuyordu. Bu sık sık gördüğü bir manzaraydı, ama bu gece? Sanki bu gece

Her şeyin mümkün olduğu, zamanın kendisinin yollarına çıkamayacağı yeni bir dünyanın kıyısında birlikte durdular.

"Bu senin için yeterli olacak mı?" diye sordu parmaklarını onunkilere dolayarak. Uzun mesafeli ilişki kavramını bir üst seviyeye taşımak istiyorlardı. "Sen de fiziksel olarak yapamadığım anlarda bile kalbimin her zaman sıkı sıkıya tutunacağını hatırlayabiliyorum. Aynı mı?"

"Bunun zorlu bir görev olacağını biliyorum. bağlılık ve azim. Ama zafer kazanmamız için kararlıyım. Zaman elverdiği sürece senin olmaktan başka bir şey istemiyorum. Sen ve ben, birlikte, şimdi ve herkes için Sonsuzluk. Her zaman bedenen olmasa bile, kesinlikle ruhen."

"Sonsuzluk, ha? Hepsi bu mu?" Dudaklarını onunkilere dokundurdu, tatlı, yumuşak bir öpücük, bu gece gelecek olanlardan biriydi. "Yeterince uzun görünmüyor, ama sanırım başlamak için iyi bir yer."

Sonsöz

İki Yıl Sonra

Ye Olde King's Head'in zemini hâlâ yapış yapıştı ama Tuck artık buna alışmıştı. Kolayca hareket etti kalabalık bir barda, dirseklerden ve neşeli sırt tokatlarından kaçarak, iki bira, bir bira ve bir bardak arpa şarabı olan bir tepsi taşıyordu.

"Hayır, hayır, hayır!" Nora, yaklaşan esprinin heyecanını zorlukla bastırıyordu. "Restoranda İngilizce okuyan birine ne denir?"

Lizzy bardağını Tuck'ın elinden alırken ona sırttı Tepsideki arpa şarabının köpüğü bardağın kenarından aşağı dökülmeden önce hızlıca bir yudum aldı. "Tahmin etmeye başlayamam," dedi.

"Garçon!" Nora'nın en yeni ortağı Siobhan da cevabı yapıştırdı.

Tuck inledi, Lizzy'nin yanındaki koltuğa kaymadan önce ikisine de koyu renkli biralarını uzattı.

"Acıttı, değil mi?" Nora sırttı, neşesi yerindeydi. kısa süre önce kutladıkları bir öğretim görevlisi pozisyonu aldı.

Tuck küçük masanın altına uzanarak Lizzy'nin elini tuttu, başparmağı en sevdiği yüzüklerden biri olan alyansıyla oynuyordu.

alışkanlıklar.

"Bu gece gerçekten gitmek zorunda mısın?" Siobhan Lizzy'ye döndü, seslerinde hayal kırıklığı vardı. "Son birkaç haftadır birlikte takılmak çok eğlenceliydi."

Regals'ın bu yıl playofflarda yer alamaması hayal kırıklığı yaratsa da bir umut ışığı vardı.

Sezonun erken bitmesi, Lizzy'yle birlikte İngiltere'de Nora'yla biraz zaman geçirebilecekleri anlamına geliyordu.

"Bu adam Teksas'a dönmek zorunda." Lizzy başıyla Tuck'ı işaret etti. "Benim de yetişmem gereken bir uçağım var."

Zamanda geçiş kesinlikle bilinmesi gerekenler esasına dayanıyordu. Masadaki sadece üç kişi gerçeği biliyordu: Tuck, Nora ve Lizzy. Siobhan buralarda takılırsa, sonunda onlar da çembere dahil edilebilirdi. Tuck, Lizzy'nin Siobhan'dan hoşlandığını biliyordu, özellikle de son zamanlarda yeni bir Regency dönemi yazarı keşfettikleri için - E. H. Wooddash.

Siobhan o gün erken saatlerde "Wooddash'ı denemelisin," demişti. "Kitabı geçen bahar Londra'da buldum ve hayranı olmak çok zor. Yemin ederim, onu bir kez okuduğunuzda, kendinizi Regency'nin inceliklerini daha iyi tanıyor bulacaksınız.

dönemin kültürü ve gelenekleri konusunda uzmanlaşmış bazı akademik araştırmaları okumaktan daha iyi. Hâlâ az tanınıyor ama ben onu Austen, Brontës, Hardy ya da Gaskell kadar ünlü yapmak için çalışıyorum."

Lizzy'nin gülümsemesine bayılmıştı. Sonunda kitabını yazmayı bitirdiği için çok gururluydu. Kitap, akrabalarının muhafazakâr evini altüst eden ve onların dikkatini çeken sıra dışı bir kadın kahraman hakkındaydı.

Ziyarete gelen bir askerin isteksiz ilgisi. Kısa süre sonra çift, bir kasırga içinde duygularıyla yüzleşmek zorunda kalır.

başarısız çöpçatanlık girişimleri ve farklı sosyal sınıflar.

"Son Jane Austen kitabımı yeni bitirdim. İkna. Çok güzeldi.

Keyifli, ama sana bir sır vereceğim" -Tuck eğildi, sesini abartılı bir sessizliğe düşürdü- "Wooddash'ı tercih ederim."

Siobhan bariz bir inançsızlıkla başını salladı. "Kim bilebilirdi ki? Hokey oyuncularını okuyabilir."

"Bu daha yeni bir tutku," dedi Nora kendini beğenmiş bir tavırla. "Ne zamandır bu hobi olarak okuma işindesin kardeşim? İki yıldır mı?"

Onun sahte cehaletine alaycı bir şekilde baktı. "Bu doğru." Bugün Beltane, yani 1 Mayıs'tı.

Lizzy'nin geçebileceği zaman. Resmi hikaye onun Yeni Zelanda'da çalıştığıydı ve kimse bunu sorgulamıyor gibiydi. uçuşları ve çiftin uzun mesafeli ilişkisi için sempati ifade etmenin ötesinde bir şey yapmadı. Medyanın ilgisi Regals'ın pivotu Gale Knight'ın sözleşme görüşmelerine odaklanmıştı ve eşini nadiren gören kendini işine adanmış bir kalecinin özel hayatına çok az ilgi gösterildi.

Pencerenin dışında gece çökerken, Lizzy Tuck'a baktı. "Uçağıma yetişmek için yola çıkmam gerekecek," dedi nazikçe.

Siobhan ve Nora'yla hızlıca vedalaştıktan sonra, barın içindeki canlı atmosferin tam aksine, Hallow's Gate'in sakin sokağına adım attılar. El ele, memnun bir sessizlik içinde yürüdüler.

Onları tarlaya götüren köprüye doğru.

"Georgie ve Jane'e sevgilerimi iletir misin?" diye sordu. "Her zaman gönderiyorum," diye güvence verdi.

"Jane'e de söyle aşırıya kaçmasın. Onu son gördüğümde çok solgun görünüyordu."

Lizzy'nin gülümsemesi soldu. "Yapacağım."

Tuck aniden geri çekildi. "Dur bakalım," dedi.

İleride, son sokak lambasının altında bir çift genç yaklaştı. Sarı saçlarını tanıdı; yolun aşağısındaki çiftlik evinden gelen çocuktu bu, biraz büyümüştü ve kıza sarılmak için eğilmişti.

Tuck'ın aklı, hızlı karar vermesinin çocuğun burada kalmasına, hayatta kalmasına ve ilk aşkını yaşayabilmesine izin verdiği o kader gecesine gitti. Ve şimdi Tuck

gelmiş geçmiş en olağanüstü kadının yanında duruyordu ve o da derin bir aşk içindeydi.

"O güzel kafanın içinde neler dönüyor?" Lizzy alay etti, sesi onu geri çekiyordu.

Onu kendine çekip bir öpücükle susturduktan sonra yıldızlara baktı. "Sadece kaderi düşünüyordum."

"Şimdi bana daha fazlasını anlatmalısın," diye ısrar etti.

"Kader hayatımıza insanları sokabilir, ama kimden ayrılmayı reddedeceğimizi biz seçeriz."

Lizzy dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle, "Korkarım bana kaldın o zaman," dedi.

"Her şey tamam," diye mırıldandı, kararlılığı sarsılmamıştı. Bir sonraki

Aşkının yoğunluğu içinden bir baş dönmesi dalgası gönderdi ve onun dudaklarıyla kurduğu bağlantıda topraklanmayı buldu.

"Sonsuza kadar." Ve bir öpücük daha. Onlarla her zaman bir öpücük daha olacaktı. "Dünyada senin için çok zamanım var."

Teşekkür

Çok teşekkürler:

Her şeyden önce, bu kitabın ilk fikrine gözünü kırpmayan menajerim Emily Sylvan Kim'e ve beni ya büyük oyna ya da evine dön diye cesaretlendirdi, ama kibarca. Ayrıca, editörüm Alessandra Roche'a, ki kendisine gerçekten

Evren benimle tanışmamı sağladı - minnettarlığım çok büyük. Ve Prospect Agency'deki harika Ellen Brescia'ya ve Avon ekibine (Samantha Larrabee, DJ DeSmyter, Linda Sawicki, Jeanie Lee ve daha fazlası dahil).

Başka bir anneden kız kardeşlerim olan Megan Erickson ve Amy Pine'a ve tüm AfterNoona Delight'ımıza Geniş bir aile gibi hissettiren Patreon topluluğu, hepinizi seviyorum.

ARMY GC ekibime: Tonya, Alison, Megan, Cyn, Becky ve tabii ki Erin-Borahae.

Bangtan Sonyeondan'a, çünkü hey, sen iyisin- devam et!

Beni kinayelere olan aşkıma geri döndürdükleri için Kore dizisi yazarlarına.

Lexi'ye: Sana ithaf yazısında zaten teşekkür ettim, o yüzden daha da garipleştirmeyeceğim.

Chanel Cleeton, Jennifer Blackwood ve Jennifer Ryan'a: Hepiniz çok iyi insanlarsınız.

Jarah, Bronte ve Poppy'ye, çünkü anneleri bir romantik yazar, ama romantizm romantik değildir, harikadır, ve hayat o kadar da ciddi değildir, ve bu bir GENÇ YAŞTA ÖĞRENİLECEK HARİKA BİR DERS VE GIDIP BULABİLDİĞİNİZ HER YERDE NEŞEYİ BULUN.

Nick'e. Senin için çok zamanım var.

Ve annem, babam, Kevin, Megan, Bridget, Kristi, Owen, Maya, Jabran, Malcolm, Oliver ve Arden'e ailemiz oldukları için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

LIA RILEY çağdaş romantizm yazarıdır. Sekoya ormanlarını, sahil sisini, ertelemeyi ve mükemmel bir pour-over kahveyi seviyor. Yüzde 25 alaycı, yüzde 54 iyimser ve yüzde 122 matematikte kötüdür (iyi ki yaşamak için mutlu sonlar yazıyor). O ve ailesi çoğunlukla Kuzey Kaliforniya'da yaşıyor. Lia'yı ayrıca bulabilirsiniz haftalık AfterNoona Delight podcast'inin ortak sunucusuyum, Kore dizilerinin harika (ve mecazlarla dolu) dünyasını bir yazarın gözünden keşfediyor.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Ayrıca Lia Riley

Regals Hokey Aşkları

[Puck ve Önyargı](#)

Hellions Hokey Aşkları

[Bay Hokey Baş](#)

[Antrenörü](#)

[Bakır Topraklar](#)

Brightwater Serisi

[Son İlk](#)

[Öpücük Doğru](#)

[Yanlış Adam](#)

[En İyi En Kötü Hata](#)

Everland, Georgia Serisi

Aşk Sokağında Oldu
Sonsuzluk ve Daima Köşesi

Harita Dışı Serisi

Baş Aşağı
Sideswiped
Inside Out

Antolojiler

Noel'de Kar Yağışı

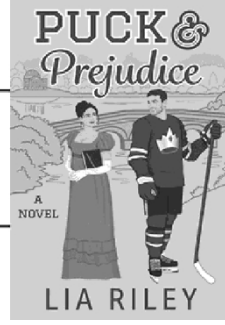
Bookperk

[Bookperk](#)'e [kaydolun](#) ve doğrudan
gelen kutunuza gönderilen e-kitap
pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler
ve daha fazlasını alın.

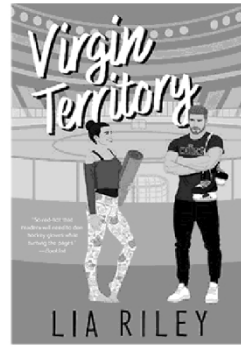
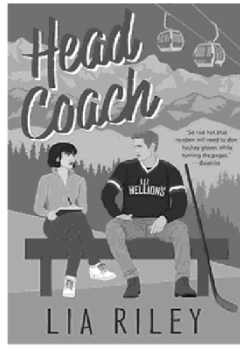
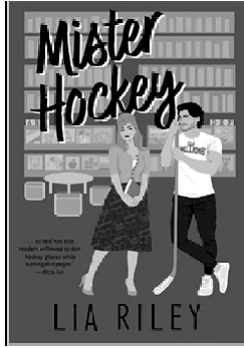
ŞİMDİ KAYDOLUN

LIA RILEY tarafından daha fazla keşfedin

REGALS HOKEY ROMANTİZMİ

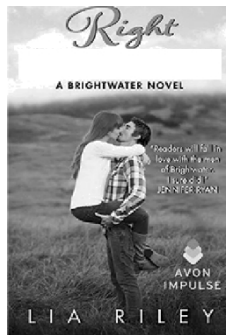
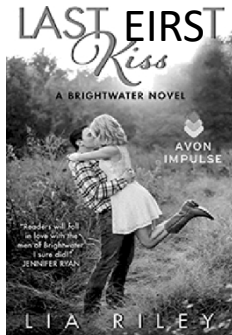

HELLIONS HOKEY ROMANTİZMİ

İkişi bir arada!

BRIGETWATER

HC.COM'DA HARİKA YAZARLARI, ÖZEL TEKLİFLERİ VE //İORE'Yİ KEŞFEDİN.
Kitap satılan her yerde mevcuttur.

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, olaylara, kurumlara, kuruluşlara veya bölgelere yapılan atıflar sadece gerçeklik hissi vermek içindir ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer tüm karakterler, tüm olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçeğe ilgisi yoktur.

PUCK VE ÖNYARGI. Telif Hakkı © 2024 Lia Riley tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Ücretini ödeyerek gerekli ücretler karşılığında, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya Herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmaksızın, bundan sonra icat edilecektir.

BİRİNCİ BASKI

Kapak tasarımı ve illüstrasyon Elle Maxwell'e ait

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Dijital Baskı KASIM 2024 ISBN: 978-0-06-341233-0

Baskı ISBN: 978-0-06-341232-3

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.